DAVID

LEVITHAN

YOUNG

zi după zi

ZI DUPĂ ZI UN ALT TRUP.
ZI DUPĂ ZI O ALTĂ VIAȚĂ.
ZI DUPĂ ZI ÎNDRĂGOSTIT DE
ACEEAȘI FATĂ.

TREI

www.virtual-project.eu

CONNECTION FICTION

„Asta face iubirea: te face să vrei
să rescrii lumea. Te face să vrei să
alegi personaje, să construiești
scenariul, să conduci intriga.
Persoana pe care o iubești stă
în fața ta, iar tu vrei să faci tot
ce-ți stă în puteri ca iubirea să
fie posibilă, să fie la nesfârșit
posibilă. Iar când sunteți doar voi
doi, singuri într-o cameră, poți să
pretinzi că așa este, că așa va fi.“

Mister, romantism,
personaje cool și
o idee trăsnet!

THE GUARDIAN

David Levithan

Zi după zi

Traducere din engleză de Lidia Grădinaru

3
TREI

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactor:
Domnica Drumea

Coperta colecției:
Faber Studio (Ioan Olteanu)
Design și foto copertă: © Yokko Tanaka

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Corina Rezai

Corectură:
Ana-Maria Tamaș
Cătălina Ioancea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
LEVITHAN, DAVID
Zi după zi / David Levithan ; trad.: Lidia Grădinaru. –
București : Editura Trei, 2014
ISBN 978-973-707-932-9

I. Grădinaru, Lidia (trad.)

821.111-31=135.1

Titlul original: Every Day
Autor: David Levithan

Copyright © 2012 by David Levithan

Copyright © Editura Trei, 2014
pentru prezenta ediție

C. P. 27-0490, București
Tel. /Fax: +4 021 300 60 90
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN: 978-973-707-932-9

Pentru Paige

(Fie ca zi după zi să-ți găsești fericirea)

Ziua 5994

Mă trezesc.

Imediat trebuie să-mi dau seama cine sunt. Nu e vorba doar de corp — de a deschide ochii și a descoperi dacă pielea de pe brat este oacheșă sau deschisă la culoare, dacă părul meu e lung sau scurt, dacă sunt gras sau slab, băiat sau fată, dacă am cicatrici sau nu. Corpul este cel mai ușor lucru cu care te adaptezi, dacă ești obișnuit să te trezești în fiecare dimineață în unul nou. Ceea ce poate fi greu de înțeles este viața, contextul în care se află corpul.

În fiecare zi sunt altcineva. Sunt eu însumi — știu că sunt eu însumi — dar sunt și altcineva.

Întotdeauna a fost așa.

Informația există. Mă trezesc, deschid ochii, înțeleg că e o nouă dimineață, un loc nou. Intervine prompt biografia, un dar de bun venit de la partea ne-eu a minții. Astăzi sunt Justin. Cumva știu asta — mă cheamă Justin — și, în același timp, știu că în realitate nu sunt Justin, că doar îi împrumut viața pentru o zi. Mă uit în jur și știu că asta e camera lui. Asta e casa lui. Ceasul va suna în șapte minute.

N-am fost niciodată aceeași persoană de două ori, dar sigur am mai fost genul ăsta de persoană. Haine peste tot. Mult mai multe jocuri video decât cărți. Doarme în boxeri. După gustul din gură, e fumător. Dar nu atât de înrăit, încât să aibă nevoie de o țigară de îndată ce se trezește.

— Bună dimineața, Justin, spun.

O fac ca să-i verific glasul. E coborât. Glasul din capul meu e întotdeauna altfel.

Justin nu are grijă de el. Îl mănâncă scalpul. Ochii lui nu vor să se deschidă. N-a prea dormit.

Știu deja că nu o să-mi placă ziua de azi.

E greu să fii în corpul cuiva care nu-ți place, pentru că trebuie totuși să-l respecți. În trecut am pus în pericol oameni și am constatat că, de fiecare dată când am făcut o boroboață, fapta mea m-a bântuit. Așa că încerc să fiu prudent.

Din ce pot să spun, fiecare persoană în care sălășluiesc e de aceeași vârstă cu mine. Nu sar de la șaisprezece ani la șaizeci de ani. Nu știu cum funcționează asta. Sau de ce. Am încetat de mult să încerc să-mi dau seama. Niciodată n-am să-mi dau seama, la fel cum o persoană normală nu-și dă seama de existența ei. După o vreme, trebuie să te împaci cu faptul că pur și simplu *ești*. N-ai cum să știi de ce. Poți să ai teorii, dar nu va exista niciodată dovada.

Am acces la fapte, nu la sentimente. Știu că asta e camera lui Justin, dar n-am idee dacă lui îi place sau nu. Vrea să-și omoare părinții din camera de alături? Sau ar fi pierdut dacă mama lui n-ar intra să se asigure că s-a trezit? E imposibil de spus. E ca și cum acea parte din mine ar înlocui aceeași parte a persoanei în care mă aflu.

Și deși mă bucur că gândesc ca mine, un indiciu din când în când despre cum gândește cealaltă persoană mi-ar fi de ajutor. Toți ascundem mistere, mai ales când suntem văzuți din interior.

Sună ceasul. Întind mâna după o cămașă și niște jeanși, dar ceva îmi spune că e aceeași cămașă pe care a purtat-o ieri. Aleg altă cămașă. Iau hainele în baie, fac un duș și mă îmbrac. Părinții lui sunt acum în bucătărie. Ei habar n-au că ceva s-a schimbat.

Șaisprezece ani înseamnă multă experiență. De obicei nu fac greșeli. Nu mai fac.

I-am citit ușor pe părinții lui: Justin nu prea vorbește cu ei dimineața, așa că nu trebuie să mă chinui să vorbesc cu ei. M-am obișnuit să sesisez așteptările altora sau lipsa lor. Înfulec niște cereale, las bolul în chiuvetă fără să-l spăl, înșfac cheile lui Justin și plec.

Ieri am fost o fată dintr-un oraș despre care bănuiesc că e la două ore depărtare. Alaltăieri am fost un băiat dintr-un oraș aflat la o distanță de trei ore de primul. Încep deja să uit detaliile cu privire la ei. Trebuie s-o fac, altfel nu-mi voi mai aminti niciodată cine sunt de fapt.

Justin ascultă muzică zgomotoasă și insuportabilă la un post de radio la care DJ zgomotoși și insuportabili fac glume zgomotoase și insuportabile ca să treacă mai repede dimineața. Asta e tot ce trebuie să știu despre Justin, zău. Îi accesez memoria ca să aflu drumul spre școală, ce loc de parcare să ocup, la care dulap să mă duc. Combinația. Numele oamenilor de pe culoar pe care îi cunosc.

Uneori nu pot să duc la capăt aceste activități. Nu mă pot hotărî să mă duc la școală, să fac slalom printre obligațiile zilei. Spun că sunt bolnav, stau acasă și citesc

câteva cărți. Dar chiar și lucrul ăsta devine obositor după un timp și mă pomenesc dispus să înfrunt provocarea unei școli noi, a unor prieteni noi. A unei zile noi.

În timp ce scot din dulap cărțile lui Justin, simt că cineva se învârte prin preajmă. Mă întorc și văd chipul unei fete pe care sentimentele se pot citi limpede — e șovăielnică și în așteptare, emoționată și topită de iubire. Nu e nevoie să-l accesez pe Justin ca să știu că asta e iubita lui. Nimeni altcineva n-ar fi avut reacția asta față de el, n-ar fi fost atât de nesigură în prezența lui. E drăguță, dar nu vede asta. Se ascunde în spatele părului, fericită și totodată nefericită să mă vadă.

O cheamă Rhiannon. Și, preț de o clipă — o fracțiune de secundă — mă gândesc că, da, numele ăsta i se potrivește. Nu știu de ce. Nu o cunosc. Dar e potrivit.

Ăsta nu este gândul lui Justin. E al meu. Încerc să-l ignor. Nu sunt persoana cu care vrea ea să vorbească.

— Bună, spun, exagerat de nonșalant.

— Bună, murmură ea.

Se uită în podea, la Converșii pe care a desenat cu cerneală orașe, clădiri în jurul tălpilor. Ceva s-a întâmplat între ea și Justin și nu știu ce anume. Probabil e ceva de care Justin nici măcar nu şi-a dat seama la vremea respectivă.

— Ești bine? o întreb.

Văd mirarea de pe chipul ei, chiar dacă încearcă să o ascundă. Nu e o întrebare pe care o pune în mod normal Justin.

Iar treaba ciudată este că vreau să cunosc răspunsul. Faptul că lui nu i-ar păsa mă face și mai mult să vreau să-l cunosc.

— Sigur, spune ea, deloc sigură.

Mi-e greu să mă uit la ea. Știu din experiență că în fiecare fată care stă pe margine se află un adevăr central. Şi-l ascunde, dar în același timp vrea ca eu să-l văd. Adică, vrea ca Justin să-l vadă. Și e acolo, doar că inaccesibil. Un sunet care așteaptă să fie cuvânt.

E atât de pierdută în tristețea ei, încât habar n-are cât e de evident. Cred că o înțeleg — o clipă, îmi îngădui să o înțeleg — dar apoi, dinăuntrul acestei triști, ea mă surprinde cu o străfulgerare de hotărâre. De bravură, chiar.

Luându-și privirea din podea și uitându-se în ochii mei, întreabă:

— Ești supărat pe mine?

Nu-mi vine în minte niciun motiv pentru care aş putea fi supărat pe ea. Mai curând sunt supărat pe Justin că o face să se simtă atât de neimportantă. O spune limbajul corpului ei. Când este în preajma lui, se simte neînsemnată.

— Nu, spun, nu sunt deloc supărat pe tine.

Îi spun ce vrea să audă, dar nu are încredere în vorbele mele. Rostesc cuvintele potrivite, dar ea bănuiește că sunt gogoși.

Asta nu e problema mea; știu asta. Mă aflu aici pentru o zi. Nu pot să rezolv problemele sentimentale ale nimănui. Nu trebuie să schimb viața nimănui.

Mă întorc cu spatele, scot cărțile, încui dulapul. Ea rămâne pe loc, paralizată de singurătatea profundă, disperată a unei relații cu probleme.

— Tot mai vrei să luăm azi masa de prânz? mă întreabă.

Ușor ar fi să spun nu. Fac deseori asta: simt că viața celeilalte persoane mă atrage în ea și fug în direcția opusă.

Însă ea are ceva — orașele de pe încălțările ei, străfulgerarea de bravură, tristețea inutilă — care mă face să vreau

să știu care va fi cuvântul atunci când va înceta să mai fie sunet. Am petrecut ani întregi întâlnind oameni fără ca măcar să-i cunosc, iar în dimineața asta, cu această fată, simt o vagă dorință să știu. Și, într-un moment de slăbiciune sau, dimpotrivă, de curaj din partea mea, mă hotărăsc să-mi împlinesc dorința. Mă hotărăsc să aflu mai multe.

— Absolut! spun. Ar fi grozav să luăm prânzul.

O citesc din nou: am vorbit cu prea mult entuziasm. Justin nu e niciodată entuziasmat.

— Ar fi strașnic, adaug.

Se simte ușurată. Sau, cel puțin, atât de ușurată cât își permite să fie, ceea ce este o formă foarte prudentă de ușurare. În urma accesării știu că ea și Justin sunt împreună de peste un an. Mai mult de atât nu pot afla. Justin nu ține minte data exactă.

Ea mă ia de mână. Mă surprinde cât de plăcută este senzația.

— Mă bucur că nu ești supărat pe mine, spune. Vreau ca totul să fie bine.

Dau din cap. Dacă există un lucru pe care l-am învățat, acesta e următorul: toți vrem ca totul să fie bine. Nici măcar nu ne dorim să fie fantastic sau splendid sau nemaipomenit. Ne mulțumim să acceptăm să fie bine, fiindcă în majoritatea timpului bine este de ajuns.

Sună de intrare la ore.

— Ne vedem mai târziu, spun.

O promisiune extrem de banală. Dar pentru Rhiannon, ea înseamnă enorm.

La început, mi-a fost foarte greu să parcurg fiecare zi fără să-mi fac relații de durată, fără să las în urmă vieți

schimbate. Când eram mai tânăr, doream cu înfocare prietenie și apropiere. Legam prietenii fără să accept că se vor rupe foarte repede și definitiv. Îmi asumam viețile; consideram că prietenii lor pot fi prietenii mei, că părinții lor pot fi părinții mei. Dar, după o vreme, a trebuit să încetez. Era prea sfâșietor să trăiești cu atâtea despărțiri.

Sunt un vântură-lume, și cât se poate de singuratic, dar lucrul ăsta e și extraordinar de eliberator. Nu mă voi defini niciodată drept altcineva. Nu voi simți niciodată presiunea celor de-o vârstă cu mine sau povara așteptărilor părintești. Pot să-i socotesc pe toți ca fiind piese ale unui întreg și să mă concentrez asupra întregului, nu a pieselor. Am învățat să observ mult mai bine decât majoritatea oamenilor. Nu sunt orbit de trecut, nici motivat de viitor. Mă concentrez asupra prezentului deoarece aici îmi este destinat să trăiesc.

Învăț. Uneori mi se predă ceva ce deja mi s-a predat în zeci de alte săli de clasă. Alteori mi se predă ceva complet nou. Trebuie să accesez corpul, să accesez mintea și să văd ce informații s-au reținut. Iar atunci când o fac, învăț. Cunoștințele sunt singurul lucru pe care îl iau cu mine când plec.

Știu foarte multe lucruri pe care Justin nu le știe, pe care nu le va ști niciodată. Stau acolo la ora de matematică, deschid caietul lui și notez fraze pe care el nu le-a auzit niciodată. Shakespeare, și Kerouac, și Dickinson. Mâine sau cândva după mâine, sau niciodată, va vedea aceste cuvinte notate cu scrisul lui și habar n-o să aibă de unde au venit, sau nici măcar ce anume sunt.

Atât îmi permit să mă amestec.

Restul trebuie făcut ca la carte.

Rhiannon stă cu mine. Intimitatea ei. Licăriri din amintirile lui Justin. Lucruri mărunte precum felul în care îi cade părul, felul în care își roade unghiile, hotărârea și resemnarea din glasul ei. Lucruri luate la întâmplare. O văd dansând cu bunicul lui Justin, fiindcă el a spus că vrea un dans cu o fată drăguță. O văd acoperindu-și ochii la un film de groază, uitându-se printre degete, savurându-și spaima. Acestea sunt amintirile frumoase. La altele nu mă uit.

O văd doar o dată dimineața, în trecere pe culoar între prima și a doua oră. Mă pomenesc că-i zâmbesc când se apropie, iar ea îmi răspunde zâmbind. Cât se poate de simplu. Simplu și complicat, cum sunt cele mai multe lucruri profunde şi adevărate. Mă pomenesc căutând-o cu privirea după ora a doua, iar apoi din nou după a treia și a patra. Nici nu mă pot controla. Vreau să o văd. Simplu. Complicat.

La ora la care mergem la masă, sunt epuizat. Corpul lui Justin e obosit de la prea puțin somn, iar eu, în interiorul lui, sunt obosit de la atâta agitație și prea multe gânduri.

O aștept la dulapul lui Justin. Sună o dată. Sună și a doua oară. Nici urmă de Rhiannon. Poate că trebuia să mă întâlnesc cu ea în altă parte. Poate că Justin a uitat unde se întâlnesc mereu.

În cazul ăsta, e obișnuită cu faptul că Justin uită. Mă găsește tocmai când sunt pe cale să renunț. Culoarele sunt aproape pustii. Se apropie mai mult decât înainte.

— Bună, spun.

— Bună, spune ea.

Se uită la mine. Justin e cel care face prima mutare. Justin e cel care știe rostul lucrurilor. Justin e cel care spune ce vor face.

Asta mă deprimă.

Am mai văzut asta de prea multe ori. Devotamentul neîntemeiat. Acceptarea fricii de a fi cu persoana nepotrivită pentru că nu reușești să faci față fricii de a fi singur. Speranța cu tentă de îndoială, îndoiala cu tentă de speranță. De fiecare dată când văd aceste sentimente pe chipul altcuiva, mă deprimă. Iar pe chipul lui Rhiannon este ceva care e mai mult decât dezamăgire. Există acolo tandrețe. O tandrețe pe care Justin nu o va aprecia în vecii vecilor. Eu o văd imediat, dar sunt singurul.

Îmi iau toate cărțile și le pun în dulap. Mă apropii de ea și îmi las ușor mâna pe brațul ei.

Habar n-am ce fac. Știu doar că o fac.

— Să mergem undeva, spun. Unde vrei să mergem?

Acum sunt destul de aproape ca să văd că are ochi albaștri. Acum sunt destul de aproape ca să văd că nimeni nu se apropie niciodată destul ca să vadă ce albaștri sunt ochii ei.

— Nu știu, răspunde ea.

O iau de mână.

— Vino, îi spun.

Asta nu mai e neastâmpăr — e nesăbuință. La început mergem mână în mână. Apoi alergăm mână în mână. Acea euforie amețitoare de a ține pasul cu celălalt, de a trece în viteză prin școală, ignorând tot ce nu are legătură cu noi. Râdem, suntem jucăuși. Lăsăm cărțile ei în dulap și ieșim din clădire, la aer, aer adevărat, soare și copaci și lume mai puțin apăsătoare. Încalc regulile când părăsesc școala. Încalc regulile când mă sui în mașina lui Justin. Încalc regulile când răsucesc cheia în contact.

— Unde vrei să mergem? întreb din nou. Spune-mi, sincer, unde vrei să mergem.

La început nu-mi dau seama câte atârnă de răspunsul ei. Dacă va spune *Să mergem la mall*, mă voi deconecta. Dacă va spune *Du-mă la tine acasă*, mă voi deconecta. Dacă va spune *De fapt, nu vreau să pierd ora a șasea*, mă voi deconecta. Și ar trebui să mă deconectez. N-ar trebui să fac asta.

Dar ea spune:

— Vreau să mergem la ocean. Vreau să mă duci la ocean.

Și simt cum mă conectez.

Ne ia o oră să ajungem acolo. E sfârșit de septembrie în Maryland. Frunzele n-au început să-și schimbe culoarea, dar îți dai seama că se gândesc la asta. Plantele sunt șterse, decolorate. Culoarea e chiar după colț.

O las pe Rhiannon să pună ce muzică vrea la radio. Asta o miră, dar nu-mi pasă. M-am săturat de muzică zgomotoasă și insuportabilă, și simt că și Rhiannon s-a săturat de ea. Maşina e invadată de sunete plăcute. Urmează un cântec pe care îl știu și cânt și eu.

Dacă aș putea, aș face un târg cu Dumnezeu...

Acum Rhiannon trece de la mirare la suspiciune. Justin nu cântă niciodată un cântec care se dă la radio.

— Ce te-a apucat? mă întreabă ea.

— Muzica, îi spun.

— Ha!

— Ba nu, zău!

Se uită la mine îndelung. Apoi zâmbește.

— În cazul ăsta... spune ea, căutând la radio altă melodie.

În scurtă vreme cântăm cât ne ține gura. O piesă pop la fel de trainică precum un balon, dar care ne înalță la fel când o cântăm.

Timpul însuși parcă se destinde în jurul nostru. Ea nu se mai gândește ce neobișnuit e totul. Se lasă în voia valului.

Vreau să-i dăruiesc o zi frumoasă. Doar o zi frumoasă. Am hoinărit atâta vreme fără niciun scop, iar acum că mi-a fost dăruit acest scop efemer... am senzația că, într-adevăr, mi-a fost dăruit. Am de oferit o singură zi — așa că de ce nu poate fi una frumoasă? De ce nu poate fi una împărtășită? De ce să nu iau muzica momentului și să văd cât poate să țină? Regulile se pot șterge. Pot să iau asta. Pot să dăruiesc asta.

După ce piesa se termină, Rhiannon coboară geamul din partea ei și își scoate brațul afară, aducând în mașină o muzică nouă. Cobor toate celelalte geamuri și accelerez, astfel că vântul preia comanda, ne răvășește părul și ne dă senzația că mașina a dispărut și noi suntem viteza. Apoi vine alt cântec frumos, ridic geamurile și, de data asta, o iau de mână. Conduc așa kilometri întregi și îi pun întrebări. Ca de pildă, ce fac părinții ei. Cum e acum, că sora ei a plecat la colegiu. Dacă i se pare că școala e cât de cât diferită anul ăsta.

Îi este greu. Fiecare răspuns începe cu propoziția *Nu știu*. Dar de cele mai multe ori știe, dacă îi dau timpul și spațiul în care să răspundă. Mama ei face bine, tatăl ei mai puțin. Sora ei nu sună acasă, dar Rhiannon înțelege asta. Școala e școală — ea vrea să se termine, dar îi e teamă să se termine, căci atunci va trebui să se gândească la ce urmează.

Mă întreabă ce cred și îi spun:

— Sincer, încerc pur și simplu să trăiesc de pe o zi pe alta.

Nu e destul, dar e ceva. Ne uităm la copaci, la cer, la indicatoare, la șosea. Ne simțim unul pe celălalt. În

momentul acesta, lumea suntem doar noi. Continuăm să cântăm piesele transmise la radio. Și cântăm cu aceeași degajare, fără să ne pese prea mult dacă glasurile noastre nimeresc notele sau versurile. Ne uităm unul la altul în timp ce cântăm. Astea nu sunt două interpretări solo, ăsta e un duet care nu se ia deloc în serios. Este propria formă de conversație — poți să afli multe despre oameni din poveștile pe care le spun, dar poți să-i cunoști și din felul în care cântă melodiile difuzate la radio, dacă le plac geamurile ridicate sau coborâte, dacă trăiesc după un anumit plan sau după ce zice lumea, dacă simt atracția oceanului.

Îmi spune unde să merg. Ies de pe autostradă. Drumuri laterale pustii. Nu e vară; nu e weekend. Este mijlocul unei zile de luni și nimeni în afară de noi nu merge la plajă.

— Ar trebui să fiu la ora de engleză, spune Rhiannon.

— Eu ar trebui să fiu la ora de biologie, spun, accesând programul lui Justin.

Mergem înainte. Când am văzut-o prima dată, părea că stă ca pe ghimpi. Acum terenul e mai neted, e primitor.

Știu că ăsta-i un lucru periculos. Justin nu e drăguț cu ea. Îmi dau seama de asta. Dacă accesez amintirile urâte văd lacrimi, certuri și urme de apropiere fizică trecătoare. Ea e mereu prezentă pentru el, iar lui trebuie să-i placă asta. Prietenii lui o plac, și lui trebuie să-i placă și asta. Dar acest lucru nu-i totuna cu iubirea. Ea speră să ajungă la sufletul lui de atâta vreme, încât nu-și dă seama că nu mai are la ce să spere. Ei nu au tăceri împreună, au zgomot. În special al lui. Dacă aș încerca, aș putea să intru adânc în certurile lor. Aș putea descoperi cioburile pe care le-a adunat el din toate dățile în care a distrus-o.

Dacă aș fi cu adevărat Justin, aș găsi ceva în neregulă la ea. Acum. I-aș spune. Aș urla. Aș pune-o la punct. Aș face-o să-și vadă lungul nasului.

Dar nu pot. Nu sunt Justin. Chiar dacă ea nu o știe.

— Să ne distrăm, spun.

— Bine, răspunde ea. Îmi place asta. Îmi imaginez de atâtea ori cum ar fi să fug — și e plăcut s-o fac cu adevărat. Pentru o zi. În loc să mă uit pe fereastră, e plăcut să fiu de cealaltă parte a ferestrei. Nu fac asta suficient de des.

Sunt atâtea lucruri în ea pe care vreau să le cunosc. Și, în același timp, cu fiecare cuvânt pe care îl rostim, simt că s-ar putea să existe în ea ceva pe care îl cunosc deja. Când voi ajunge acolo, ne vom recunoaște. Ne vom bucura de asta.

Parchez mașina și ne îndreptăm spre ocean. Ne scoatem pantofii și îi lăsăm sub scaune. Când ajungem pe nisip, mă aplec și îmi suflec jeanșii. În timpul ăsta, Rhiannon aleargă înainte. Ridicându-mi privirea, o văd cum se învârtește pe plajă, cum împrăştie nisipul, strigându-mă pe nume. Totul, în acel moment, e veselie. E atât de voioasă, încât nu mă pot abține să mă opresc o secundă să mă uit. Să fiu martor. Îmi spun să țin minte.

— Hai! strigă ea. Vino încoace!

Nu sunt cine crezi că sunt, îmi vine să-i spun. Dar nu se poate. Bineînțeles că nu se poate.

Plaja e la dispoziția noastră, oceanul e numai al nostru. Rhiannon e numai a mea. Eu sunt numai al ei.

Există o parte a copilăriei care este copilărească și o parte care e sacră. Noi abordăm brusc partea sacră — alergând spre țărm, simțind primul val rece pe glezne,

vârând mâna în apă să prindem scoici înainte ca ele să ne alunece printre degete. Ne-am întors într-o lume care e în stare să strălucească și ne afundăm mai adânc în ea. Întindem larg brațele, de parcă am îmbrățișa vântul. Ea mă stropește în joacă și eu pregătesc un contraatac. Pantalonii, cămășile ni se udă, dar nu ne pasă. Nu avem nicio grijă.

Mă roagă s-o ajut să construiască un castel de nisip și, în timp ce o ajut, îmi spune că ea și cu sora ei n-au făcut niciodată împreună castele de nisip — s-au aflat mereu în competiție, sora ei alergând să facă munții cei mai înalți, în vreme ce Rhiannon era atentă la detalii, dorind ca fiecare castel să fie casa de păpuși pe care nu a avut-o niciodată. Văd acum ecourile acestui amănunt, uitându-mă cum din mâinile ei făcute căuș înfloresc turnulețe. Eu unul nu am amintiri despre castele de nisip, dar în adâncul memoriei mele trebuie să existe ceva, pentru că simt că știu să fac asta, ştiu să-i dau formă nisipului.

După ce terminăm, ne îndreptăm spre apă să ne spălăm pe mâini. Mă uit în urmă și văd că pașii noștri s-au întrepătruns, formând o singură potecă.

— Ce e? întreabă ea, când vede că mă uit înapoi şi surprinzând ceva pe fața mea.

Cum să-i explic asta? Singurul mod pe care îl știu este să spun „îți mulțumesc".

Se uită la mine de parcă n-ar mai fi auzit expresia asta.

— Pentru ce? întreabă ea.

— Pentru asta, spun. Pentru tot.

Această evadare. Apa. Valurile. Ea. Parcă am păşit în afara timpului, chiar dacă nu există un astfel de loc.

O parte din ea încă așteaptă momentul de cotitură, clipa în care toată această bună dispoziție se va transforma în durere.

— E în regulă, îi spun. E în regulă să fii fericită.

Ochii i se umezesc de lacrimi. O iau în brațe. E greșit ce fac. Dar e lucrul potrivit. Trebuie să-mi ascult cuvintele. Fericirea face foarte rar parte din vocabularul meu, pentru că, pentru mine, este atât de trecătoare.

— Sunt fericită, spune ea. Zău că sunt.

Justin ar fi râs de ea. Justin ar fi împins-o pe nisip, să facă ce-ar fi vrut el să facă. Justin n-ar fi venit niciodată aici.

M-am săturat să nu simt. M-am săturat să nu mă implic emoțional. Vreau să fiu aici, cu ea. Vreau să fiu cel ce îi susține speranțele, măcar pe perioada care mi-a fost acordată.

Oceanul cântă. Vântul dansează. Noi ne păstrăm aceeași stare. La început ne ținem unul de celălalt, dar apoi începe să pară că ne ținem de ceva și mai mare decât asta. De ceva măreț.

— Ce se întâmplă? întreabă Rhiannon.

— Sst, spun. Nu întreba.

Mă sărută. N-am mai sărutat pe cineva de ani întregi. De ani întregi nu mi-am mai îngăduit să sărut pe cineva. Buzele ei sunt catifelate ca petalele de floare, dar pline de ardoare. Nu mă grăbesc, las fiecare clipă să se reverse în următoarea. Îi simt pielea, răsuflarea. Gust esența apropierii noastre, savurez intensitatea momentului. Ochii ei sunt închiși, iar ai mei sunt deschiși. Nu vreau să-mi rămână în minte doar ca o senzație. Vreau să-mi rămână în minte ca un întreg.

Nu facem decât să ne sărutăm. Nici mai mult, nici mai puțin. Când și când, ea dă să meargă mai departe, dar eu nu am nevoie de asta. Îi mângâi umerii, în timp ce ea îmi mângâie spatele. O sărut pe gât. Ea mă sărută sub ureche. De câte ori ne oprim, ne zâmbim. Neîncredere amețitoare, încredere amețitoare. Ea ar trebui să fie la ora de engleză. Eu ar trebui să fiu la ora de biologie. Azi n-ar fi trebuit să ne apropiem de ocean. N-am ținut cont de programul zilei de azi.

Ne plimbăm mână în mână pe plajă, în timp ce soarele coboară pe cer. Nu mă gândesc la trecut. Nu mă gândesc la viitor. Sunt extrem de recunoscător pentru soare, pentru apă, pentru felul în care picioarele mi se afundă în nisip, pentru faptul că mâna mea o ține pe a ei.

— Ar trebui să facem asta în fiecare luni, spune ea. Și marți. Și miercuri. Și joi. Și vineri.

— N-am face decât să ne plictisim, îi răspund. E mai bine o singură dată.

— Și niciodată pe urmă?

Nu-i place cum sună asta.

— Niciodată să nu spui niciodată.

— Niciodată n-aș spune niciodată, îmi răspunde ea.

Au mai venit câțiva oameni pe plajă, în majoritate femei și bărbați mai în vârstă, care își fac plimbarea de după-amiază. Dau din cap când trecem pe lângă ei și uneori ne salută. Înclinăm și noi din cap, le întoarcem salutul. Nimeni nu ne întreabă de ce suntem aici. Nimeni nu întreabă nimic. Suntem doar o parte din momentul acesta, la fel ca tot ce e în jur.

Soarele coboară și mai mult. Temperatura scade și ea. Rhiannon tremură, așa că-i las mâna și o cuprind cu brațul. Propune să ne întoarcem la mașină și să luăm

din portbagaj „pătura de jumuleală". O găsim acolo, îngropată sub sticle de bere goale, cabluri de sărit răsucite, și alte prostii băiețești. Mă întreb cât de des au folosit Rhiannon și Justin pătura de jumuleală în acest scop, dar nu încerc să accesez amintirile. În loc de asta, duc pătura pe plajă și o așez pe nisip pentru noi. Mă întind pe ea cu fața la soare, iar Rhiannon vine lângă mine, tot cu fața în sus. Ne uităm la nori.

— Asta trebuie să fie una dintre cele mai frumoase zile, spune Rhiannon.

Fără să întorc capul, îi caut mâna.

— Povestește-mi despre alte zile ca asta, o rog.

— Știu și eu...

— Doar despre una. Prima care îți vine în minte.

Rhiannon se gândește un moment. Apoi clatină din cap.

— E o prostie.

— Povestește-mi.

Se întoarce spre mine și își lasă mâna pe pieptul meu. Face câteva cercuri domoale acolo.

— Dintr-un motiv oarecare, primul lucru care îmi vine în minte este parada de modă mamă-fiică. Îmi promiți că n-ai să râzi?

Îi promit.

Mă studiază. Se asigură că sunt sincer. Continuă:

— Eram în clasa a patra, parcă. Renwick's organiza o paradă a modei cu scopul de a strânge fonduri pentru victimele uraganului și căuta voluntare din clasa noastră. N-am întrebat-o pe mama — am semnat pur și simplu. Iar când m-am dus acasă și i-am spus — ei bine, știi cum e mama. A fost îngrozită. E destul s-o scoți la supermarket. Dar o paradă a modei? În fața străinilor?

Parcă i-aș fi cerut să pozeze pentru *Playboy*. Doamne, ce gând îngrozitor!

Mâna ei odihnește acum pe pieptul meu. Se uită la cer.

— Dar, surpriză! N-a spus nu. Cred că abia acum îmi dau seama la ce am supus-o. Nu m-a obligat să mă duc la învățătoare să-i spun că nu se poate. Nu, când a sosit ziua, am mers cu mașina la Renwick și ne-am dus unde ni s-a spus. Crezusem că or să ne îmbrace la fel, dar n-a fost așa. Ni s-a spus că putem să purtăm ce vrem din magazin. Eu am căutat rochii de seară, firește — eram măricică pe atunci. M-am ales cu o rochie albastru-deschis, cu volane peste tot. Mi se părea tare sofisticată.

— Sunt sigur că era grozavă, spun.

Îmi dă un ghiont.

— Taci. Lasă-mă să povestesc.

Îi iau mâna care stă pe pieptul meu. Mă aplec și o sărut repede.

— Dă-i înainte, spun.

Ador asta. Nu pun niciodată oamenii să-mi spună poveştile lor. De obicei, trebuie să le ghicesc eu. Pentru că știu că dacă oamenii îmi spun povești, se așteaptă să fie ținuți minte. Iar eu nu pot să garantez asta. N-ai cum să știi dacă poveștile rămân după ce eu am plecat. Și ce devastator ar fi să se confeseze cuiva și confidențele să dispară! Nu vreau să fiu răspunzător de asta.

Dar cu Rhiannon nu pot să rezist.

Continuă:

— Așadar, aveam rochia pe care mi-o doream pentru banchetul de sfârșit de an școlar. Și pe urmă a fost rândul mamei. M-a surprins, pentru că și ea a căutat rochii. Chiar n-o mai văzusem niciodată elegantă. Și cel mai uimitor

lucru pentru mine a fost că nu eram eu Cenușăreasa — era ea. După ce ne-am ales hainele, ne-au machiat și așa mai departe. Credeam că mama o s-o ia razna, dar ei de fapt îi plăcea. Nu i-au făcut mare lucru — i-au dat doar cu ceva mai multă culoare. Și asta a fost tot. Era drăguță. Știu că e greu de crezut, cunoscând-o acum. Dar în ziua aceea, era ca o vedetă de cinema. Toate celelalte femei îi făceau complimente. Iar când a fost timpul pentru parada în sine, am defilat pe podium și lumea ne-a aplaudat. Zâmbeam și eu și mama și era adevărat, știi? N-am putut păstra rochiile, dar țin minte că în drum spre casă mama tot spunea că am fost grozavă. Când am ajuns acasă, tata s-a uitat la noi ca la niște extratereștri, dar treaba grozavă a fost că s-a hotărât să intre în joc. În loc să se poarte aiurea, ne tot numea supermodelele lui și ne-a rugat să defilăm pentru el în camera de zi, ceea ce am și făcut. Am râs foarte mult. Și asta a fost. Ziua s-a sfârșit. Nu știu dacă de atunci mama s-a mai machiat. Iar eu n-am devenit supermodel. Dar țin minte ziua aceea pentru că a fost altfel decât celelalte, nu-i așa?

— Așa se pare, îi spun.

— Nu-mi vine să cred că ți-am povestit asta.

— De ce?

— Așa. Nu știu. Sună stupid.

— Ba nu, a fost o zi frumoasă.

— Dar tu? mă întreabă.

— Eu n-am participat niciodată la o paradă de modă mamă-fiică, glumesc. Deși, de fapt, am fost la câteva.

Mă lovește ușor pe umăr.

— Nu. Povestește-mi despre o altă zi ca asta.

Îl accesez pe Justin și descopăr că s-a mutat în oraș când avea doisprezece ani. Așa că pot să-i povestesc ceva

din ce s-a întâmplat, pentru că Rhiannon nu a fost acolo. Aș putea încerca să găsesc o amintire de-a lui pe care s-o împărtășesc, dar nu vreau să fac asta. Vreau să-i ofer lui Rhiannon ceva ce-mi aparține.

— Aveam unsprezece ani, încep.

Încerc să-mi amintesc numele băiatului în al cărui corp eram, dar nu reușesc.

— Într-o zi, mă jucam de-a v-ați ascunselea. Eram în pădure și, nu știu de ce, m-am hotărât să mă cațăr într-un copac. Nu cred că mă mai cățărasem într-un copac. Dar am găsit unul cu niște crengi joase și am început să urc. Sus, tot mai sus. Era la fel de firesc ca mersul pe jos. Din câte țin minte, copacul ăla avea zeci de metri înălțime. Sute. La un moment dat, am depășit înălțimea până la care cresc copacii. Eu încă urcam, dar în jur nu mai erau alți copaci. Eram singur-singurel, agățat de trunchiul acestui copac, la mare distanță de pământ.

Văd și acum luminile. Înălțimea. Orașul de sub mine.

— A fost magic, spun. Nu există alt cuvânt care să descrie asta. Îi auzeam pe prietenii mei strigând când erau prinși, în timp ce jocul continua. Dar eu eram în cu totul alt loc. Vedeam lumea de sus, ceea ce e un lucru extraordinar când se întâmplă pentru prima dată. Nu zburasem niciodată cu avionul. Nu sunt sigur nici chiar că mai fusesem într-o clădire înaltă. Așa că iată-mă suspendat deasupra a tot ce știam. Făcusem ceva deosebit și ajunsesem acolo singur, de capul meu. Nimeni nu-mi spusese să fac asta. Mă cățărasem din ce în ce mai sus și asta era răsplata mea. Să veghez asupra lumii și să fiu singur cu mine. Am descoperit că asta era ce-mi trebuia.

Rhiannon se cuibăreşte lângă mine.

— Uimitor, șoptește ea.

— Da, a fost uimitor.

— Și s-a întâmplat în Minnesota?

În realitate, s-a întâmplat în Carolina de Nord. Dar îl accesez pe Justin și descopăr că da, pentru el ar fi fost în Minnesota. Așa că dau din cap.

— Vrei să auzi despre încă o zi ca asta? întreabă Rhiannon, cuibărindu-se mai aproape de mine.

Îmi potrivesc brațul, ca să stăm confortabil.

— Sigur.

— A doua noastră întâlnire.

Dar asta e doar prima, mă gândesc. Caraghios.

— Zău?

— Mai ții minte?

Verific să văd dacă Justin ține minte a doua lor întâlnire. Nu ține minte.

— La petrecerea lui Dack? mă îmboldește ea.

Tot nimic.

— Mda..., murmur eu.

— Nu știu... poate nu se pune ca întâlnire. Dar a fost a doua oară când am ieşit împreună. Și, nu știu, erai atât de... dulce! Nu te superi, așa-i?

Mă întreb unde duce asta.

— Te asigur că nimic nu m-ar putea supăra acum, îi spun.

Ba chiar promit asta cu mâna pe inimă.

Ea zâmbește.

— Bine. Mă rog, în ultima vreme parcă ai fi mereu pe fugă. Facem sex, dar nu suntem chiar... intimi. Și nu mă supăr. Adică, e amuzant. Dar când și când e bine ca relația să fie așa. Iar la petrecerea lui Dack, așa a fost. Parcă aveai tot timpul din lume și voiai să fim împreună.

Îmi plăcea la nebunie asta. Era pe atunci când te uitai la mine cu adevărat. A fost ca și cum — mă rog, a fost ca și cum te-ai fi cățărat în copacul ăla și m-ai fi găsit în vârf. Și am trăit asta împreună. Deși eram în curtea cuiva. La un moment dat — mai ții minte? — mi-ai spus să mă mișc puțin, ca să fiu în lumina lunii. „Îți face pielea să strălucească", ai spus. Și așa m-am simțit. Strălucitoare. Pentru că te uitai tu la mine, împreună cu luna.

Oare își dă seama că, în clipa asta, e învăluită de lumina portocalie, caldă, care se răspândește dinspre orizont, în timp ce noaptea se îngână cu ziua? Mă aplec și devin acea umbră. O sărut o dată, apoi ne strângem unul în celălalt, închidem ochii, alunecăm în somn. Și în timp ce alunecăm în somn, simt ceva ce n-am mai simțit. O apropiere care nu e doar fizică. O legătură care nu ține cont de faptul că abia ne-am cunoscut. O senzație care nu poate proveni decât din cel mai euforic sentiment — sentimentul de apartenență.

Cum e cu clipa în care te îndrăgostești, cum poate așa puțin timp să conțină atât de multe? Îmi dau seama brusc de ce oamenii cred în déjà-vu, de ce oamenii cred că au mai trăit și alte vieți, pentru că anii pe care i-am petrecut pe acest pământ n-au cum să rezume ceea ce simt. Clipa în care te îndrăgostești pare că are secole în spatele ei, generații întregi — toate rearanjându-se pentru ca această intersectare precisă, extraordinară să poată avea loc. Indiferent cât de stupid știi că este, simți în inima ta, în oasele tale că totul a condus la asta, că toate săgețile secrete țintea aici, că universul și timpul însuși au creat asta cu mult în urmă, iar tu doar acum îți dai seama, tu doar acum sosești în locul în care ai fost menit mereu să fii.

O oră mai târziu ne trezește telefonul ei.

Rămân cu ochii închiși. O aud gemând. O aud spunându-i mamei ei că o să vină repede acasă.

Apa a devenit de un negru-intens, iar cerul e de cerneală. Răcoarea din aer ne intră mai tare în oase în timp ce strângem pătura și plecăm, lăsând în urmă alt șir de pași.

Ea caută posturi de muzică, eu conduc. Ea vorbește, eu ascult. Mai cântăm puțin. Apoi se sprijină de umărul meu și o las să stea acolo și să mai doarmă puțin, să mai viseze puțin.

Nu încerc să mă gândesc la ce se va întâmpla după aceea.

Nu încerc să mă gândesc la finaluri.

N-am mai avut prilejul să mă uit la oameni în timp ce dorm. Rhiannon este acum exact opusul a persoanei pe care am cunoscut-o. Vulnerabilitatea sa e la vedere, dar ea e în siguranță în interiorul cestei vulnerabilități. Îi urmăresc înălțarea și căderea, agitația și relaxarea. O trezesc doar când am nevoie să-mi spună unde să merg.

În ultimele zece minute, vorbește despre ce o să facem mâine. Mi-e greu să răspund.

— Chiar dacă nu putem face asta, ne vedem la prânz? mă întreabă.

Dau din cap în semn de încuviințare.

— Și poate facem ceva după școală?

— Cred că da. Adică, nu știu ce-o să mai fie. Acum nu-mi prea stă mintea la asta.

Asta i se pare logic.

— Ai dreptate. Mâine e mâine. Hai să încheiem ziua de azi într-o notă frumoasă.

Odată ajunși în oraș, pot să accesez adresa ei fără să trebuiască să o întreb. Dar oricum vreau să mă rătăcesc. Să prelungesc aceste momente.

— Am ajuns, spune Rhiannon când ne apropiem de aleea ei.

Trag pe dreapta. Deblochez portierele.

Se apleacă și mă sărută. Simțurile mele sunt trezite la viață de gustul ei, de mirosul ei, de atingerea ei, de sunetul respirației ei, de înfățișarea ei în timp ce se desprinde de mine.

— Asta-i nota frumoasă, spune.

Și până să apuc să spun ceva, coboară din mașină și dusă e.

N-am prilejul să-mi iau la revedere.

Presupun, în mod corect, că părinții lui Justin sunt obișnuiți ca el să nu dea niciun semn și să lipsească la cină. Încearcă să strige la el, dar îți dai seama că e doar așa, ca să fie, iar când Justin pleacă val-vârtej în camera lui, asta-i doar cea mai recentă reluare a unui spectacol vechi.

Ar trebui să fac temele lui Justin — întotdeauna sunt destul de conștiincios când e vorba de lucruri de genul ăsta, dacă sunt capabil să le fac — dar mintea îmi tot fuge la Rhiannon. Mi-o imaginez acasă. Mi-o imaginez crezând că lucrurile sunt altfel, că Justin s-a schimbat cumva.

N-ar fi trebuit să fac asta. Știu că n-ar fi trebuit să o fac. Chiar dacă am avut impresia că universul îmi spunea să o fac.

Sufăr cumplit din cauza asta ore în șir. Nu mai pot să schimb nimic.

M-am îndrăgostit o dată, sau cel puțin așa credeam până azi. Îl chema Brennan, și treaba părea foarte reală, chiar dacă în general a fost vorba de cuvinte. Cuvinte înflăcărate, rostite din inimă. Am crezut ca prostul într-un posibil viitor cu el. Dar n-a fost niciun viitor. Am încercat să înțeleg, dar n-am putut.

Situația aia a fost ușoară comparativ cu asta. Una e să te îndrăgostești și alta e să simți că altcineva se îndrăgostește de tine și să te simți responsabil față de acea iubire.

N-am cum să rămân în corpul ăsta. Dacă nu mă culc, transferul tot va avea loc. Înainte credeam că dacă stau treaz toată noaptea, am să rămân acolo unde sunt. Dar în schimb, am fost smuls din corpul în care eram. Iar smulgerea a fost exact cum îți imaginezi că ar fi dacă ai fi smuls dintr-un corp, fiecare nerv simțind durerea desprinderii și apoi durerea de a fi introdus într-unul nou. De atunci înainte, m-am culcat în fiecare noapte. Nu avea niciun rost să mă împotrivesc.

Îmi dau seama că trebuie să o sun. Numărul ei este în telefonul lui. Nu pot s-o las să creadă că mâine o să fie ca azi.

— Bună! răspunde ea.

— Bună, spun eu.

— Îți mulțumesc din nou pentru ziua de azi.

— Da.

Nu vreau să fac asta. Nu vreau să stric tot. Dar trebuie, nu-i așa?

Continui:

— Dar cum rămâne cu ziua de azi?

— Ai de gând să-mi spui că nu putem chiuli de la ore în fiecare zi? Asta nu-ți stă în fire.

Nu-mi stă în fire.

— Da, spun, dar, știi, nu vreau să crezi că fiecare zi o să fie ca azi. Pentru că nu o să fie, bine? Nu se poate.

Tăcere. Își dă seama că ceva nu e în regulă.

— Știu asta, spune ea cu prudență. Dar poate că lucrurile pot fi și mai frumoase. Sunt sigură că pot fi.

— Nu știu, îi spun. Atât am avut de spus. Nu știu. Astăzi a fost ceva, dar nu e totul.

— Știu asta.

— Bine.

— Bine.

Oftez.

Există șansa să greșesc în privința lui Justin. Există șansa ca viața lui să se schimbe de fapt — ca el să se schimbe. Dar n-am cum să știu. Rar se întâmplă să ajung să văd un corp după ce l-am părăsit. Și chiar și atunci, e de obicei după multe luni sau ani. Dacă îl mai recunosc.

Vreau ca Justin să fie mai bun cu ea. Dar nu pot s-o fac să se aștepte la asta.

— Asta-i tot, îi spun.

Am impresia că asta ar spune Justin.

— Păi, ne vedem mâine.

— Da, ne vedem.

— Mersi din nou pentru azi. Indiferent ce necazuri vom avea mâine, a meritat.

— Da.

— Te iubesc, spune ea.

Vreau s-o spun şi eu. Vreau să spun *și eu te iubesc*. Chiar acum, chiar în acest moment, fiecare parte din mine vrea. Dar asta va mai dura doar câteva ore.

— Somn ușor, îi spun.

Apoi închid.

Pe biroul lui este un caiet.

Nu uita că o iubești pe Rhiannon, scriu cu scrisul lui.

Dar mă îndoiesc că își va aminti că a scris asta.

Mă duc la calculatorul lui. Deschid contul meu de e-mail, apoi tastez numele ei, numărul ei de telefon, adresa ei de e-mail, precum și e-mailul și parola lui Justin. Scriu despre ziua de azi. Și îmi expediez mie ce-am scris.

De îndată ce termin, șterg povestea lui Justin.

Mi-e greu.

M-am obișnuit foarte mult cu ceea ce sunt și cu felul în care funcționează viața mea.

Nu vreau niciodată să rămân. Întotdeauna sunt gata de plecare.

Dar nu în noaptea asta.

În noaptea asta mă obsedează faptul că mâine el va fi aici iar, eu nu.

Vreau să rămân.

Mă rog să rămân.

Închid ochii și îmi doresc să rămân.

Ziua 5995

Mă trezesc gândindu-mă la ziua de ieri. Bucuria vine din faptul că îmi amintesc, durerea din acela că știu că a fost ieri.

Nu sunt acolo. Nu sunt în patul lui Justin, nu sunt în corpul lui Justin.

Astăzi sunt Leslie Wong. N-am auzit ceasul sunând și mama ei e supărată.

— Scoală! strigă ea, zgâlțâindu-mi corpul cel nou. Ai douăzeci de minute și Owen pleacă!

— Bine, mamă, mormăi eu.

— Mamă! Dacă maică-ta ar fi fost aici, nu știu ce-ar fi spus!

Accesez repede mintea lui Leslie. Bunica, așadar. Mama a plecat deja la lucru.

În timp ce stau sub duș, spunându-mi că trebuie să fac unul scurt, mintea îmi zboară un minut la Rhiannon. Sunt sigur că am visat-o. Mă întreb: dacă am început să visez când eram în corpul lui Justin, el a continuat visul? Se va trezi gândindu-se cu drag la ea?

Sau ăsta e doar un alt gen de vis de-al meu?

— Leslie! Haide odată!

Ies de sub duș, mă șterg și mă îmbrac repede. Îmi dau seama că Leslie nu e o fată deosebit de simpatizată. Puținele fotografii ale prietenelor ei, pe care le are în jur, par făcute fără tragere de inimă, iar preferințele ei în materie de îmbrăcăminte sunt mai mult ale unei fete de treisprezece ani, și nu ale uneia de șaisprezece.

Mă duc la bucătărie și bunica se uită urât la mine.

— Să nu-ți uiți clarinetul, mă avertizează ea.

— N-am să-l uit, îngân eu.

La masă e un băiat care îmi aruncă o privire înveninată. Fratele lui Leslie, presupun — și apoi asta se confirmă. Owen. Elev în ultimul an. Cel ce mă duce la școală.

M-am obișnuit foarte mult cu faptul că majoritatea dimineților în majoritatea familiilor sunt exact la fel. Mă dau jos din pat împleticindu-mă. Mă duc împleticindu-mă la duș. Mormăi la micul dejun. Sau, dacă părinții dorm încă, ies din casă în vârful picioarelor. Singurul mod de a-mi păstra interesul este să caut variații.

Variația acestei dimineți provine de la Owen, care aprinde o țigară cu marijuana în clipa în care urcăm în mașină. Presupun că asta face parte din rutina lui de dimineață, așa că am grijă ca Leslie să nu pară la fel de surprinsă ca mine.

Totuși, după vreo trei minute de mers, Owen aruncă un „Să nu spui o vorbă". Eu mă uit pe geam. Două minute mai târziu, spune:

— Uite ce-i, n-am nevoie să mă judeci, bine?

Țigara s-a terminat deja, nu l-a binedispus deloc.

Prefer să fiu doar un copil. Îmi dau seama cum, pe termen lung, frații vitregi îți pot fi de ajutor în viață — cineva cu care să împarți secrete de familie, cineva din

generația ta care știe dacă amintirile tale sunt corecte sau nu, cineva care te vede la fel la opt ani și optsprezece ani și patruzeci și opt. Înțeleg asta. Dar, pe termen scurt, frații vitregi sunt, în cel mai bun caz, un chin și, în cel mai rău caz, o teroare. Cele mai multe abuzuri pe care le-am suferit în, e adevărat, neobișnuita mea viață, au provenit de la frați și surori, frații și surorile mai mari fiind, în general, cei mai răi. La început eram naiv și presupuneam că frații și surorile sunt aliați firești, tovarăși înnăscuți. Și uneori, contextul permitea să se întâmple asta — dacă eram într-o excursie cu familia, de exemplu, sau dacă era o duminică leneşă în care să facă echipă cu mine era singura formă de divertisment a fraților mei vitregi. Dar în zilele obișnuite, competiția e regula, nu colaborarea. Sunt dăți când mă întreb dacă nu cumva, de fapt, frații și surorile sunt cei care sesisează că ceva e în neregulă la persoana în care sălășluiesc și se hotărăsc să profite. Când aveam opt ani, o soră mai mare mi-a spus că o să fugim împreună, apoi, când am ajuns la gară, a renunțat la partea cu „împreună", lăsându-mă să rătăcesc acolo ore în șir, prea speriată ca să cer ajutor, speriată că o să afle și o să mă mustre aspru că am pus capăt jocului nostru. Ca băiat, am avut frați și mai mari și mai mici care s-au luat la trântă cu mine, m-au lovit cu pumnii, mi-au tras șuturi, m-au mușcat, mi-au dat brânci și mi-au spus nenumărate cuvinte grele.

Cel mai bun lucru la care pot să sper e un frate liniștit. La început, am crezut că Owen e. În mașină, se pare că am greșit. Dar apoi, când ajungem la școală, se pare că iar am dreptate. Cu alți copii în jur, se face invizibil, ținându-şi capul plecat în timp ce intră în clădire, lăsându-mă în urmă de tot. Fără la revedere, fără

să-ai-zi-frumoasă. Doar o privire rapidă să vadă dacă portiera mea e închisă, înainte să încuie mașina.

— La ce te uiți? întreabă un glas de după umărul meu stâng, în timp ce eu mă uit cum Owen intră în școală singur.

Mă întorc și accesez de zor.

Carrie. Prietena mea cea mai bună, din clasa a patra.

— La fratele meu.

— De ce? E aşa un nepricopsit.

Iată o chestie ciudată: nu mă deranjează să gândesc eu aceleași cuvinte, dar auzindu-le ieșind din gura lui Carrie simt nevoia să-i iau apărarea.

— Te rog, spun.

— Te rog? Îți bați joc de mine?

Acum mă gândesc: *Știe ceva ce eu nu știu.* Mă hotărăsc să-mi țin gura.

Ea pare ușurată să schimbe subiectul.

— Ce-ai făcut aseară? întreabă.

Îmi vin în minte secvențe cu Rhiannon. Încerc să le alung, dar nu e așa de ușor. Odată ce ai trăit intensitatea, ea zăbovește oriunde te uiți și vrea să fie în fiecare cuvânt pe care îl rostești.

— Nu mare lucru, spun repede, nederanjându-mă să o accesez pe Leslie.

Acest răspuns funcționează întotdeauna, indiferent de întrebare.

— Tu?

— N-ai primit mesajul meu?

Îngân ceva cum că mi s-a descărcat telefonul.

— Asta explică de ce n-ai întrebat încă. Ghici ce s-a întâmplat. Corey mi-a trimis un mesaj pe calculator! Am stat la taclale aproape o oră.

— Uau!

— E tare, nu?

Carrie oftează mulțumită.

— După atâta timp! Habar n-aveam că știe numele meu de utilizator. Nu i l-ai spus tu, nu-i așa?

Accesez iar. Ăsta e genul de întrebare care chiar te poate prinde cu fofârlica. Poate nu imediat. Dar în viitor. Dacă Leslie afirmă că nu ea i-a spus lui Corey, iar Carrie află că i-a spus, asta ar putea afecta prietenia lor. Sau dacă Leslie afirmă că ea i-a spus, iar Carrie află că nu e așa.

Corey este Corey Handlemann, un elev în penultimul an, pentru care Carrie a făcut o pasiune de cel puțin trei săptămâni. Leslie nu-l cunoaște bine și eu nu reușesc să găsesc o amintire din care să aflu dacă i-a dat lui Corey numele de utilizator al lui Carrie. Cred că e sigur să neg.

— Nu, spun, clătinând din cap. Nu eu i l-am dat.

— Ei bine, cred că s-a străduit mult să-l afle, spune ea.

(*Sau*, mă gândesc eu, *l-a văzut pur şi simplu pe profilul tău de Facebook*).

Mă simt imediat vinovat pentru gândurile mele răutăcioase. Asta e partea grea la a avea prietene bune de care nu mă simt atașat — nu le consider nevinovate. Ori când ai prietene bune, întotdeauna trebuie să le consideri nevinovate.

Carrie e foarte entuziasmată cu privire la Corey, așa că mă prefac că sunt şi eu foarte entuziasmat pentru ea. Abia după ce ne despărțim în sala de clasă comună, simt o emoție nedorită, un gând pe care credeam că-l am sub control: gelozie. Deși nu-l formulez în multe cuvinte, sunt gelos pe Carrie că-l poate avea pe Corey, în timp ce eu nu pot s-o am niciodată pe Rhiannon.

Caraghios, mă dojenesc singur. *Ești caraghios*.

Când trăiești ca mine, nu-ți îngădui să fii gelos. Dacă o faci, asta te va distruge.

Ora a treia e ora de orchestră. Îi spun profesorului că mi-am lăsat clarinetul acasă, deși e în dulapul meu. Leslie se alege cu nota scăzută și trebuie să considere clasa drept sală de studiu, dar nu-mi pasă.

Nu știu să cânt la clarinet.

Vestea despre Carrie și Corey circulă repede. Toate prietenele noastre vorbesc despre asta și, în general, sunt încântate. Nu-mi dau seama, totuși, dacă sunt încântate pentru că sunt o pereche perfectă sau pentru că acum Carrie nu va mai vorbi despre asta.

Când îl văd pe Corey în pauza de prânz, nu mă surprinde cât e de comun. Rareori oamenii sunt în realitate la fel de atrăgători cum sunt în ochii oamenilor care sunt îndrăgostiți de ei. Ceea ce este, presupun, așa cum trebuie să fie. Aproape că te binedispune să te gândești că atașamentul pe care îl simți îți poate defini percepția la fel ca pe oricare altă influență.

Corey vine să ne salute, dar nu rămâne să mănânce cu noi, deși îi facem loc la masă. Carrie nu pare să observe asta; e ametită de bucurie că el a venit la noi, că n-a visat întregul schimb de mesaje, că vorbitul pe chat s-a transformat în vorbit față în față... și cine știe ce o să se mai întâmple? După cum bănuiam, Leslie nu se învârte în cercuri dubioase. Fetele astea se gândesc la sărutat, nu la sex. Buzele sunt porțile dorinței lor.

Îmi vine din nou să fug, să sar peste a doua jumătate a zilei.

Dar n-ar fi corect, fără ea.

Am impresia că pierd timpul. Adică, așa e mereu. Viața mea nu are nicio noimă.

A avut doar o după-amiază.

Ieri este altă lume. Vreau să mă întorc acolo.

La începutul orei a șasea, chiar după masa de prânz, fratele meu e chemat în biroul directorului.

La început, mă gândesc că poate am auzit greșit. Dar apoi văd alți elevi din clasă uitându-se la mine, inclusiv Carrie, în ochii căreia citesc milă.

Nu mă alarmez. Îmi imaginez că dacă era ceva cu adevărat grav, ne-ar fi chemat pe amândoi. Nimeni din familia mea nu a murit. Casa noastră nu a ars. E treaba lui Owen, nu a mea.

Carrie îmi trimite un bilet. *Ce s-a întâmplat?*

Dau din umeri în direcția ei. De unde să știu?

Sper doar că n-am pierdut drumul cu mașina acasă.

Ora a șasea se termină. Îmi strâng cărțile și mă duc la ora de engleză. Lecția e *Beowulf*, așa că sunt complet pregătit. Am făcut acest capitol de o mulțime de ori.

Sunt la distanță de zece pași de clasă când cineva pune mâna pe mine.

Mă întorc și-l văd pe Owen.

Owen, sângerând.

— Sst, spune el. Vino cu mine.

— Ce s-a întâmplat? întreb.

— Taci, bine?

Se uită în jur ca și cum ar fi urmărit. Mă hotărăsc să-l însoțesc. La urma urmelor, treaba asta e mai interesantă decât *Beowulf*.

Ajungem la o debara cu provizii. Îmi face semn să intru.

— Îți bați joc de mine? spun.

— *Leslie.*

Nu se poate să ne certăm. Îl urmez înăuntru. Găsesc ușor întrerupătorul.

El respiră greu. O clipă, nu spune nimic.

— Spune-mi ce s-a întâmplat, zic.

— Cred că s-ar putea să fi dat de belea.

— Mda. Am auzit că ai fost chemat în biroul directorului. De ce nu ești acolo?

— *Am fost* acolo. Adică, înainte de anunț. Dar pe urmă... am plecat.

— Ai întins-o din biroul directorului?

— Da. Mă rog, din camera de așteptare. S-au dus să-mi verifice dulapul. Sunt sigur.

Sângele provine de la o tăietură de deasupra ochiului lui.

— Cine te-a lovit? întreb.

— Nu contează. Taci și ascultă-mă, bine?

— Ascult, dar nu spui nimic.

Nu cred că de obicei Leslie îi răspunde obraznic fratelui ei mai mare. Dar nu-mi pasă. Oricum nu-mi acordă atenție.

— Or să sune acasă. Am nevoie să mă susții.

Îmi întinde cheile lui.

— Du-te acasă după școală și vezi care e situația. Am să te sun.

Din fericire, știu să șofez. Rămâne de văzut dacă Leslie are permis sau nu.

Văzând că nu ripostez, ia reacția mea drept acceptare.

— Mersi, îmi spune.

— Acum te duci în biroul directorului? îl întreb.

Pleacă fără să răspundă.

Până la sfârșitul zilei, Carrie are vestea. Dacă este sau nu adevărat, chiar nu contează. E vestea care circulă, iar ea e nerăbdătoare să mi-o aducă la cunoștință.

— Fratele tău și Josh Wolf s-au luat la bătaie afară, lângă terenul de sport, în timpul pauzei de prânz. Se spune că a fost ceva legat de droguri și că fratele tău e dealer sau așa ceva. Adică, știam că fumează marijuana, dar habar n-aveam că *vinde*. El și cu Josh au fost târâți în biroul directorului, dar Owen a decis să fugă. Îți vine să crezi? Au strigat după el să se întoarcă. Dar nu cred că s-a întors.

— De la cine ai auzit asta? întreb.

Ea debordează de bucurie.

— De la Corey! El n-a fost acolo, dar niște băieți cu care umblă au văzut bătaia și aşa mai departe.

Îmi dau seama acum că de fapt, vestea cea mai importantă este că a aflat toate astea de la Corey. Nu e atât de egoistă încât să vrea să o felicit, nu când fratele meu a dat de bucluc. Dar e clar care e prioritatea ei.

— Trebuie să mă duc acasă, spun.

În ora a șasea m-am uitat în portofel și am fost foarte fericit să văd acolo un permis.

— Vrei să vin cu tine? întreabă Carrie. Nu vreau să trebuiască să intri acolo singură.

O secundă, sunt tentat. Dar apoi mi-o imaginez relatându-i lui Corey în amănunt ce s-a întâmplat, și chiar dacă nu e o presupunere corectă, ajunge să mă facă să-mi dau seama că nu o vreau acolo.

— E în regulă, spun. Adevărul e că asta chiar o să mă facă să par fiica model.

Carrie râde, dar mai mult ca să mă susțină decât din bună dispoziție.

— Spune-i lui Corey că îl salut, zic pe un ton jucăuș în timp ce îmi închid dulapul.

Ea râde iar. De data asta, de fericire.

— El unde e?

Nici n-am intrat pe ușa bucătăriei și interogatoriul începe.

Mama, tatăl și bunica lui Leslie sunt toți acolo și nu trebuie să-i accesez mintea ca să știu că ăsta e un lucru neobișnuit la trei după-amiaza.

— Habar n-am, răspund.

Mă bucur că nu mi-a spus, așa, nu trebuie să mint.

— Cum adică, habar n-ai? întreabă tata.

În familia asta, el e inchizitorul-șef.

— Adică, habar n-am. Mi-a dat cheile de la mașină, dar n-a vrut să-mi spună ce se întâmplă.

— Și l-au lăsat să plece?

— N-am văzut niciun polițist ca să se ia după el, spun.

Apoi, mă întreb dacă într-adevăr îl urmărește poliția.

Bunica pufnește dezgustată.

— Tu întotdeauna îi iei partea, spune tata. Dar nu și de data asta. De data asta ai să ne spui tot.

Nu-și dă seama că tocmai m-a ajutat. Acum știu că Leslie îi ia întotdeauna partea lui Owen. Așa că instinctul nu m-a înșelat.

— Probabil știți mai multe decât mine, spun.

— De ce s-ar fi bătut fratele tău și Josh? întreabă mama, sincer uimită. Sunt foarte buni prieteni!

Imaginea mentală pe care o am despre Josh Wolf e a unui băiat de opt ani, ceea ce mă face să cred că, probabil, la un moment dat, fratele meu *a fost* prieten bun cu Josh Wolf. Dar nu mai este.

— Stai jos! îmi poruncește tata, arătând un scaun de bucătărie.

Mă așez.

— Ei bine... unde e?

— Sincer nu știu.

— Spune adevărul, zice mama. Îmi dau seama când minte.

Deși am mult prea multe probleme cu controlul ca să mă droghez eu însămi, încep să-mi dau seama vag de ce îi place lui Owen să se amețească.

— Atunci, să te întreb asta, continuă tata. Fratele tău e dealer de droguri?

E o întrebare foarte bună. Instinctul meu spune *nu*. Dar multe depind de ce s-a întâmplat pe terenul de sport cu Josh Wolf.

Așa că nu răspund. Doar mă uit lung.

— Josh Wolf spune că drogurile din haina lui i-au fost vândute de fratele tău, mă îmboldește tata. Tu spui că nu?

— Au găsit droguri asupra lui Owen? întreb.

— Nu, răspunde mama.

— Și în dulapul lui? Nu i-au cercetat dulapul.

Mama pare chiar surprinsă.

— *Știu* că v-ați uitat în camera lui, spun.

— N-am găsit nimic, răspunde tata. Încă. Și trebuie să aruncăm o privire și în mașina aia. Așa că dacă vrei să-mi dai cheile...

Sper că Owen a fost destul de deștept să curețe mașina. Și-ntr-un caz și-n celălalt, nu depinde de mine. Dau cheile.

De necrezut, au cercetat și camera mea.

— Îmi pare rău, spune mama din hol, cu lacrimi în ochi. S-a gândit că poate fratele tău a ascuns drogurile aici. Fără ca tu să știi.

— E în regulă, spun, mai mult ca s-o scot din cameră. Măcar să apuc să fac curat.

Dar nu sunt destul de rapidă. Telefonul meu sună. Îl țin în așa fel încât mama să nu vadă pe ecran numele lui Owen.

— Bună, Carrie, spun.

Owen e cel puțin destul de deștept să vorbească încet, ca să nu fie auzit.

— Sunt supărați foc? întreabă el în șoaptă.

Îmi vine să râd.

— Tu ce crezi?

— E chiar atât de rău?

— I-au răscolit camera, dar n-au găsit nimic. Acum se uită în mașina lui.

— Nu-i spune asta! zice mama. Închide telefonul.

— Scuze — e mama aici și nu-i place că vorbesc cu tine despre asta. Unde ești? Ești acasă? Pot să te sun mai târziu?

— Nu știu ce să fac.

— Da, chiar trebuie să vină acasă până la urmă, nu-i așa?

— Ascultă... ne întâlnim în jumătate de oră la terenul de joacă, bine?

— Chiar trebuie să închid. Dar, da, am să fac asta.

Închid. Mama încă se uită la mine.

— Nu pe mine ești supărată! îi amintesc eu.

Biata Leslie va trebui să facă ordine mâine-dimineață în camera ei unde acum e o adevărată harababură — nu

pot să-mi bat capul să-mi dau seama unde stă fiecare lucru. Asta ar însemna prea multă accesare, iar prioritatea este să găsesc terenul de joacă la care se referă Owen. Există unul la o școală primară aflată la vreo patru străzi depărtare de casă. Presupun că ăsta e locul.

Nu e ușor să mă furișez din casă. Aștept până cei trei se întorc în camera lui Owen să scotocească iar, apoi mă strecor pe ușa din spate. Știu că e o manevră riscantă, că în clipa în care își vor da seama că am plecat, o să iasă mare tărăboi. Dar dacă Owen se întoarce cu mine, totul va fi uitat.

Știu că ar trebui să mă concentrez pe chestiunea arzătoare a zilei, dar nu pot să nu mă gândesc la Rhiannon. Și ea a terminat acum orele. Pierde vremea cu Justin? Dacă da, se poartă frumos cu ea? I s-a transmis ceva legat de ziua de ieri?

Owen nu e de găsit nicăieri, așa că mă duc la leagăne și mă dau într-unul din ele o vreme. În cele din urmă, apare pe trotuar și se îndreaptă spre mine.

— Mereu alegi leagănul ăla, spune, așezându-se în leagănul de lângă mine.

— Zău? întreb.

— Da.

Aștept să mai spună ceva. Nu spune.

— Owen, vorbesc eu, în cele din urmă. Ce s-a întâmplat?

El clatină din cap. Nu are de gând să-mi spună.

Opresc leagănul.

— E o prostie, Owen. Ai cinci secunde să-mi spui ce s-a întâmplat, altfel am să mă duc direct acasă și vei fi pe cont propriu.

Owen e surprins. Îmi imaginez că situația poate justifica supărarea lui Leslie.

— Ce vrei să spun? Josh Wolf îmi face rost de marijua-na. Azi ne-am luat la bătaie din cauza asta — el spune că îi sunt dator, când de fapt nu-i sunt. A început să mă împingă, așa că l-am împins și eu. Și am fost prinși. El avea drogurile, așa că a spus că tocmai i le-am vândut eu. Eu am spus că nu e este deloc adevărat, dar el e la toate orele de Advanced Placement, așa că pe cine bănuiești că or să creadă?

E clar că s-a convins singur că ăsta-i adevărul. Dar dacă ăsta-i sau nu adevărul, nu-mi dau seama.

— Ei bine, spun, trebuie să vii acasă. Tata ți-a devastat camera, dar încă n-au găsit droguri. Și n-au găsit nici în dulapul tău și bănuiesc că nici în mașină, altfel aș fi auzit. Așa că în momentul ăsta, e în regulă.

— Îți spun că nu există droguri. Am terminat iarba azi-dimineață. De asta îmi trebuia alta de la Josh.

— Josh, fostul tău cel mai bun prieten.

— Ce tot spui acolo? Nu mai sunt prieten cu el de la opt ani.

Înțeleg că asta a fost ultima dată când Owen a avut un prieten foarte bun.

— Să mergem, îi spun. Nu e sfârșitul lumii.

— Ție ți-e ușor să vorbești.

Nu mă aștept ca tata să-l lovească pe Owen. Dar imediat ce îl vede în casă, îi trage un pumn și-l doboară.

Cred că sunt singurul cu adevărat uluit.

— Ce-ai făcut? răcnește tata. Ce prostie mare ai făcut?

Eu și cu mama ne punem între ei. Bunica se uită de pe margine, părând întrucâtva mulțumită.

— N-am făcut nimic! protestează Owen.

— De asta ai fugit? De asta ești eliminat? Pentru că n-ai făcut nimic?

— Nu-l vor elimina până nu vor auzi și versiunea lui, subliniez eu, cât se poate de sigur că ăsta-i adevărul.

— Nu te băga! mă avertizează tata.

— Ce-ar fi să ne așezăm cu toții și să discutăm pe îndelete? propune mama.

Tata clocoteşte de furie. Mă simt dând înapoi într-un fel care bănuiesc că nu e neobișnuit pentru Leslie când e cu familia ei.

În situații ca asta mă apucă nostalgia după acel prim moment de trezie al dimineții, dinainte să am vreo idee despre ce urâțenie va aduce ziua.

Ne așezăm, de data asta în camera de odihnă. Sau, mai precis, Owen, mama și cu mine ne așezăm — Owen și cu mine pe canapea, mama pe un scaun din apropiere. Tata planează amenințător deasupra noastră. Bunica stă în ușă, de parcă ar sta de pază.

— Ești *dealer de droguri*! răcnește tata.

— *Nu sunt* dealer de droguri, răspunde Owen. În primul rând, dacă eram dealer de droguri, aveam mult mai mulți bani. Iar dacă aveam un stoc de droguri, l-ați fi găsit până acum!

Owen, cred eu, trebuie să-și țină gura.

— Josh Wolf era dealerul de droguri, îndrăznesc eu să spun. Nu Owen.

— Și fratele tău ce făcea — *cumpăra de la el*?

Poate, mă gândesc, eu sunt cea care trebuie să-și țină gura.

— Bătaia noastră n-a avut legătură cu drogurile, spune Owen. Doar că le-au găsit asupra lui după aceea.

— Atunci de ce v-ați bătut tu și Josh? întreabă mama, ca și cum bătaia acestor doi prieteni din copilărie ar fi lucrul cel mai de neconceput care s-a întâmplat.

— Pentru o fată, spune Owen. Ne-am bătut pentru o fată.

Mă întreb dacă Owen a născocit asta dinainte, sau dacă i-a venit în minte în mod spontan. Indiferent de situație, probabil e singurul lucru pe care putea să-l zică, astfel încât părinții noștri să fie pe moment... *fericiți* ar putea fi exagerat spus. Dar *mulțumiți*. Ei nu vor ca fiul lor să cumpere sau să vândă droguri, să fie hărțuit sau să hărțuiască pe altcineva. Dar să te bați pentru o fată? Perfect acceptabil. Mai ales întrucât, bănuiesc, Owen nu le-a mai vorbit despre o fată.

Owen vede că a câștigat teren. Ia avans.

— Dacă ea ar afla — oh, Doamne, nu poate să afle! Știu că unor fete le place când te bați pentru ele, dar ei categoric nu.

Mama dă din cap aprobator.

— Cum o cheamă? întreabă tata.

— Trebuie să-ți spun?

— Da.

— Natasha. Natasha Lee.

Uau, a făcut-o chiar chinezoaică! Uimitor.

— O cunoști pe fata asta? mă întreabă tata.

— Da, spun. E nemaipomenită.

Apoi mă întorc spre Owen și mă prefac că-i trimit o săgeată.

— Dar acest Romeo de aici nu mi-a zis niciodată că este interesat de ea. Deși acum că a spus-o, începe să aibă logică. În ultima vreme se poartă foarte ciudat.

Mama dă iar din cap.

— Așa e.

Are ochii injectați, îmi vine să spun. *Mănâncă o grămadă de Cheetos. Se uită în gol. Iar mănâncă Cheetos. Trebuie să fie vorba de iubire. Ce altceva ar putea fi?*

Ceea ce amenința să fie un război necruțător devine un consiliu de război, părinții noștri făcând strategii cu privire la ce i se poate spune directorului, mai ales despre fugă. Sper, de dragul lui Owen, ca Natasha Lee să fie, în realitate, elevă de liceu, indiferent dacă lui i se scurg ochii după ea sau nu. Nu pot să accesez nicio amintire despre ea.

Acum că tata vede o cale de a ieși basma curată, este aproape prietenos. Marea pedeapsă a lui Owen este că trebuie să facă ordine în camera lui înainte de cină.

Nu pot să-mi imaginez că aș fi avut parte de aceeași reacție dacă aș fi bătut măr altă fată pentru un băiat. Dar asta nu era pe agenda zilei de azi.

Îl urmez pe Owen în camera lui. Când suntem în siguranță înăuntru, cu ușa închisă, fără părinți prin preajmă, îi spun:

— Asta a fost de-a dreptul genială.

Se uită la mine cu supărare fățișă și spune:

— Nu știu ce tot zici acolo. Ieși din camera mea!

De asta prefer să fiu doar copil.

Am senzația că Leslie ar lăsa-o baltă. Așa că ar trebui să o las și eu baltă. Asta e legea pe care mi-am impus-o — să nu tulbur viața persoanei în care trăiesc. S-o las cât mai neschimbată cu putință.

Dar sunt iritat. Așa că mă abat puțin de la lege. Mă gândesc, în mod pervers, că Rhiannon ar vrea să o fac. Deși habar n-are cine sunt Owen și Leslie. Sau cine sunt eu.

— Ascultă, javră mincinoasă și drogată. O să fii drăguț cu mine, bine? Nu numai pentru că îți salvez fundul, ci și pentru că în momentul ăsta sunt singura persoană din lume care e bună cu tine. S-a înțeles?

Șocat, și poate puțin chinuit de remușcări, Owen mormăie că e de acord.

— Bun, spun, răsturnând câteva lucruri de pe rafturile lui. Și acum, spor la curățenie!

Nimeni nu vorbește la cină.

Nu cred că asta e ceva neobișnuit.

Aștept până se culcă toată lumea, apoi intru pe calculator. Salvez e-mailul și parola lui Justin din e-mailul meu, apoi mă autentific drept el.

Există un e-mail de la Rhiannon, trimis la 10:11 seara.

J —
Pur și simplu nu înțeleg, am făcut ceva? ieri a fost absolut perfect, iar azi ești iar supărat pe mine. dacă am făcut ceva, te rog să-mi spui și am să repar. vreau să fim împreună. vreau ca toate zilele noastre să se încheie într-o notă frumoasă. nu ca în seara asta.

cu toată inima mea,
r.

Mă las pe spate în scaun. Vreau să apăs pe reply, vreau să o asigur că va fi mai bine — dar nu pot. *Nu mai ești el*, trebuie să-mi amintesc mie însumi. *Nu ești acolo.*

Iar apoi mă gândesc. *Ce-am făcut?*

Îl aud pe Owen mișcându-se prin camera lui. Ascunde dovezi? Sau frica îl ține treaz?

Mă întreb dacă mâine va reuși să scape basma curată. N-am de unde să știu.

Vreau să mă întorc la ea. Vreau să mă întorc la ziua de ieri.

Ziua 5996

Tot ce obțin e ziua de mâine.

În timp ce adorm, mă străfulgeră o idee. Dar când mă trezesc, îmi dau seama că străfulgerarea s-a stins.

Astăzi sunt băiat. Skylar Smith. Fotbalist, dar nu un fotbalist vedetă. Cameră curată, dar nu excesiv. Consolă pentru jocuri video în cameră. E gata să se trezească. Părinții dorm.

Locuieşte într-un oraș aflat la vreo patru ore de mers cu mașina de locul în care trăiește Rhiannon.

Asta nu e deloc destul de aproape.

E o zi lipsită de evenimente, cum sunt cele mai multe. Singurul suspans vine din faptul dacă pot sau nu să accesez lucrurile destul de repede.

Antrenamentul la fotbal e partea cea mai grea. Antrenorul strigă nume, iar eu trebuie să accesez ca nebunul ca să-mi dau seama cine e fiecare. Nu e cea mai bună zi de antrenament a lui Skylar, dar nu se jenează.

Știu să practic majoritatea sporturilor, dar mi-am cunoscut și limitele. Le-am aflat într-un mod dur când

aveam unsprezece ani. M-am trezit în corpul unui copil care era la schi. Mi-am zis: hei, să schiezi a părut întotdeauna distractiv. Așa că m-am gândit să încerc să învăț pe parcurs. Cât de greu putea să fie?

Puștiul trecuse deja de faza pârtiilor pentru începători, iar eu nici măcar nu știam că există așa ceva. Credeam că schiatul e ca mersul cu sania — un deal se potrivește cu toate.

Am rupt piciorul puștiului în trei locuri.

Durerea a fost destul de puternică. Și m-am întrebat sincer dacă, a doua zi când urma să mă trezesc, avea să mă mai doară, deși urma să fiu în alt corp. Dar în loc de durere, am simțit ceva la fel de rău — povara vie, feroce a vinovăției îngrozitoare. Exact ca și cum l-aș fi lovit cu mașina, mă mistuia gândul că un străin zăcea pe un pat de spital din cauza mea.

Iar dacă ar fi murit... m-am întrebat dacă aș fi murit și eu. N-am de unde să știu. Tot ce știu e că, într-un fel, nu contează. Fie că mor sau doar mă trezesc dimineața următoare ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, realitatea morții mă va distruge.

Așa că sunt prudent. Fotbal, baseball, rugby, sofball, baschet, înot, hockey pe iarbă — toate sunt bune. Dar m-am trezit și în corpul unui jucător de hochei pe gheață, al unui scrimer, al unui călăreț specializat în proba de obstacole și, o dată, de curând, al unui gimnast.

N-am practicat niciunul din sporturile astea.

Dacă există un lucru la care mă pricep, acelea sunt jocurile video. Sunt o prezență universală, ca televizorul și internetul. Indiferent unde sunt, am acces de obicei la lucrurile astea, iar jocurile video mai ales mă ajută să-mi calmez mintea.

După antrenament, prietenii lui Skylar vin la mine să jucăm *World of Warcraft*. Vorbim despre școală și despre fete (în afară de prietenii lui, Chris și David, care vorbesc despre băieți). Ăsta, am descoperit eu, e cel mai bun mod de a pierde timpul, pentru că nu e chiar pierdut — înconjurat de prieteni, vorbind prostii și uneori vorbind pe bune, cu snackuri în preajmă și ceva pe ecran.

Aș putea chiar să mă distrez, dacă aş reuşi să mă rup de locul în care vreau să fiu.

Ziua 5997

E aproape ciudat ce bine se aranjează ziua următoare.

Mă trezesc devreme — la șase dimineața.

Mă trezesc ca fată.

O fată cu mașină. Și permis.

Într-un oraș aflat la doar o oră depărtare de orașul lui Rhiannon.

Mă scuz față de Amy Tran când mă îndepărtez de casa ei, la jumătate de oră după ce m-am trezit. Ce fac eu este, fără îndoială, o formă ciudată de răpire.

Sunt aproape sigur că Amy Tran nu s-ar supăra. Când m-am îmbrăcat dimineață, opțiunile au fost negru, negru, sau... negru. Nu în sens gotic, ci mai mult în sens rock'n roll. Compilația de la stația stereo din mașina ei include Janis Joplin, Brian Eno și Death Cab for Cutie și, deși e un amalgam de stiluri, sună bine.

Aici nu mă pot baza pe memoria lui Amy — mergem undeva unde ea n-a mai fost. Așa că, imediat după duș, am intrat pe Google Maps și orașul a apărut pe loc în fața mea. Simplu ca bună ziua. Printez harta și apoi șterg istoricul.

Am devenit foarte bun la șters istorice.

Știu că nu trebuie să fac asta. Știu că zgândăr o rană, nu o las să se vindece. Știu că e imposibil să am un viitor cu Rhiannon.

Tot ce fac este să prelungesc trecutul cu o zi.

Oamenii normali n-ar trebui să hotărască ce merită să fie ținut minte. Ți se dă o ierarhie, personaje care se repetă, ajutorul repetiției, al anticipării, autoritatea fermă asupra unei lungi istorii. Dar eu trebuie să hotărăsc importanța fiecărei amintiri în parte. Eu îmi amintesc doar o mână de oameni și, ca să fac asta, trebuie să am o memorie bună, pentru că singura repetiție disponibilă — singurul mod de a-i revedea — este să-i fac să-mi apară în minte.

Aleg ce să-mi amintesc, și o aleg pe Rhiannon. O aleg întruna pe ea, o invoc, pentru că dacă aș lăsa-o o clipă, amintirea ar dispărea.

Aud același cântec pe care l-am auzit cu Rhiannon în mașina lui Justin — *Și dac-aș putea, aș face un târg cu Dumnezeu...*

Simt că universul îmi spune ceva. Și nici nu contează dacă e adevărat sau nu. Ce contează este că o simt și o cred.

Imensitatea se înalță în mine.

Universul dă din cap în ritm cu muzica.

Încerc să păstrez cât mai puține amintiri banale, de fiecare zi. Fapte și cifre, desigur. Cărți pe care le-am citit sau informații pe care trebuie să le știu. Regulile de la fotbal, de exemplu. Intriga din *Romeo și Julieta*. Numărul de telefon la care sun dacă e o urgență. Pe astea le țin minte.

Dar cum rămâne cu miile de amintiri de fiecare zi pe care fiecare persoană le acumulează? Locul în care îți ții cheile de la casă. Ziua de naștere a mamei. Numele primului tău animal favorit. Numele actualului tău animal favorit. Combinația de la seif. Care e sertarul cu argintăria. Numărul canalului MTV. Numele de familie al celui mai bun prieten al tău.

Astea sunt lucrurile de care n-am nevoie. Și, cu timpul, mintea mea s-a reorganizat, așa că toate informațiile astea dispar de îndată ce vine dimineața următoare.

De aceea, faptul că-mi amintesc exact unde este dulapul lui Rhiannon e ieșit din comun, dar nu surprinzător.

Mi-am pregătit acoperirea: dacă întreabă cineva, verific școala pentru că s-ar putea ca părinții mei să se mute în orașul ăsta.

Nu cred că vreo persoană oficială o să întrebe ce e cu mine. Întotdeauna sunt verificați adulții care intră într-o școală, dar rareori copiii, mai ales în suburbii.

Nu-mi amintesc dacă există locuri de parcare alocate, așa că, pentru orice eventualitate, parchez departe de școală. Apoi intru pur și simplu. Sunt o fată oarecare de pe hol — bobocii vor crede că sunt în ultimul an, iar cei din ultimul an vor crede că sunt boboc. Am la mine geanta de școală a lui Amy — neagră cu desene japoneze, plină de cărți care aici chiar nu folosesc. Arăt ca și cum aș avea o destinație. Și am.

Dacă universul vrea ca asta să se întâmple, ea va fi acolo, la dulapul său.

Îmi spun asta și iat-o. Chiar acolo, în fața mea.

Uneori memoria îți joacă feste. Uneori frumusețea e mai mare când e la distanță. Dar chiar și de aici, de la

zece metri depărtare, sunt sigur că și în realitate o să fie ca în amintirea mea.

Șapte metri.

Chiar și pe holul aglomerat, are ceva ce radiază spre mine.

Trei.

Unu.

Stau în fața ei și ea habar n-are cine sunt. Stau aici și mă uit la ea. Văd că tristețea a revenit. Și nu-i o tristețe frumoasă — tristețea frumoasă e un mit. Tristețea ne face trăsăturile de lut, nu de porțelan. E deprimată.

— Bună, spun cu glas subțire.

La început, nu înțelege ce-i zic. Apoi înregistrează.

— Bună, răspunde.

Am observat că cei mai mulți oameni sunt instinctiv ostili cu străinii. Se așteaptă ca fiecare abordare să fie un atac, fiecare întrebare să fie un deranj. Dar nu și Rhiannon. Ea habar n-are cine sunt, dar asta n-o face să mă respingă. Ea n-o să presupună ce e mai rău.

— Nu-ți face griji — nu mă cunoști, spun repede. E prima mea zi aici. Mă uit prin școală să văd cum e. Și chiar îmi plac fusta și geanta ta. Așa că m-am gândit să te salut. Pentru că, să fiu sinceră, acum sunt complet singură.

Unii oameni s-ar speria de asta. Dar nu și Rhiannon. Îmi întinde mâna, se prezintă și mă întreabă de ce nu-mi arată cineva școala.

— Nu știu, spun.

— Păi, ce-ar fi să te duc la cancelarie? Sunt sigură că pot să găsească pe cineva.

Intru în panică.

— Nu! îmi scapă mie.

Apoi încerc să mă justific și să prelungesc timpul petrecut cu ea.

— Nu sunt la şcoala asta... oficial. De fapt, părinții mei nici nu știu că fac asta. Mi-au spus doar că ne mutăm aici și... am vrut să văd școala și să decid dacă ar trebui să mă neliniștesc sau nu.

Rhiannon dă din cap.

— Înțeleg. Așadar, chiulești ca să verifici școala?

— Exact.

— În ce clasă ești?

— A noua.

— Și eu la fel. Să vedem dacă reușim să facem asta. Vrei să vii azi cu mine?

— Mi-ar plăcea mult.

Știu că e doar amabilă. În mod irațional, vreau să existe și un fel de recunoaștere. Vreau să mă poată vedea în spatele acestui corp, să mă vadă aici, înăuntru, să știe că sunt aceeași persoană cu care a petrecut o după-amiază pe plajă.

O urmez. Pe drum, mă prezintă câtorva prietene de-ale ei, iar eu mă simt ușurat să știu că în viața ei nu există doar Justin. Felul în care mă primeşte, felul în care o ia pe această fată total străină și o face să simtă că este parte din lumea ei, mă face să țin și mai mult la ea. Una e să fii demnă de iubire atunci când interacționezi cu iubitul tău și cu totul alta atunci când te porți la fel cu o fată pe care nici nu o cunoști. Nu mai cred că e doar amabilă. E bună. Ceea ce e mult mai mult o dovadă de caracter decât simpla amabilitate. Bunătatea e legată de cine ești, în vreme ce amabilitatea e legată de felul în care vrei să fii văzut.

Justin își face prima apariție între a doua și a treia oră. Trecem pe lângă el pe hol, abia dacă o salută dând din cap și mă ignoră total pe mine. Nici măcar nu se oprește din mers. Ea suferă — îmi dau seama —, dar nu-mi spune nimic despre asta.

Când ajungem la ora de matematică, a patra, ziua s-a transformat deja într-o formă acută de tortură. Sunt chiar lângă ea, dar nu pot să fac nimic. În timp ce profesorul ne predă teoreme, trebuie să tac. Îi scriu un bilet, doar un pretext să o ating pe umăr, să-i pasez câteva cuvinte. Dar sunt neimportante. Sunt cuvintele unei musafire.

Vreau să știu dacă am schimbat-o. Vreau să știu dacă acea zi a schimbat-o, măcar pentru o zi.

Vreau ca ea să mă vadă, cu toate că știu că nu poate.

El ni se alătură la masa de prânz.

Pe cât de ciudat să o revăd pe Rhiannon, să-mi amintesc atât de bine chipul ei, și mai ciudat e să stau vizavi de nemernicul în al cărui corp am sălășluit cu doar trei zile în urmă. Imaginile în oglindă nu corespund acestei senzații. E mai atrăgător decât credeam, dar și mai urât. Trăsăturile lui sunt atrăgătoare, dar ceea ce face cu ele nu. Are încruntătura superioară a cuiva care abia poate să-și ascundă sentimentele de inferioritate. Ochii lui sunt plini de nemulțumire, poziția lui una de bravadă defensivă.

Trebuie să-l fi făcut de nerecunoscut.

Rhiannon îi explică cine sunt și de unde vin. El dă clar de înțeles că puțin îi pasă. Îi spune că și-a lăsat portofelul acasă, așa că ea se duce și îi cumpără mâncare. Când Rhiannon se întoarce, el spune mersi, iar eu sunt aproape

dezamăgit că o face. Pentru că sunt sigur că un simplu mulțumesc va rămâne mult timp în mintea ei.

Vreau să știu ce își amintește el despre cele întâmplate acum trei zile.

— Cât de departe e oceanul? o întreb pe Rhiannon.

— E tare ciudat că ai întrebat asta, îmi spune ea. Chiar alaltăieri am fost acolo. Ne-a luat cam o oră.

Mă uit la el, să văd dacă își amintește. Dar el doar continuă să mănânce.

— V-ați simțit bine? îl întreb.

Răspunde ea.

— A fost uimitor.

Tot niciun răspuns de la el.

Încerc iar.

— Tu ai fost la volan?

Se uită la mine de parcă aș pune întrebări chiar tâmpite, ceea ce cred că și fac.

— Da, eu am condus.

— Ne-am distrat de minune, continuă ea.

Și asta o face fericită — amintirea o face fericită. Ceea ce pe mine mă întristează și mai mult.

N-ar fi trebuit să vin aici. N-ar fi trebuit să încerc asta. Ar trebui pur și simplu să plec.

Dar nu pot. Sunt cu ea. Și încerc să pretind că asta e ceea ce contează.

Rămân în joc.

Nu vreau să o iubesc. Nu vreau să fiu îndrăgostit.

Oamenii iau continuitatea iubirii ca pe ceva indiscutabil, tot așa cum iau continuitatea corpului lor ca pe ceva indiscutabil. Nu-și dau seama că lucrul cel mai bun la iubire este prezența ei regulată. Odată ce poți

statornici asta, ai o temelie în plus la viața ta. Dar dacă nu poți avea acea prezență regulată, ai numai o temelie care să te susțină, mereu.

Ea stă chiar lângă mine. Îmi vine să-mi plimb degetul pe brațul ei. Îmi vine să o sărut pe gât. Îmi vine să-i șoptesc la ureche adevărul.

Dar în loc de asta, mă uit cum conjugă verbe. Ascult în timp ce aerul se umple de o limbă străină, vorbită în rafale ocazionale. Încerc să o schițez în caietul meu, dar nu sunt pictor și tot ce rezultă sunt forme nepotrivite, linii nepotrivite. Nu pot să redau nimic din ea.

Sună de ieșire. Ziua de școală s-a încheiat. Ea mă întreabă unde am parcat, și știu că asta e tot, ăsta e sfârșitul. Îmi scrie pe o bucată de hârtie adresa ei de e-mail. Asta e despărțirea. Din câte știu, părinții lui Amy au alertat poliția. Din câte știu, are loc o razie, la o oră distanță de aici. Este o cruzime din partea mea, dar nu-mi pasă. Vreau ca Rhiannon să mă roage să mergem la un film, să mă invite acasă la ea, să-mi propună să mergem cu mașina la plajă. Dar atunci apare Justin. Așteaptă. N-are răbdare. Nu știu ce vor face, dar am un presentiment. N-ar fi atât de insistent dacă n-ar fi implicat sexul.

— Mă conduci la mașină? întreb.

Ea se uită la Justin, cerându-i permisiunea.

— Mă duc să aduc mașina, spune el.

Nu mai avem la dispoziție decât atâta timp cât ne ia să străbatem parcarea. Știu că am nevoie de ceva de la ea, dar nu sunt sigur ce anume.

— Spune-mi ceva despre tine ce nu mai știe nimeni, o rog.

Se uită ciudat la mine.

— Ce?

— E ceva ce le cer mereu oamenilor — spune-mi despre tine ceva ce nu mai știe nimeni. Nu trebuie să fie important. Doar ceva, acolo.

Acum că se prinde, îmi dau seama că-i place provocarea, și o plac și mai mult fiindcă-i place.

— Bine, spune ea. Când aveam zece ani, am încercat să-mi fac o gaură în ureche cu un ac de cusut. Am străpuns lobul pe jumătate și apoi am leșinat. Nu era nimeni acasă, așa că nu m-a găsit nimeni. M-am trezit cu acul înfipt pe jumătate în ureche și cu picături de sânge pe toată bluza. Am tras acul, m-am spălat și n-am mai încercat niciodată. Abia la paisprezece ani m-am dus cu mama la mall și mi-am făcut piercing în urechi pe bune. Ea habar n-a avut de episodul ăla. Tu?

Sunt foarte multe vieți dintre care să aleg, deși pe cele mai multe nu le mai țin minte.

Nu țin minte nici dacă Amy Tran are găuri în urechi, așa că nu va fi nicio amintire legată de piercing.

— Când aveam opt ani, am furat de la sora mea *Forever* de Judy Blum, spun. Mi-am imaginat că dacă e scrisă de autoarea lui *Superfudge*, trebuie să fie bună. Ei bine, mi-am dat seama repede de ce o ținea sub pat. Nu sunt sigură că am înțeles tot, dar am considerat că e nedrept ca băiatul să-și boteze, ăăă, organul, iar fata nu. Așa că m-am hotărât să-l botez pe al meu.

Rhiannon râde.

— Ce nume i-ai pus?

— *Helena*. În acea seară, la cină, i-am prezentat pe toți din familie. A fost primită cu căldură.

Am ajuns lângă mașina mea. Rhiannon nu știe că e mașina mea, dar e ultima mașină, așa că nu putem merge mai departe.

— Mi-a făcut mare plăcere să te cunosc, spune ea. Să sperăm că ne vedem pe-aici la anul.

— Da, zic, și mie mi-a făcut mare plăcere să te cunosc.

Îi mulțumesc în vreo cinci feluri diferite. Apoi vine Justin cu mașina și claxonează.

Timpul nostru a expirat.

Părinții lui Amy n-au sunat la poliție. Nici n-au ajuns acasă încă. Verific căsuța vocală a telefonului casei, dar n-au sunat nici cei de la școală.

Este singurul noroc pe ziua de azi.

Ziua 5998

Ceva e în neregulă în clipa în care mă trezesc dimineața următoare. Ceva chimic.

Nici măcar nu e dimineață. Corpul ăsta a dormit până la amiază. Pentru că acest corp a stat până târziu azi-noapte, drogându-se. Iar acum vrea să o ia de la capăt. Imediat.

Am mai fost în corp de drogați. M-am trezit tot amețit de la beția din seara precedentă. Dar treaba asta e mai rea. Mult mai rea.

Azi pentru mine nu va fi școală. Nu vor fi părinți care să mă trezească. Sunt de capul meu, într-o cameră murdară, cu o pătură care parcă a fost furată de la un copil. Aud alți oameni răcnind în alte camere ale casei.

Vine o vreme când corpul preia controlul asupra vieții. Vine o vreme când dorințele corpului, nevoile corpului dau ordine vieții. Tu habar n-ai că îi dai corpului cheia. Dar i-o înmânezi. Și atunci el deține controlul. Te joci cu focul și focul preia controlul.

Înainte am avut doar străfulgerări despre cum e asta. Dar acum chiar o simt. Îmi simt imediat mintea luptându-se cu corpul. Dar nu e ușor. Nu pot să simt

plăcerea. Trebuie să mă agăț de amintirea ei. Trebuie să mă agăț de cunoașterea faptului că sunt aici doar pentru o zi și trebuie să o închei.

Încerc să mă culc la loc, dar corpul nu mă lasă. Corpul e treaz acum și știe ce vrea.

Știu ce trebuie să fac, deși nu-mi dau seama cu adevărat ce se petrece. Cu toate că n-am mai fost în situația asta, am mai fost în situații în care eu și corpul am fost în conflict. Am fost bolnav, grav bolnav, și singurul lucru pe care l-am avut de făcut a fost să ajung în viteză la capătul zilei. La început, am crezut că într-o singură zi aș putea să fac ceva care să îmbunătățească totul. Dar în foarte scurt timp, mi-am învățat limitele. Corpurile nu pot fi schimbate într-o zi, mai ales atunci când mintea adevărată nu se schimbă.

Nu vreau să părăsesc camera. Dacă părăsesc camera, se poate întâmpla orice. Disperat, mă uit în jur după ceva care să mă ajute să-mi omor timpul. Văd un raft de cărți prăpădit și pe el niște romane broșate. Astea mă vor salva, decid eu. Deschid un roman polițist vechi și mă concentrez asupra primului rând. *Întunericul s-a lăsat peste Manassas, Virginia...*

Corpul nu vrea să citească. Corpul e înțesat de sârmă ghimpată sub tensiune. Corpul îmi spune că există un singur mod de a rezolva asta, un singur mod de a pune capăt durerii, un singur mod de a mă simți mai bine. Corpul mă va ucide dacă nu-l ascult. Corpul țipă. Corpul își cere propria formă de logică.

Citesc următoarea frază.

Încui ușa.

Citesc a treia frază.

Corpul ripostează. Îmi tremură mâna. Vederea mi se încețoșează.

Nu știu dacă am tăria să rezist la asta.

Trebuie să mă conving pe mine însumi că Rhiannon e de cealaltă parte. Trebuie să mă conving pe mine însumi că asta nu e o viață fără rost, deși corpul îmi spune că este.

Corpul și-a șters amintirile în scopul de a-și întâri argumentul. Nu prea am ce să accesez. Trebuie să mă bazez doar pe propriile-mi amintiri, cele care sunt separate de asta.

Trebuie să rămân în afară.

Citesc următoarea frază, apoi pe următoarea. Nici nu mă interesează subiectul. Trec de la un cuvânt la altul, împotrivindu-mă corpului de la cuvânt la cuvânt.

Nu merge. Corpul mă face să mă simt de parcă îi vine să defecheze și să vomite. Mai întâi în felul obișnuit. Apoi îmi vine să defechez pe gură și să vomit pe partea cealaltă. Totul e anapoda. Îmi vine să zgârii pereții. Îmi vine să țip. Îmi vine să-mi trag pumni.

Trebuie să-mi imaginez că mintea mea este ceva fizic, ceva care poate să controleze corpul. Trebuie să-mi imaginez mintea ținând corpul la podea.

Mai citesc o frază.

Apoi alta.

Se aud bătăi cu pumnul în ușă. Strig că citesc.

Mă lasă în pace.

N-am în camera asta ce vor ei.

Ei au dincolo de camera asta ce vreau eu.

Nu trebuie să părăsesc camera asta.

Nu trebuie să las corpul să iasă din camera asta.

Mi-o imaginez mergând pe holuri. Mi-o imaginez stând lângă mine. Îmi imaginez că ochii ei îi întâlnesc pe ai mei.

Apoi mi-o imaginez urcând în mașina lui și mă opresc.

Corpul mă otrăvește. Mă înfurii. Mă înfurii că sunt aici. Mă înfurii că asta e viața mea. Mă înfurii că foarte multe lucruri sunt imposibile.

Mă înfurii pe mine însumi.

Nu vrei să încetezi? întreabă corpul.

Trebuie să mă distanțez cât mai mult de corp.

Chiar în timp ce mă aflu în el.

Trebuie să mă duc la toaletă. Chiar trebuie să mă duc la toaletă.

În cele din urmă urinez într-o sticlă de suc. Împroșc cu urină peste tot.

Dar e mai bine decât să părăsesc camera asta.

Dacă părăsesc camera, n-am să mai pot să împiedic corpul să obțină ce vrea.

Am citit nouăzeci de pagini. Nu țin minte nimic.

Cuvânt cu cuvânt.

Lupta epuizează corpul.

Înving.

E o greșeală să consideri corpul un receptacul. E la fel de activ ca mintea, ca sufletul. Și cu cât cedezi mai mult în fața lui, cu atât mai grea îți va fi viața. Am fost în corpuri de muritori de foame și de vidanjori, de persoane cu mare apetit sexual și de dependenți de droguri. Toți cred că acțiunile lor fac ca viața să le fie mai bună. Dar întotdeauna corpul îi învinge în cele din urmă.

Trebuie doar să am grijă ca înfrângerea să nu aibă loc în timp ce sunt în interiorul corpului.

Reușesc să ajung la apus. S-au dus două sute șaizeci și cinci de pagini. Tremur sub pătura jegoasă. Nu știu dacă din cauza temperaturii din cameră sau din cauza mea.

Mai ai puțin, îmi spun.

Există o singură cale de ieșire din asta, îmi spune corpul.

În acest moment, nu știu dacă se referă la droguri sau la moarte.

În acest moment, s-ar putea ca lui nici să nu-i pese.

În cele din urmă, corpul vrea să doarmă.

Îl las.

Ziua 5999

Am mintea complet stoarsă, dar îmi dau seama că Nathan Daldry a dormit bine.

Nathan e un băiat bun. Camera lui e foarte ordonată. Deși e de-abia sâmbătă dimineața, și-a terminat deja temele pe care le avea de făcut în weekend. A pus ceasul să sune la ora opt, fiindcă nu voia să irosească ziua. Probabil s-a culcat la zece.

Intru pe calculatorul lui și îmi verific e-mailurile, având grijă să-mi notez câte ceva despre ultimele zile ca să-mi pot aminti. Apoi mă loghez la e-mailul lui Justin și descopăr că diseară e o petrecere acasă la Steve Mason. Caut pe Google adresa lui Steve, o găsesc, iar când caut pe hartă, descopăr că distanța dintre casa lui Nathan și cea a lui Steve e de doar nouăzeci de minute de mers cu mașina.

S-ar părea că Nathan o să meargă diseară la o petrecere.

În primul rând, trebuie să-i conving pe părinții mei.

Mama lui mă întrerupe când sunt iar în propriul meu e-mail, recitind ce am scris despre ziua petrecută

cu Rhiannon. Închid repede fereastra și mă supun când ea îmi spune că azi nu e zi de calculator și că trebuie să cobor la micul dejun.

Descopăr foarte repede că părinții lui Nathan sunt niște oameni foarte de treabă, care îmi dau clar de înțeles că, totuși, calitatea aceasta are o limită și n-ar trebui să fie pusă la încercare.

— Pot să împrumut mașina? întreb. Diseară este musicalul de la școală și aș vrea să mă duc să-l văd.

— Ți-ai făcut temele?

Dau din cap.

— Treburile prin casă?

— Am să le duc la bun sfârșit.

— Și ai să te întorci până la miezul nopții?

Dau din cap. Mă hotărăsc să nu le spun că, dacă nu mă întorc până la miezul nopții, am să fiu smuls din corpul meu actual. Nu cred că asta i-ar liniști.

Mi-e clar că nu vor avea nevoie de mașină diseară. Sunt genul de părinți care nu cred că e bine să ai viață socială. Au în schimb televizorul.

Petrec cea mai mare parte a zilei îndeplinind activități domestice. După ce termin și iau cina cu familia, sunt gata de plecare.

Petrecerea trebuie să înceapă la șapte, prin urmare, știu că am de așteptat până la nouă ca să-mi fac apariția — trebuie să fie destulă lume pentru a-mi ascunde prezența. Dacă ajung acolo și constat că au venit doar o duzină de puști, va trebui să fac stânga-mprejur. Dar asta nu mi se pare a fi genul de petrecere la care merge Justin.

Bănuiesc că genul de petrecere la care se duce Nathan implică jocuri de societate și Dr. Pepper. În timp ce mă

întorc în orașul lui Rhiannon, accesez câteva dintre amintirile lui. Sunt ferm convins că fiecare om, tânăr sau bătrân, are o poveste bună de spus. Totuși, a lui Nathan este destul de greu de găsit. Singurul freamăt de emoție pe care pot să-l găsesc în viața lui este de când avea nouă ani și April, cățelușa lui, a murit. De atunci, nimic nu pare să-l fi tulburat prea tare. Majoritatea amintirilor lui include temele. Are prieteni, dar nu se prea întâlnesc în afara școlii. Când a ieșit din Liga Mică, a renunțat la sport. Din câte îmi dau seama, nu a băut niciodată ceva mai tare decât o bere, și chiar și pe asta la grătarul de Ziua Tatălui, îmboldit de unchiul său.

În mod normal, aș respecta parametrii ăștia. În mod normal, aș rămâne în zona sigură a lui Nathan.

Însă nu azi. Nu când am șansa să o revăd pe Rhiannon.

Îmi amintesc ziua de ieri și cum cărarea ce m-a dus prin întuneric părea într-un fel legată de ea. E ca și cum atunci când iubeşti pe cineva, acel cineva devine raţiunea ta de a fi. Și poate că e invers, poate fiindcă am nevoie de o rațiune de a fi m-am îndrăgostit de ea. Dar nu cred că e asta. Cred că aș fi mers înainte, orb la toate, dacă nu s-ar fi întâmplat să o întâlnesc.

Acum îmi las viața să deturneze celelalte vieți pentru o zi. Nu rămân în parametrii lor. Chiar dacă e periculos.

La opt sunt acasă la Steve Mason, dar mașina lui Justin nu se zărește nicăieri. De fapt, nu sunt așa de multe mașini afară, în față. Așa că aștept și mă uit. După o vreme oamenii încep să sosească. Deși am petrecut o zi și jumătate în școala lor, nu recunosc pe nimeni. Toți au fost în afara razei mele vizuale.

În cele din urmă, imediat după nouă şi jumătate, mașina lui Justin oprește în față. Rhiannon e cu el, așa cum speram. Când intră în casă, el o ia puțin în față, iar ea rămâne mai în spate. Cobor din mașină și îi urmez înăuntru.

Mi-e teamă că va fi cineva la ușă, dar petrecerea a escaladat deja în propria formă de haos. Invitații veniți devreme au trecut deja bine de punctul de îmbătare, iar toți ceilalți îi prind repede din urmă. Știu că arăt aiurea — garderoba lui Nathan e mai potrivită pentru o competiție de dezbateri decât pentru o petrecere de sâmbătă seara. Dar nimănui nu-i pasă. Sunt prea preocupați unii de ceilalți sau de ei înșiși ca să observe un ciudat oarecare în mijlocul lor.

Lumina e slabă, muzica e zgomotoasă, iar Rhiannon e greu de găsit. Dar chiar și numai faptul că mă aflu în același loc cu ea mă face euforic.

Justin e în bucătărie, stând de vorbă cu câțiva tipi. Pare în largul lui, în elementul lui. Termină o bere și se duce imediat după alta.

Trec pe lângă el, apoi prin camera de zi și mă pomenesc în camera de relaxare. În clipa în care păşesc înăuntru, știu că ea e aici. Deși muzica bubuie dintr-un laptop conectat la niște difuzoare, ea e lângă colecția de CD-uri, pe care o studiază. Două fete stau de vorbă în apropiere și am senzația că la un moment dat ea a luat parte la discuția lor, apoi s-a hotărât să se retragă.

Mă duc la ea și văd că pe unul dintre CD-urile din mâna ei este un cântec pe care l-am ascultat amândoi în mașină.

— Mie chiar îmi plac, spun, arătând CD-ul. Ție?

Tresare, de parcă ar fi într-o cameră liniștită, iar eu aș fi un zgomot neașteptat. *Te observ*, îmi vine să spun.

Chiar și atunci când nimeni nu te bagă în seamă, eu o fac. O voi face.

— Da, răspunde ea. Și mie îmi plac.

Încep să cânt cântecul, cel din mașină. Apoi spun:

— Ăsta îmi place în mod deosebit.

— Te cunosc? întreabă ea.

— Sunt Nathan, răspund, ceea ce nu e nici nu, nici da.

— Eu sunt Rhiannon, spune ea.

— Un nume frumos.

— Mersi. Înainte nu puteam să-l sufăr, dar acum nu mă mai deranjează așa de tare.

— De ce nu-ți plăcea?

— E un chin să-l rostești pe litere.

Mă privește cu atenție.

— Mergi la Octavian?

— Nu. Sunt aici doar în weekend, în vizită la vărul meu.

— Cine e vărul tău?

— Steve.

Asta-i o minciună periculoasă, întrucât habar n-am care dintre tipi este Steve, și n-am cum să accesez informația asta.

— Oh, așa se explică!

Dă să se îndepărteze de mine, la fel cum îmi imaginez că s-a îndepărtat de fetele care stau de vorbă lângă noi.

— Îl urăsc pe vărul meu, spun.

Asta îi captează atenția.

— Urăsc felul în care se poartă cu fetele. Urăsc cum își imaginează că-i poate cumpăra pe toți prietenii lui dând petreceri ca asta. Nu-mi place deloc că vorbește cu tine numai când are nevoie de ceva. Nu-mi place deloc că pare incapabil de iubire.

Îmi dau seama că acum vorbesc despre Justin, nu despre Steve.

— Atunci de ce ești aici? întreabă Rhiannon.

— Pentru că vreau să văd cum se sparge petrecerea asta. Pentru că atunci când va veni poliția — și dacă rămâne atât de zgomotoasă, poliția *va veni* — vreau să fiu martor. De la o distanță sigură, bine-nțeles.

— Și spui că este incapabil s-o iubească pe Stephanie? Ies împreună de peste un an.

Scuzându-mă în gând în fața lui Stephanie și a lui Steve, spun:

— Asta nu înseamnă nimic. Adică, a fi cu cineva de mai mult de un an poate să însemne că-l iubești... dar poate să însemne și că ești captiv.

La început, mă gândesc că am mers prea departe. O simt pe Rhiannon asimilându-mi cuvintele, dar nu știu ce va face cu ele. Sunetul cuvintelor atunci când sunt rostite e mereu diferit de sunetul pe care îl produc atunci când sunt auzite, pentru că vorbitorul aude o parte din sunet în interior.

În cele din urmă, Rhiannon mă întreabă:

— Vorbești din experiență?

E caraghios să mă gândesc că Nathan — care, din câte îmi dau seama, n-a mai fost la o întâlnire cu o fată din clasa a opta — ar vorbi din experiență. Dar ea nu-l cunoaște, ceea ce înseamnă că pot să fiu mai mult ca mine. Nu că aș vorbi din experiență. Doar din experiența de a observa.

— Sunt multe lucruri care te pot ține într-o relație, spun. Teama de a nu fi singur. Teama de a nu distruge aranjamentul vieții tale. Hotărârea de a accepta ceva care e în regulă, pentru că nu știi dacă poți obține ceva mai

bun. Sau poate credința irațională că relația se va îmbunătăți, chiar dacă știi că el nu se va schimba.

— „El"?

— Da.

— Înțeleg.

La început nu mă prind ce anume înțelege — e clar că vorbeam despre ea. Apoi îmi dau seama la ce a dus-o cu gândul pronumele.

— Nu te deranjează? întreb, imaginându-mi că Nathan va fi mai puțin amenințător dacă e gay.

— Câtuși de puțin.

— Dar tu? întreb. Te vezi cu cineva?

— Da, spune ea.

Apoi, cu o față inexpresivă:

— De mai bine de un an.

— Și de ce mai sunteți împreună? Din teama de a nu fi singură? Din hotărârea de a te așeza la locul tău? Din credința irațională că el se va schimba?

— Da. Da. Și da.

— Așadar...

— Dar poate să fie și incredibil de dulce. Și, în adâncul sufletului meu, știu că însemn enorm pentru el.

— În adâncul sufletului tău? N-ar trebui să cobori în adâncul sufletului tău ca să dai de iubire.

— Să schimbăm subiectul, bine? Ăsta nu e un subiect bun pentru o petrecere. Mi-a plăcut mai mult când îmi cântai.

Sunt pe cale să pomenesc de un alt cântec pe care l-am auzit împreună când mergeam cu mașina — sperând că poate, într-un fel, acest lucru o va face să vadă clar situația — când de peste umărul meu se aude glasul lui Justin, întrebând:

— Ăsta cine-i?

Dacă atunci când l-am văzut în bucătărie era relaxat, acum e supărat.

— Fii fără grijă, Justin, spune Rhiannon. E gay.

— Mda, îmi dau seama din felul în care e îmbrăcat. Ce faci aici?

— Nathan, el e Justin, iubitul meu. Justin, el e Nathan.

Îl salut. Nu-mi răspunde.

— Ai văzut-o pe Stephanie? o întreabă pe Rhiannon. O caută Steve. Cred că vor să facă iar dragoste.

— Poate s-a dus la subsol.

— Nu. La subsol se dansează.

Îmi dau seama că lui Rhiannon îi place vestea asta.

— Vrei să mergem jos să dansăm? îl întreabă ea pe Justin.

— Drace, nu! N-am venit aici să dansez. Am venit aici *să beau.*

— Minunat! spune Rhiannon, mai mult (cred eu) pentru mine decât pentru el. Te deranjează dacă mă duc să dansez cu Nathan?

— Ești sigură că e gay?

— Am să-ți cânt melodii de recunoaștere, dacă vrei să-ți dovedesc, mă ofer eu.

— Nu, amice, să nu faci asta, îmi spune Justin şi mă bate pe spate. Du-te să dansezi.

Așa se face că Rihannon mă conduce la subsolul casei lui Steve Mason. În timp ce coborâm scările, simțim sub tălpi basul. Aici muzica e foarte ritmată. Doar câteva lumini roșii sunt aprinse, așa că tot ce vedem sunt contururile trupurilor care se contopesc.

— Hei, Steve! strigă Rhiannon. Îmi place vărul tău.

Un tip care trebuia să fie Steve se uită la ea și dă din cap. Nu pot spune dacă n-a auzit-o sau dacă e mangă.

— Ai văzut-o pe Stephanie? răcnește el.

— Nu! răspunde Rhiannon, strigând și ea.

Apoi ne amestecăm cu cei care dansează. Tristul adevăr e că am tot atâta experiență pe un ring de dans cât are Nathan. Încerc să mă pierd în muzică, dar nu merge. În schimb, simt nevoia să mă pierd în Rhiannon. Trebuie să mă dăruiesc în întregime ei — trebuie să fiu umbra, completarea ei, cealaltă jumătate a acestui dialog al trupurilor. Când ea se mișcă, mă mișc odată cu ea. Îi ating spatele, talia. Ea vine mai aproape.

Lăsându-mă în voia ei, o câștig. Dialogul curge. Mă pomenesc cântând odată cu muzica şi cântându-i ei, iar ei îi place mult. Se transformă iarăși într-o ființă lipsită de griji, iar eu mă transform în cineva a cărui singură grijă este ea.

— Nu cânți rău, strigă ca să acopere muzica.

— Tu ești uimitoare! răspund strigând.

Știu că Justin nu vine aici, jos. Ea este în siguranță cu vărul gay al lui Steve Mason, iar eu mă simt în siguranță știind că nimeni nu ne va deranja în acest moment. Piesele se contopesc într-o singură piesă lungă, de parcă un cântăreț ar prelua ştafeta când cel de dinainte se oprește, toți făcând cu rândul pentru a ne oferi asta. Valul de sunete ne împinge unul în celălalt, ne învăluie ca niște culori. Suntem atenți unul la celălalt și suntem atenți la imensitate. Încăperea nu are tavan; încăperea nu are pereți. Există doar câmpul deschis al emoției noastre și alergăm pe el cu mișcări mici, uneori fără ca tălpile noastre să atingă pământul. Dansăm până când muzica se oprește, până când cineva aprinde luminile și spune că petrecerea ia sfârșit, că vecinii s-au plâns și, probabil, poliția e pe drum.

Rhiannon pare la fel de dezamăgită ca mine.

— Trebuie să-l găsesc pe Justin, spune ea. O să fii bine?

Nu, îmi vine să-i zic, *n-o să fiu bine dacă nu poți să vii cu mine acolo unde o să merg după aceea*.

Îi cer adresa de e-mail, iar când ridică o sprânceană, îi spun din nou să nu-și facă griji, că tot gay sunt.

— Păcat, zice ea.

Aş vrea să-i spun mai multe, dar apoi îmi dă adresa ei de e-mail și, drept răspuns, îi dau o adresă de e-mail falsă, pe care va trebui să o creez de îndată ce ajung acasă.

Lumea începe să fugă din casă. În depărtare se aud sirene, trezind, probabil, la fel de mulți oameni câți are petrecerea. Rhiannon mă părăsește pentru a-l căuta pe Justin, promițându-mi că ea va șofa. Nu-i văd când alerg la mașina mea. Știu că e târziu, dar nu știu cât de târziu e până când deschid mașina și mă uit la ceas.

11:15.

N-am cum să ajung acolo la timp.

110 kilometri pe oră.

130 kilometri pe oră.

135.

Merg cât de repede pot, dar tot nu e suficient de repede.

La 11:50 opresc la marginea drumului. Dacă închid ochii, aș putea adormi înainte de miezul nopții. Asta e binecuvântarea vieții pe care o duc — pot să adorm în câteva minute.

Sărmanul Nathan Daldry! O să se trezească pe marginea autostrăzii interstatale, la o oră distanță de casă. Nu pot decât să-mi imaginez ce îngrozit va fi.

Sunt un monstru că-i fac asta.

Dar am motivele mele.

Ziua 6000

E timpul ca Roger Wilson să meargă la biserică.

Mă îmbrac repede în hainele lui de duminică, pe care el sau mama lui le-a pregătit cu o seară în urmă. Apoi cobor la parter și iau micul dejun cu mama și cele trei surori ale lui. Nu se zărește niciun tată. Nu trebuie să accesez prea mult ca să aflu că a plecat chiar după nașterea fiicei cele mici și, de atunci, mama lor s-a zbătut ca să-i crească.

În casă e un singur calculator și trebuie să aștept până când mama lui Roger pregătește fetele de plecare înainte să-l pornesc și să creez adresa de e-mail pe care i-am dat-o aseară lui Rhiannon. Sper că nu a încercat deja să intre în legătură cu mine.

Roger e strigat— e timpul de mers la biserică. Ies, șterg istoricul și mă alătur surorilor mele în mașină. Îmi ia câteva minute să le aflu numele — Pam are unsprezece ani, Lacey are zece, iar Jenny opt. Numai Jenny pare încântată că merge la biserică.

Când ajungem acolo, fetele se duc la școala de duminică, în timp ce eu mă alătur mamei lui Roger în congregația principală. Mă pregătesc pentru o slujbă baptistă, și

încerc să-mi amintesc cu ce diferă ea de celelalte slujbe la care am fost.

Am fost la multe slujbe religioase de-a lungul anilor. Fiecare slujbă la care merg nu face decât să-mi întărească impresia că religiile au mult, mult mai multe în comun decât le place să recunoască. Credințele sunt aproape întotdeauna la fel; doar istoriile diferă. Toată lumea vrea să creadă într-o putere superioară. Toți vor să țină de ceva mai mare decât ei și vor tovărășie în această apartenență. Vor să existe pe pământ o forță a binelui și vor un stimulent pentru a face parte din acea forță. Vor să-și poată dovedi credința și apartenența prin ritualuri și devoțiune. Vor să atingă imensitatea.

Povestea se complică și devine discutabilă doar în punctele mai delicate și asta din cauza incapacității de a ne da seama că, indiferent de religie, sex, rasă sau situare geografică, toți suntem asemănători în proporții de 98 la sută. Da, deosebirile dintre bărbat și femeie sunt biologice, dar dacă privești biologia din punct de vedere al procentajului, nu diferă foarte multe lucruri. Rasele diferă doar din punctul de vedere al construcției sociale, nu ca diferență inerentă. Iar religia — fie că tu crezi în Dumnezeu sau Yahweh sau Allah sau altceva, există șansa ca în străfundul sufletului să vrei aceleași lucruri. Din cine știe ce motive, ne place să ne concentrăm asupra procentului de 2 la sută care e diferit, și majoritatea conflictelor din lume provin din asta.

Eu pot să trec prin viața mea doar datorită procentului de 98 la sută pe care îl au în comun toate viețile.

Mă gândesc la asta în timp ce trec prin ritualurile unei dimineți de duminică la biserică. Mă tot uit la mama lui Roger, care e foarte obosită, foarte chinuită. Cred în ea tot atât cât cred în Dumnezeu — eu găsesc credință în

perseverența omenească, chiar dacă universul ne aruncă în cale provocare după provocare. Ăsta ar putea fi unul dintre lucrurile pe care le-am văzut și la Rhiannon — dorința de a persevera.

După biserică, ne ducem acasă la bunica lui Roger, la masa de duminică. Aici nu există calculator, și chiar dacă n-ar fi fost la distanță de patru ore de mers cu mașina, tot n-aș fi avut cum să ajung la Rhiannon. Așa că iau ziua asta drept o zi de odihnă. Mă joc cu surorile mele și ne strângem mâinile într-un cerc când e vremea de spus rugăciunea de mulțumire.

Singura neînțelegere apare când mergem spre casă și pe bancheta din spate izbucnește o ceartă. Ca surori, probabil că au în comun mai mult de 98 la sută, dar n-au de gând să recunoască asta. Preferă să se certe pe ce animăluț de casă or să primească... deși n-au niciun indiciu de la mama lor că un animăluț de casă va sosi în viitorul lor apropiat. Se ceartă ca să se certe.

Când ajungem acasă, aștept momentul potrivit ca să întreb dacă pot să folosesc calculatorul. Este într-un loc la vedere și voi avea nevoie ca toată lumea să fie în altă cameră, ca să-mi verific e-mailul. În timp ce fetele aleargă prin casă, mă retrag în camera lui Roger și îi fac cât de bine mă pricep temele pentru weekend. Mă bizui pe faptul că Roger s-a culcat aseară mai târziu ca surorile lui, și am dreptate. După cina de duminică, fetele au o oră de uitat la televizor în aceeași cameră cu calculatorul. Apoi mama lui Roger le spune că e timpul să se pregătească de culcare. Ele protestează, dar degeaba. Ăsta e un fel de ritual, iar mama câștigă întotdeauna.

În vreme ce mama lui Roger le pune pijamalele și le pregăteşte hainele pentru mâine, am câteva minute de

stat singur. Verific repede contul de e-mail pe care l-am creat dimineață, dar nu e încă niciun mesaj de la Rhiannon. Decid că nu strică să iau eu inițiativa, așa că încep să-i scriu un e-mail înainte de a mă răzgândi.

Bună, Rhiannon,

Am vrut doar să-ți spun că a fost minunat să te întâlnesc și să dansez cu tine aseară. Îmi pare rău că a venit poliția și ne-a despărțit. Deși nu ești genul meu ca sex, ești genul meu ca persoană. Te rog să ții legătura cu mine.

N.

Textul mi se pare destul de sigur. N-am exagerat cu sinceritatea. Are doar câteva rânduri, dar îl recitesc de cel puțin zece ori înainte de a-l expedia. Dau drumul vorbelor și mă întreb ce vorbe se vor întoarce. Dacă se vor întoarce.

Culcarea pare să ia ceva timp — probabil că se ceartă cu privire la capitolul pe care mama lor urmează să-l citească cu glas tare — așa că deschid adresa de e-mail personală.

Un gest foarte obișnuit. Un clic și imediat apare căsuța de intrări, cu mesajele ei familiare.

Dar de data asta e ca și cum ai intra într-o încăpere și ai găsi o bombă chiar în mijlocul ei.

Acolo, sub un buletin informativ de la o librărie, e un mesaj de la nimeni altul decât Nathan Daldry.

Titlul este: AVERTIZARE.

Citesc:

Nu știu cine ești sau ce ești sau ce mi-ai făcut ieri, dar vreau să știi că n-ai să scapi basma curată. N-am să te las să mă posedezi sau să-mi distrugi viața. N-am să tac. Știu ce s-a întâmplat și știu că, într-un fel, tu trebuie să fii răspunzător. Lasă-mă în pace. Nu sunt gazda ta.

— Te simți bine?

Mă întorc și o văd în ușă pe mama lui Roger.

— Da, spun, poziționându-mă în fața ecranului.

— Bine, atunci. Mai ai zece minute, pe urmă vreau să mă ajuți să scot farfuriile din mașina de spălat și să te duci la culcare. Ne așteaptă o săptămână grea.

— Bine, mamă. Vin în zece minute.

Mă întorc la e-mail. Nu știu ce să răspund, sau dacă ar trebui să răspund. Îmi amintesc vag că mama lui Nathan m-a întrerupt în timp ce eram la calculator — trebuie să fi închis fereastra fără să șterg istoricul. Așa că atunci când Nathan și-a încărcat e-mailul, trebuie să-i fi apărut adresa mea. Dar el nu îmi știe parola, deci contul în sine ar trebui să fie în siguranță. Totuși, pentru orice eventualitate, ar fi bine să-mi schimb parola și să-mi mut toate e-mailurile vechi — repede.

N-am să tac.

Mă întreb ce înseamnă asta.

Nu pot să-mi expediez toate vechile e-mailuri în cele zece minute pe care le am, dar încep să le reduc.

— Roger!

Mama lui Roger mă cheamă și știu că trebuie să plec. Ștergerea istoricul, închid calculatorul, dar nu-mi pot opri gândurile. Mă gândesc la Nathan trezindu-se la marginea drumului. Încerc să-mi imaginez ce trebuie să fi simțit. Dar adevărul e că nu știu. A simțit că intrase în ceva? Sau și-a dat seama imediat că ceva nu era în regulă, că altcineva deținuse controlul? A fost sigur de asta când s-a dus la calculator și a văzut adresa mea de e-mail?

Cine crede el că sunt?

Ce crede el că sunt?

Mă duc în bucătărie și mama lui Roger îmi aruncă încă o privire îngrijorată. Ea și cu Roger sunt apropiați, îmi dau seama. Știe să-și citească fiul. De-a lungul anilor, şi-au fost alături. El a ajutat-o să crească fetele. Iar ea l-a crescut pe el.

Dacă aș fi cu adevărat Roger, aș putea să-i povestesc totul. Dacă aș fi cu adevărat Roger, indiferent cât de greu i-ar fi să înțeleagă, ea ar fi de partea mea. Cu ferocitate. Necondiționat.

Dar nu sunt cu adevărat fiul ei, nici al altcuiva. Nu pot să dezvălui ce îl supără pe Roger azi, pentru că nu prea are legătură cu cine va fi el mâine. Așa că alung îngrijorarea mamei lui, îi spun că nu-i mare scofală, apoi o ajut să scoată farfuriile din mașina de spălat vase. Lucrăm într-o camaraderie tăcută până terminăm, apoi ne ducem la culcare.

Totuși, o vreme nu pot să adorm. Stau întins pe pat, cu ochii ațintiți în tavan. Asta este ironia: deși mă trezesc în fiecare dimineață în alt corp, întotdeauna simt într-un fel că dețin controlul.

Dar acum nu simt deloc că dețin controlul.

Acum sunt implicați și alții.

Ziua 6001

Dimineața următoare sunt și mai departe de Rhiannon.

Sunt la patru ore depărtare, în corpul lui Margaret Weiss. Din fericire, Margaret are un laptop pe care pot să-l verific înainte să plecăm la școală.

Mă uit și văd un e-mail de la Rhiannon.

Nathan!

Mă bucur că mi-ai trimis un e-mail, fiindcă am pierdut hârtia pe care ai scris adresa ta. A fost minunat să discut și să dansez cu tine. Ce neobrăzare din partea poliției să ne despartă!

Și tu ești genul meu, ca persoană. Chiar dacă nu crezi în relații care durează mai mult de un an. (Nu spun că te înșeli, apropo. Jurații deliberează încă).

N-aș fi crezut niciodată că am să spun asta, dar sper ca Steve să mai dea o petrecere curând. Chiar și numai ca să poți depune mărturie cu privire la dezmățul ei.

Cu dragoste,
Rhiannon

Mi-o imaginez zâmbind când a scris asta și zâmbesc și eu. Apoi deschid celălalt cont și găsesc încă un e-mail de la Nathan.

Am dat celor de la poliție adresa asta de e-mail. Să nu crezi că o să scapi.

Poliția?

Tastez repede numele lui Nathan într-un motor de căutare. Apare un articol, datat azi-dimineață.

DIAVOLUL L-A OBLIGAT SĂ FACĂ ASTA
Un băiat din localitate, tras pe dreapta de poliție, susține posedare demonică

Sâmbătă-noaptea, când polițiștii l-au găsit pe Nathan Daldry, 16 ani, din Arlen Lane 22, dormind în mașina lui la marginea Route 23, habar n-aveau ce poveste o să le spună el. Cei mai mulți adolescenți ar fi dat vina pe consumul de alcool pentru starea lor, dar nu și Daldry. El a pretins că nu are știință despre cum ajunsese acolo. Răspunsul, a spus el, era că trebuie să fi fost posedat de un demon.

„Parcă aș fi fost somnambul", a spus Daldry pentru Crier. „Toată ziua, ființa asta a fost stăpână pe corpul meu. M-a făcut să-i mint pe părinții mei și să mă duc cu mașina la o petrecere într-un oraș în care n-am mai fost niciodată. Chiar nu-mi amintesc amănuntele. Știu doar că nu am fost eu."

Pentru ca lucrurile să fie mai misterioase, Daldry spune că atunci când s-a întors acasă, a găsit pe calculatorul lui e-mailul altcuiva.

„Nu am fost eu", spune el..

Ofițerul Lance Houston de la poliția statală precizează că, întrucât nu s-au găsit semne de consum de alcool și întrucât mașina nu a fost raportată ca fiind furată, Daldry nu a fost acuzat de nicio infracțiune.

„Sunt sigur că are motive să spună ce spune. Tot ce pot să afirm eu este că nu a făcut nimic ilegal", declară Houston.

Dar lui Daldry asta nu îi ajunge.

„Dacă a mai trecut cineva prin asta, vreau să iasă în față", spune el. „Nu se poate să fiu eu singurul".

E o pagină de internet a unui ziar local, nimic pentru care să-mi fac prea multe griji. Iar poliția nu pare să considere că e un caz deosebit de presant. Totuși, sunt îngrijorat. În toți anii mei, n-am mai provocat niciodată pe cineva să-mi facă asta.

Îmi imaginez cum s-a întâmplat: Nathan e trezit de un polițist care bate în geamul mașinii lui trase la marginea șoselei. Poate că au existat chiar și sirene care scăldau întunericul în albastru și roșu. În câteva secunde, Nathan își dă seama în ce bucluc se află — e trecut bine de miezul nopții și părinții lui îl vor omorî. Hainele îi miros a țigări și alcool și nu-și amintește nicicum dacă s-a îmbătat sau drogat. În capul lui e un gol — e ca un somnambul care se trezește. Numai că... își dă vag seama de prezența mea. Își amintește ca prin ceață că nu a fost el însuși. Când polițistul îl întreabă ce se petrece, el spune că nu știe. Când polițistul îl întreabă unde a fost, spune iar că nu știe. Polițistul îl scoate din mașină și îl pune să sufle în fiolă. Nathan se dovedește a fi cum nu se poate mai treaz. Dar polițistul tot vrea răspunsuri, așa că Nathan îi

spune adevărul — că trupul lui a fost preluat de altcineva sau ceva. Numai că nu-i vine în minte nimeni care preia corpuri în afară de diavol. Asta o să fie versiunea lui. E un puști bun — știe că toată lumea îl va susține. Toți or să-l creadă.

Polițistul îi spune să conducă prudent până acasă. Poate chiar îl escortează, anunțându-i într timp pe părinți de sosirea lui. Sunt treji când Nathan ajunge acolo. Sunt supărați și îngrijorați. Nu știu ce să creadă. Între timp, un reporter îl aude pe polițist povestind despre asta pe unde scurte, sau poate că povestea face înconjurul secției. Puștiul care a plecat pe furiș la o petrecere și pe urmă a încercat să dea vina pe diavol. Duminică, reporterul trece pe la familia Daldry și Nathan se decide să vorbească. Pentru că asta va face povestea mai reală, nu?

În eventualitatea infimă că Nathan ar putea să convingă pe cineva să meargă pe urma e-mailurilor mele, îmi dau seama că nu mai pot verifica acest cont din casele oamenilor. Pentru că dacă reușește să facă asta, va putea să creeze o hartă cu majoritatea caselor în care am fost în ultimii doi sau trei ani... ceea ce va duce la o mulțime de conversații derutante.

O parte din mine vrea să-i răspund, să-i explic. Dar nu sunt sigur că explicațiile vor fi de ajuns. Mai ales pentru că n-am majoritatea răspunsurilor. Am renunțat de mult să-mi dau seama de ce. Am o bănuială că Nathan nu va renunța așa ușor.

Iubitului lui Margaret Weiss, Sam, îi place să o sărute. Mult. În văzul lumii, în intimitate — nu contează. Dacă prinde ocazia să facă o mișcare, o face.

Nu-mi arde de sărutat.

Margaret se depărtează rapid. Sărutatul încetează și începe alintatul. Sam e topit după Margaret și o înconjoară cu dulcile nisipuri mișcătoare ale dragostei lui. Din amintiri recente, pot să spun că de obicei Margaret e la fel de dornică să facă la fel. Pentru ea, cel mai important lucru este să fie cu Sam. E o minune că încă mai are prietene.

Am test la științe. Judecând după accesare, se pare că știu mai multe despre subiect decât Margaret. E ziua ei norocoasă.

Mor de nerăbdare să intru pe unul dintre calculatoarele de la școală, dar trebuie să scap de Sam mai întâi. Deși le-am despărțit buzele, se pare că nu-i pot face pe Sam și Margaret să-și despartă șoldurile. La prânz, în timp ce mănâncă, el bagă o mână în buzunarul ei de la spate și se bosumflă când ea nu face la fel. Apoi merg împreună în sala de studiu, unde el o mângâie tot timpul și îi vorbește despre filmul pe care l-au văzut aseară.

Ora a opta este singura pe care nu o au împreună, așa că mă hotărăsc să o întind. De îndată ce Sam o lasă la ușa clasei, o pun să se ducă la profesoară, să-i spună că merge la infirmerie, și să se îndrepte direct spre bibliotecă.

În primul rând, îmi expediez toate e-mailurile din vechiul meu cont. Rămân doar cele două e-mailuri de la Nathan; nu mă pot hotărî să le șterg, tot așa cum nu mă pot hotărî să șterg contul. Dintr-un motiv oarecare, vreau ca el să poată să mă contacteze. Într-atât mă simt de responsabil.

Intru pe noul cont de e-mail, cu intenția de a-i răspunde lui Rhiannon. Spre marea mea uimire, văd că deja există alt e-mail de la ea. Luat prin surprindere, îl deschid.

Nathan,

Se pare că Steve nu are un văr Nathan și niciunul dintre verii lui nu a fost la petrecere. Vrei să explici?

Rhiannon

Nu stau pe gânduri. Nu-mi cântăresc opțiunile. Tastez și expediez.

Rhiannon,

Într-adevăr, pot să explic. Ne putem întâlni.
Este genul de explicație care trebuie dată personal.

Cu dragoste,
Nathan

Nu că aș avea de gând să spun adevărul. Vreau doar să-mi ofer timp să mă gândesc la cea mai bună minciună.

Sună de ieșire și știu că în scurtă vreme Sam o va căuta pe Margaret. Când îl găsesc la dulapul lui, se poartă de parcă nu ne-am fi văzut de multe săptămâni. Când îl sărut, îmi spun că exersez pentru Rhiannon. Când îl sărut, e aproape ca și cum i-aș fi necredincios lui Rhiannon. Când îl sărut, mintea mea e la multe ore depărtare, cu ea.

Ziua 6002

Se pare că universul e de partea mea dimineața următoare, pentru că atunci când mă trezesc în corpul lui Megan Powell, mă trezesc și la doar o oră depărtare de Rhiannon.

Apoi, când îmi verific e-mailul, găsesc un mesaj de la ea:

Nathan,

Ar fi bine să fie o explicație bună. Ne întâlnim la cinci la cafeneaua de la Clover Bookstore.

Rhiannon

La care răspund:

Rhiannon,

Voi fi acolo. Deși nu într-un fel în care poate te aștepți să fiu.

Suportă-mă și ascultă-mă până la capăt.

A.

Astăzi Megan Powell o să trebuiască să plece puțin mai devreme de la repetiția majoretelor. Mă uit prin dulapul ei și aleg o ținută care se apropie cel mai mult de ceva ce ar purta Rhiannon. Am descoperit că oamenii au încredere în cei care se îmbracă la fel ca ei. Și indiferent ce-o să fac, o să am nevoie de multă încredere.

Toată ziua mă gândesc ce îi voi spune eu și ce îmi va spune ea. Mi se pare absolut periculos să-i dezvălui adevărul. N-am mai spus niciodată nimănui adevărul. Niciodată n-am fost cât pe ce să-l spun.

Dar niciuna dintre minciuni nu se potrivește. Și cu cât mă poticnesc mai mult în alegerea posibilelor minciuni, cu atât îmi dau mai bine seama că sunt pe cale să-i spun totul. Învăț că o viață e adevărată doar atunci când altcineva îi cunoaște realitatea. Și vreau ca viața mea să fie adevărată.

Dacă eu m-am obișnuit cu viața mea, s-ar putea obișnui și altcineva?

Dacă ea crede în mine, dacă ea simte imensitatea la fel ca mine, va crede în asta.

Iar dacă nu crede în mine, dacă nu simte imensitatea, atunci voi părea probabil un nebun în plus lăsat liber în lume.

Nu sunt multe de pierdut în asta.

Dar, desigur, va fi ca și cum aș pierde totul.

Inventez o programare la medic pentru Megan, și la patru fix sunt în drum spre orașul lui Rhiannon.

Traficul e cam aglomerat și mă rătăcesc puțin, așa că ajung cu zece minute întârziere la librărie. Mă uit prin vitrina cafenelei și o văd stând acolo, răsfoind o revistă,

uitându-se când și când la ușă. Vreau să reținimaginea asta, să o păstrez în minte așa. Știu că totul e pe cale să se schimbe și mă tem că într-o zi voi tânji după acest minut de dinainte de a spune ceva, că voi dori să călătoresc înapoi în timp și să anulez ce urmează.

Rhiannon nu se uită după Megan, desigur. Așa că e puțin uimită când mă duc la masa ei și mă așez.

— Îmi pare rău — scaunul ăla e ocupat, spune ea.

— E în regulă, îi zic. M-a trimis Nathan.

— Te-a trimis? El unde este?

Rhiannon se uită prin încăpere, de parcă el s-ar ascunde undeva, după o etajeră pentru cărți.

Mă uit și eu. În apropiere sunt și alți oameni, dar niciunul nu pare să ne audă. Sunt conștient că ar trebui să o rog pe Rhiannon să facă o plimbare cu mine, să nu fie nimeni prin preajmă când îi spun. Dar nu știu de ce ar merge cu mine, și probabil s-ar speria dacă i-aș cere asta. Va trebui să-i spun aici.

— Rhiannon, zic.

Mă uit în ochii ei și o simt iar. Acea legătură. Acel sentiment că avem multe în comun. Acea recunoaștere.

Nu știu dacă și ea simte asta, dar rămâne acolo unde este. Îmi susține privirea. Menține legătura.

— Da? şopteşte.

— Trebuie să-ți spun ceva. O să sune foarte, foarte ciudat. Vreau să asculți întreaga poveste. Vei vrea, probabil, să pleci. Poate îți va veni să râzi. Dar eu vreau să iei în serios ce-ți spun. Știu că va părea greu de crezut, ba chiar incredibil, dar e adevărul. Înțelegi?

În ochii ei văd acum teamă. Îmi vine să întind mâna și să o iau pe a ei, dar știu că nu pot. Nu încă.

Îmi păstrez tonul calm. Sincer.

— În fiecare dimineață mă trezesc într-un alt corp. Asta se întâmplă de când m-am născut. Azi-dimineață m-am trezit drept Megan Powell, fata pe care o vezi chiar în fața ta. Acum trei zile, sâmbătă, am fost Nathan Daldry. Cu două zile înainte de asta am fost Amy Tran, care a vizitat școala ta și a petrecut ziua cu tine. Iar lunea trecută am fost Justin, iubitul tău. Ai crezut că te-ai dus la ocean cu el, dar de fapt cu mine ai fost. A fost prima dată când ne-am întâlnit și de atunci nu pot să te uit.

Fac o pauză.

— Râzi de mine, așa-i? spune Rhiannon. Sigur glumești.

Continui:

— Când eram pe plajă, mi-ai povestit despre parada modei mamă-fiică la care tu și mama ta ați participat și că, probabil, a fost ultima dată când ai văzut-o machiată. Când Amy te-a rugat să-i spui ceva ce n-ai mai spus nimănui, i-ai povestit cum ai încercat să-ți străpungi urechea când aveai zece ani, iar ea ți-a spus că a citit *Forever* de Judy Blume. Nathan a venit la tine când te uitai prin CD-uri și ți-a cântat un cântec pe care tu și Justin l-ați cântat în mașină în drum spre ocean. Ți-a spus că e vărul lui Steve, dar de fapt era acolo ca să te vadă pe tine. A vorbit cu tine despre relația care durează de mai bine de un an, iar tu i-ai spus că în adâncul sufletului, Justin ține mult la tine... Ce spun eu este că... toate persoanele astea am fost eu. Pentru o zi. Iar acum sunt Megan Powell și vreau să-ți spun adevărul înainte să mă transform iar. Pentru că te consider extraordinară. Pentru că nu vreau să mă tot întâlnesc cu tine sub diverse identități. Vreau să mă întâlnesc cu tine drept eu.

Mă uit la uimirea de pe fața ei, căutând un mic semn că mă crede. Dar nu găsesc.

— Justin te-a pus să faci asta? spune ea cu dezgust în glas. Chiar crezi că e amuzant?

— Nu, nu e amuzant, îi răspund. E adevărat. Nu mă aștept să înțelegi pe loc. Știu că pare o nebunie. Dar e adevărat. Jur că e adevărat.

— Nu înțeleg de ce faci asta. Nici măcar nu te cunosc!

— Ascultă-mă. Te rog. Știi că nu Justin a fost cu tine în ziua aceea. În inima ta, știi. El nu s-a purtat ca Justin. Nu a făcut lucrurile pe care le face Justin. Și asta fiindcă eu am fost. N-am vrut să fac asta. N-am vrut să mă îndrăgostesc de tine. Dar s-a întâmplat. Și nu pot s-o șterg cu buretele. Nu pot s-o ignor. Am trăit toată viața așa, iar tu ești ființa care m-a făcut să doresc ca modul ăsta de viață să poată înceta.

Teama e tot acolo, pe fața ei, în corpul ei.

— Dar de ce eu? N-are nicio logică.

— Pentru că ești uimitoare. Pentru că ești bună cu o fată oarecare ce apare în școala ta. Pentru că vrei să fii de cealaltă parte a ferestrei, trăind viața în loc să te gândești la ea. Pentru că ești frumoasă. Pentru că atunci când dansam cu tine, sâmbătă seara, în subsolul lui Steve, a fost ca niște focuri de artificii. Iar când stăteam întins pe plajă lângă tine, am simțit pacea perfectă. Știu că tu crezi că în adâncul sufletului Justin te iubește, dar eu te iubesc cu toată ființa.

— Destul!

Glasul lui Rhiannon se schimbă puțin când îl ridică.

— Ajunge, bine? Cred că înțeleg ce îmi spui, deși n-are niciun pic de logică.

— Știi că nu el a fost în ziua aia, nu-i așa?

— *Nu știu nimic*!

Câțiva oameni se uită în direcția noastră. Rhiannon observă și coboară iar glasul.

— Nu știu. Chiar nu știu.

E gata să plângă. Îi iau mâna. Ei nu-i place asta, dar nu și-o retrage.

— Știu că e greu de crezut, îi spun. Crede-mă, știu.

— Nu e cu putință, șoptește ea.

— Ba este. Eu sunt dovada.

Când mi-am imaginat această conversație, m-am gândit că o să meargă în două direcții: revelație sau repulsie. Dar acum suntem blocați undeva la mijloc. Ea nu crede că spun adevărul. Și, în același timp, nu a ieșit ca o furtună pe ușă, și nu a susținut că este doar o farsă de prost-gust pe care i-o joacă cineva.

Îmi dau seama că n-am să o conving. Nu așa. Nu aici.

— Uite ce e, spun, ce-ar fi să ne întâlnim iar mâine aici, la aceeași oră? N-am să fiu în același corp, dar voi fi aceeași persoană. Așa ar fi mai ușor de înțeles?

E sceptică.

— Dar n-ai putea să-i spui altcuiva să vină aici?

— Da, dar de ce aș face-o? Asta nu e o farsă. Nu e o glumă. E viața mea.

— Ești nebun.

— Spui asta doar așa. Dar știi că nu sunt. De atâta lucru poți să-ți dai seama.

Acum e rândul ei să mă privească în ochi. Să mă judece. Să vadă ce legătură poate să găsească.

— Cum te cheamă? întreabă ea.

— Astăzi sunt Megan Powell.

— Nu. Mă refer la numele tău adevărat.

Mi se taie respirația. Nimeni nu m-a mai întrebat asta. Și sigur nu l-am spus niciodată.

— A, spun.

— Doar A?

— Doar A... L-am inventat când eram mic. A fost un mod de a mă păstra întreg, chiar dacă treceam dintr-un corp în altul, dintr-o viață în alta. Aveam nevoie de ceva simplu. Așa că am ales litera A.

— Ce părere ai despre numele meu?

— Ți-am spus serile trecute. Cred că e frumos, chiar dacă odată ți s-a părut greu de pronunțat pe litere.

Ea se ridică. Mă ridic și eu.

Rămâne pe loc. Îmi dau seama că se gândește la o grămadă de lucruri, dar nu știu care sunt. Când te îndrăgostești de cineva nu înseamnă că știi și ce simte. Înseamnă doar că știi ce simți tu.

— Rhiannon, spun.

Ridică mâna să mă oprească.

— Ajunge, vine replica ei. Nu acum. Mâine. Sunt de acord să ne întâlnim mâine. Pentru că există un singur mod de a afla, nu-i așa? Dacă ce spui tu că se întâmplă chiar se întâmplă — am nevoie de mai mult decât o zi.

— Îți mulțumesc, îi spun.

— Nu-mi mulțumi până nu apar, răspunde ea. Toată povestea asta este cu adevărat derutantă.

— Știu.

Își pune jacheta și dă să se îndrepte spre ușă. Apoi se întoarce spre mine și spune:

— Treaba e că în ziua aceea n-am prea simțit că a fost el. Nu în întregime. Iar de atunci, e ca și cum n-ar fi fost acolo. Nu are nicio amintire despre ziua aceea. Există un milion de explicații posibile pentru acest lucru, dar asta e.

— Asta e, aprob eu.

Ea clatină din cap.

— Pe mâine, spun.

— Pe mâine, îmi răspunde ea.

Sună ceva mai puțin decât o promisiune și ceva mai mult decât o șansă.

Ziua 6003

Dimineața următoare când mă trezesc nu sunt singur. Împart camera cu alți doi băieți — frații mei, Paul și Tom. Paul e cu un an mai mare ca mine. Tom e fratele meu geamăn. Mă cheamă James.

James e masiv — e jucător de fotbal american. Tom e cam la fel de robust. Paul e și mai solid.

Camera e curată, dar chiar înainte de a ști în ce oraș mă aflu, îmi dau seama că nu suntem în partea frumoasă a lui. Suntem o familie numeroasă într-o casă mică. Aici n-o să am calculator. James n-o să aibă mașină.

Sarcina lui Paul e să ne scoale și să ne scoată din casă. Tatăl nostru n-a venit încă acasă din schimbul de noapte. Cele două surori ale noastre aproape au terminat cu baia. Urmăm noi.

Accesez și aflu că sunt într-un oraș aflat lângă al lui Nathan, la peste o oră distanță de oraşul în care locuieşte Rhiannon.

O să fie o zi grea.

Drumul spre școală cu autobuzul durează patruzeci și cinci de minute. Când ajungem, ne ducem la bufetul cu

autoservire pentru micul dejun gratuit. Mă uimește pofta de mâncare a lui James — înfulec clătită după clătită, și lui, James tot îi e foame. Tom ține pasul cu el.

Din fericire, prima oră e cea de studiu. Din nefericire, James tot are teme de făcut. Termin cu ele cât de repede pot și la sfârșit îmi rămân cam zece minute pentru calculator.

Găsesc un mesaj de la Rhiannon, scris noaptea, la ora unu.

A,

Vreau să te cred, dar nu știu cum.

Rhiannon

Îi răspund:

Rhiannon,

Nu e nevoie să știi cum. Hotărăște-te doar, și se întâmplă.
Acum sunt în Laurel, la peste o oră depărtare. Sunt în corpul unui fotbalist pe nume James. Știu ce ciudat sună asta. Dar, la fel ca tot ce ți-am spus, e adevărat.

Cu dragoste,
A

Am timp destul cât să-mi verific cealaltă adresă de e-mail. Găsesc un e-mail de la Nathan.

Nu poți să-mi eviți veșnic întrebările. Vreau

să știu cine ești. Vreau să știu de ce faci ce faci. Spune-mi.

Îl las din nou fără răspunsuri. Habar n-am dacă îi datorez sau nu o explicație. Probabil ceva îi datorez. Dar nu sunt sigur că o explicație.

Reușesc să ajung la masa de prânz. Vreau să mă duc imediat la bibliotecă — am nevoie de calculator. Dar lui James îi e foame și Tom e cu el și mă tem că, dacă nu mănâncă acum, n-o să mai aibă ce să mănânce până la cină. Am verificat și nu are în portofel decât vreo trei dolari, inclusiv mărunțișul.

Iau prânzul gratuit și îl mănânc repede. Apoi mă scuz să mă duc la bibliotecă, fapt ce îmi atrage o grămadă de înțepături de la Tom, care declară că „bibliotecile sunt pentru fete". Ca un frate adevărat, ripostez cu „Ei bine, asta explică de ce nu găsești niciodată una". Se lasă cu o luptă corp la corp. Toate astea îmi răpesc timp.

Când ajung la bibliotecă, toate calculatoarele sunt luate. Trebuie să stau în spatele unui boboc vreo două minute înainte ca el să se enerveze destul ca să-mi dea locul lui. Verific repede transportul public și aflu că trebuie să iau trei autobuze ca să ajung în orașul lui Rhiannon. Sunt gata să plec, dar când îmi verific e-mailul găsesc încă un mesaj de la Rhiannon, expediat doar cu două minute în urmă.

A,

Ai mașină? Dacă nu, pot să vin eu la tine. În Laurel e un Starbucks. Ți-am spus că într-un Starbucks nu se întâmplă niciodată ceva rău.

Dă-mi de știre dacă vrei să ne întâlnim acolo.

Rhiannon

Tastez:

Rhiannon,

Ți-aș fi recunoscător dacă ai putea să vii aici. Mulțumesc.

A

După două minute, alt e-mail de la ea:

A,

Voi fi acolo la 5. Abia aștept să văd cum arăți azi. (Tot nu cred asta.)

Rhiannon

Stau ca pe ace. A avut timp să se gândească și asta n-a întors-o împotriva mea. E mai mult decât puteam să cer. Am grijă să nu fiu prea recunoscător, ca să nu mi se ia darul.

Restul zilei de școală nu are nimic deosebit... în afară de un moment la ora a șaptea. Doamna French, profesoara de biologie, mustră un elev care nu și-a făcut tema. E un proiect de laborator și el a venit cu foaia albă.

— Nu știu ce a intrat în mine, spune leneșul. Trebuie că am fost posedat de diavol!

Restul clasei râde și chiar și doamna French clatină din cap.

— Da, și eu am fost posedat de diavol, spune alt băiat. După ce am băut șapte beri!

— Gata! spune doamna French. Ajunge!

Din felul în care au spus-o, îmi dau seama că povestea lui Nathan se răspândește.

— Ascultă, îi zic lui Tom în timp ce ne ducem la antrenamentul de fotbal, ai auzit de puștiul ăla din Monroeville care spune că a fost posedat de diavol?

— Frate, răspunde el, chiar ieri vorbeam despre asta. Știrea a fost peste tot.

— Da, adică, ai mai auzit azi ceva despre asta?

— Ce să mai aud? Puștiul a fost prins cu o minciună tâmpită, iar acum nebunii religioși vor să facă din el un exemplu de posedare demonică, deci a existenței diavolului. Aproape că mi-e milă de el.

Antrenorul nostru trebuie să se ducă la ora de Lamaze a soției lui, pe care ne-o descrie laudativ în amănunt, dar asta îl obligă să termine antrenamentul mai devreme. Îi spun lui Tom că am să dau o fugă până la Starbucks, iar el se uită la mine de parcă aș fi înnebunit de tot. Mă bazam pe reacția lui și mă simt ușurat că nu vrea să vină și el.

Ea nu este acolo când sosesc, așa că îmi iau o cafea mică, fără zahăr — cam singurul lucru pe care mi-l pot permite — și mă așez să o aștept. Este aglomerație, și trebuie să-mi iau o mină sălbatică pentru a putea să țin neocupat celălalt scaun de la masa mea.

În cele din urmă, pe la cinci și douăzeci, apare și ea. Se uită prin mulțime, iar eu fac semn cu mâna. Deși i-am

spus că sunt fotbalist, tot e puțin uimită. Oricum, vine spre mine.

— Bun, zice ea, așezându-se. Înainte să spunem ceva, vreau să-ți văd telefonul.

Probabil că par derutat, pentru că adaugă:

— Vreau să văd toate telefoanele pe care le-ai dat săptămâna trecută și toate telefoanele pe care le-ai primit. Dacă povestea asta nu e o glumă, atunci n-ai nimic de ascuns.

Îi întind telefonul lui James, cu care știe să umble mai bine ca mine.

După câteva minute de cercetare, pare satisfăcută.

— Acum să te interoghez, spune ea, înapoindu-mi telefonul. În primul rând, cum eram îmbrăcată în ziua în care Justin m-a luat la plajă?

Încerc să-mi aduc aminte, dar aceste detalii îmi scapă. Mi-o amintesc pe ea, nu cu ce era îmbrăcată.

— Nu știu, spun. Tu ții minte cum era îmbrăcat Justin?

Se gândește la asta o secundă.

— Bine țintit. Ne-am „jumulit"?

Clatin din cap.

— Am folosit pătura de jumuleală, dar nu ne-am jumulit. Ne-am sărutat. Și a fost de ajuns.

— Și ce ți-am spus înainte să cobor din mașină?

— „Asta e nota frumoasă."

— Corect. Repede, cum o cheamă pe iubita lui Steve?

— Stephanie.

— Și la ce oră s-a terminat petrecerea?

— La unsprezece și un sfert.

— Și atunci când erai în corpul acelei fete pe care am luat-o la toate orele mele, ce scria în biletul ăla pe care mi l-ai dat?

— Ceva de genul „Orele de aici sunt la fel de plictisitoare cum sunt cele de la școala la care merg acum.“

— Și ce desene aveai pe rucsac în ziua aceea?

— Niște pisicuțe.

— Ei bine, fie ești un mincinos desăvârșit, fie schimbi corpuri în fiecare zi. N-am idee care variantă e adevărată.

— A doua.

Văd peste umărul lui Rhiannon o femeie care se uită curioasă la noi. Oare a auzit ce vorbim?

— Să ieșim, șoptesc. Am impresia că cineva trage cu urechea.

Rhiannon pare sceptică.

— Poate dacă erai iar o micuță majoretă. Dar — și nu știu dacă-ți dai seama pe deplin de asta — astăzi ești un tip masiv, amenințător. Aud în cap glasul foarte puternic al mamei mele: „Fără colțuri întunecoase!“

Îi arăt pe geam o bancă aflată pe marginea drumului.

— E cât se poate de publică, numai că nu trage nimeni cu urechea.

— Bine.

În timp ce ne îndreptăm spre ieșire, femeia care trăgea cu urechea pare dezamăgită. Îmi dau seama că mulți oameni din jurul nostru au laptopuri și agende deschise și sper că niciunul dintre ei nu a luat notițe.

Când ajungem la bancă, Rhiannon mă lasă să mă așez primul, ca să poată hotărî la ce distanță să stăm unul de celălalt, ceea ce este de înțeles.

— Deci spui că ești așa din ziua în care te-ai născut?

— Da. Nu-mi amintesc să fi fost altfel.

— Și cum te-ai adaptat? N-ai fost derutat?

— Cred că m-am obișnuit. Sunt sigur că, la început, mi-am imaginat că așa trăiește toată lumea. Adică, atunci

când ești bebeluș, nu-ți prea pasă cine are grijă de tine, atâta vreme cât cineva are grijă de tine. Iar când eram copil mic, credeam că e un fel de joc și mintea mea a învățat să acceseze — adică să se uite la amintirile corpului — în mod natural. Așa că întotdeauna știam cum mă cheamă și unde mă aflu. Abia la șase sau șapte ani am început să-mi dau seama că sunt diferit, și abia la nouă sau zece ani am vrut cu adevărat ca asta să înceteze.

— Ai vrut?

— Bineînțeles. Imaginează-ți că ți-e dor de casă, dar fără să ai o casă. Așa era. Voiam prieteni, o mamă, un tată, un câine — dar nu puteam să am niciuna din astea mai mult de o zi. Sunt nopți în care îmi amintesc că țipam și plângeam, implorându-mi părinții să nu mă ducă la culcare. Ei nu puteau să-și dea seama de ce îmi era frică. Credeau că îmi închipuiam că e un monstru sub pat sau că era un mod de a-i face să-mi citească mai multe povești la culcare. Niciodată n-am putut să le explic cu adevărat, nu într-un fel în care să înțeleagă ceva. Le spuneam că nu vreau să-mi iau rămas-bun, iar ei mă asigurau că nu era vorba de rămas-bun. Doar de noapte bună. Le spuneam că e același lucru, iar ei credeau că mă prosteam. În cele din urmă, m-am împăcat cu asta. A trebuit să mă împac. Mi-am dat seama că asta e viața mea și că nu pot să fac nimic în privința asta. Nu puteam să înot împotriva curentului, așa că m-am lăsat dus de val.

— De câte ori ai spus povestea asta?

— Niciodată. Jur. Tu ești prima persoană căreia i-o spun.

Asta ar fi trebuit să o facă să se simtă deosebită — asta a fost intenția mea —, în schimb, pare să o îngrijoreze.

— N-ai părinți, nu-i așa? Adică, toți avem părinți.

Dau din umeri.

— Habar n-am. Aș crede că am. Dar n-am pe cine să întreb. N-am mai cunoscut pe cineva ca mine. Nu că aș vrea neapărat să cunosc.

După expresia ei, e limpede că povestea i se pare tristă — foarte tristă. Nu știu cum să-i dau de înțeles că nu a fost toată așa.

— Am descoperit niște lucruri, spun.

Apoi mă opresc. Nu știu ce urmează.

— Continuă, mă îndeamnă ea.

— Știu că pare un mod îngrozitor de a trăi, dar am văzut foarte multe lucruri. E foarte greu atunci când ești într-un singur corp să-ți dai seama cum e de fapt viața. Ești foarte ancorat în cine ești. Dar când în fiecare zi ești altcineva... intri mai mult în contact cu universul. Vezi că cireșele au gust diferit pentru oameni diferiți. Albastrul arată diferit. Vezi toate ritualurile ciudate prin care băieții își arată afecțiunea fără să o recunoască. Înveți că dacă un părinte îți citește la sfârșitul zilei e semn că e un părinte bun, pentru că ai văzut foarte mulți părinți care nu au timp. Înveți ce mult valorează o zi, pentru că toate sunt diferite. Dacă îi întrebi pe cei mai mulți oameni care e diferența dintre luni și marți, s-ar putea să-ți spună ce au avut la cină în fiecare seară a acestor zile. Nu și eu. Văzând lumea din atât de multe unghiuri, îmi dau seama mai bine de proporțiile ei.

— Dar nu poți să vezi lucruri în timp, nu-i așa? întreabă Rhiannon. Nu vreau să resping ce ai spus. Cred că înțeleg. Dar n-ai avut niciodată un prieten timp de zece ani la rând. N-ai văzut niciodată un animal de companie crescând. N-ai văzut niciodată cât de nestatornică poate fi iubirea unui părinte. Și n-ai fost niciodată într-o relație mai mult de o zi, ca să nu mai spun mai mult de un an.

Ar fi trebuit să știu că o să ne întoarcem în acest punct.

— Dar am văzut niște lucruri, îi spun. Am stat să observ. Știu cum merge asta.

— Din afară? Nu cred că poți să știi din afară.

— Cred că subestimezi cât de previzibile pot să fie lucrurile într-o relație.

— Îl iubesc, spune ea. Știu că nu înțelegi, dar îl iubesc.

— N-ar trebui să-l iubești. L-am văzut din interior. Știu.

— Timp de o zi. L-ai văzut o zi.

— Și timp de o zi, ai văzut cine ar putea să fie. Erai mai îndrăgostită de el când eram eu în corpul lui.

Întind mâna să o iau pe a ei, dar de data asta, spune:

— Nu. Nu face asta.

Îngheț.

— Am un iubit, spune ea. Știu că nu-l placi și sunt sigură că sunt momente în care nici eu nu-l plac. Dar asta-i realitatea. Acum, recunosc că m-ai făcut să cred că ești aceeași persoană pe care am cunoscut-o în cinci corpuri diferite. Asta înseamnă că, probabil, sunt la fel de nebună ca tine. Știu că spui că mă iubești, dar nu mă cunoști cu adevărat. M-ai cunoscut o săptămână, iar eu am nevoie de ceva mai mult de atât.

— Dar, în ziua aceea, pe plajă, n-ai simțit că totul părea perfect?

Nu neagă. Își mușcă buza și dă din cap.

— Ba da. Dar nu știu cine mă făcea să simt asta. Chiar dacă aș crede că tu, trebuie să înțelegi că în asta are un rol relația mea cu Justin. Nu m-aș fi simțit așa cu un străin. N-ar fi fost atât de perfect.

— De unde știi?

— Tocmai asta e — nu știu.

Se uită la telefon și, chiar dacă într-adevăr trebuie sau nu să plece, știu că ăsta e semnul că o va lua din loc.

— Trebuie să ajung acasă, la cină, spune ea.

— Îți mulțumesc că ai bătut atâta drum.

Tăcerea e apăsătoare. Foarte apăsătoare.

— O să te mai văd? întreb.

Dă din cap.

— O să-ți dovedesc, îi spun. O să-ți arăt ce înseamnă cu adevărat.

— Ce?

— Iubirea.

Asta o sperie? O stânjenește? Îi dă speranțe?

Nu știu. Nici măcar nu bănuiesc.

Tom mă ia peste picior când ajung acasă — în parte pentru că m-am dus la Starbucks, în parte pentru că a trebuit să merg pe jos șase kilometri până acasă și am întârziat la cină, iar tata m-a mustruluit serios.

— Sper că indiferent cine a fost ea, a meritat, mă înțeapă Tom.

Mă uit la el absent.

— Amice, să nu-mi spui că te-ai dus doar la o cafea sau pentru melodiile folk ce se dau la difuzoare. Te cunosc bine.

Nu spun nimic.

Am sarcina să spăl vasele. În timp ce fac asta, dau drumul la radio și, când vin știrile locale, am surpriza să-l aud pe Nathan Daldry.

— Povestește-ne, Nathan, ce ți s-a întâmplat sâmbăta trecută, spune prezentatorul.

— Am fost posedat. Alt cuvânt nu există. Nu dețineam controlul asupra corpului meu. Mă consider norocos că sunt în viață. Și vreau să-i rog pe toți cei care au fost vreodată posedați așa să mă contacteze. Pentru că, şi-ți spun sincer, Chuck, o mulțime de oameni mă consideră nebun. Colegii de școală își bat joc de mine în mod constant. Dar eu știu ce s-a întâmplat. Și știu că nu sunt singurul.

Știu că nu sunt singurul.

Propoziția asta mă bântuie. Aș vrea să am aceeași certitudine.

Aș vrea să nu fiu singurul.

Ziua 6004

Dimineața următoare mă trezesc în aceeași cameră.

În același corp.

Nu-mi vine să cred. Nu înțeleg. După atâția ani!

Mă uit la perete. La mâinile mele. La așternuturi.

Și apoi mă uit într-o parte și-l văd pe James dormind în patul lui.

James.

Și îmi dau seama: nu sunt în același corp. Nu sunt în aceeași parte a camerei.

Nu, în dimineața asta sunt fratele geamăn al lui James, Tom.

N-am mai avut niciodată șansa asta. Mă uit cum James se trezește din somn, se trezește la o zi depărtare de fostul lui corp. Caut pe fața lui indicii, buimăceala acelei treziri. Dar văd în schimb un jucător de fotbal american care se întinde. Dacă se simte cât de cât ciudat, cât de cât altfel, nu o arată.

— La ce te holbezi, amice?

Asta nu vine de la James, ci de la celălalt frate al nostru, Paul.

— Mă scol, mormăi eu.

Dar, de fapt, nu pot să-mi iau ochii de la James. Nici în timpul drumului cu autobuzul spre școală. Nici la micul dejun. Acum e cam retras, dar înstrăinarea lui nu poate fi pusă pe seama faptului că a dormit prost.

— Cum te simți? îl întreb.

— Bine, mormăie el. Mersi pentru grijă.

Mă hotărăsc să fac pe prostul. Se așteaptă să fiu prost, așa că n-ar trebui să fie un efort prea mare.

— Ce-ai făcut ieri după antrenament? întreb.

— Am fost la Starbucks.

— Cu cine?

Se uită strâmb la mine.

— Am vrut doar o cafea. N-am fost cu *nimeni*.

Îl studiez, căutând să văd dacă vrea să ascundă conversația cu Rhiannon, deși nu-l cred capabil de duplicitate.

Chiar nu-și amintește că a văzut-o. Că a vorbit cu ea. Că a fost cu ea.

— Atunci de ce a durat atât? îl întreb.

— Ce, m-ai cronometrat? *Sunt înduioșat.*

— Cui i-ai trimis un e-mail la prânz?

— Nimănui, mi-am verificat e-mailul.

— E-mailul tău?

— Dar al cui? Chiar pui întrebări ciudate, amice. Nu-i așa, Paul?

Paul mestecă niște costiță.

— Jur că ori de câte ori vorbiți voi doi, eu mă gândesc la ale mele. Habar n-am ce spuneți.

În mod paradoxal, aș vrea să fiu tot în corpul lui James, ca să văd exact ce amintiri are despre ziua de ieri.

Acum se pare că își amintește locurile în care a fost, dar a născocit cumva o versiune alternativă a evenimentelor, una care se potrivește mai bine cu viața lui. Mintea lui a făcut asta, ca un fel de adaptare? Sau mintea mea a lăsat în urmă, chiar după plecare, acest fir narativ?

James nu se simte ca și cum ar fi fost posedat de diavol.

El crede că ziua de ieri a fost o zi ca oricare alta.

Din nou, dimineața devine o încercare de a găsi cinci minute de stat la calculator pentru a-mi verifica e-mailul.

N-ar fi trebuit să-i dau lui Rhiannon numărul meu de telefon, mă gândesc.

Apoi mă opresc. Stau în mijlocul holului, șocat. Este o observație foarte banală, obișnuită, dar tocmai asta mă țintuiește în loc. În contextul vieții mele, e lipsită de logică. Nu aveam cum să-i dau un număr de telefon. Știu asta. Și totuși, gândul obișnuit s-a furișat, m-a făcut să cred o clipă că și eu sunt obișnuit.

Habar n-am ce înseamnă asta, dar bănuiesc că e ceva periculos.

La masa de prânz îi spun lui James că mă duc la bibliotecă.

— Bibliotecile sunt pentru fete, amice, spune el.

N-am niciun mesaj de la Rhiannon, așa că îi scriu eu.

Rhiannon,

Azi chiar m-ai fi recunoscut. M-am trezit în corpul fratelui geamăn al lui James. Am crezut că asta o să

mă ajute să-mi dau seama cum funcționează lucrurile, dar până acum n-am reușit.

Vreau să te revăd.
A

Nici de la Nathan nu am vreun mesaj. Mă hotărăsc să-i introduc iar numele într-un motor de căutare, imaginându-mi că ar mai putea fi niște articole despre ce spune el.

Găsesc peste două mii de rezultate. Toate din ultimele trei zile.

Vestea se răspândește. În general de pe site-urile evanghelice, care au luat drept bună afirmația despre diavol a lui Nathan. Pentru oamenii ăştia, el este un exemplu în plus că lumea se îndreaptă spre iad.

Din câte îmi amintesc, niciuna dintre multele versiuni ale „Băiatului care a strigat lupul", pe care le-am auzit în copilărie, nu s-a preocupat așa de mult de starea emoțională a băiatului, mai ales după ce lupul a apărut în cele din urmă. Vreau să știu ce gândește Nathan, dacă el chiar crede ce spune. Nu-mi sunt de ajutor nici articolele, nici blogurile — în toate, el spune același lucru, iar oamenii îl descriu fie ca un ciudat, fie ca un oracol. Nimeni nu îl tratează ca pe un băiat de șaisprezece ani. Toți sar peste întrebările adevărate ca să le pună pe cele senzaționale.

Deschid ultimul lui e-mail.

Nu poți să eviți la nesfârșit întrebările mele. Vreau să știu cine ești. Vreau să știu de ce îmi faci asta. Spune-mi.

Dar cum pot să răspund fără să confirm cel puțin o parte din povestea pe care a creat-o el? Simt că are dreptate — într-un fel, nu pot să-i evit la nesfârșit întrebările. Acestea vor începe să sape în mine. Mă vor urmări ori de câte ori mă voi trezi. Dar dându-i un răspuns, îi voi oferi o asigurare pe care știu că nu trebuie să o dau. Ea îl va menține pe drumul lui.

Pentru mine, cel mai bine e ca Nathan să înceapă să creadă că, într-adevăr, e nebun. E groaznic să dorești cuiva așa ceva. Mai ales când nu e nebun.

Vreau s-o întreb pe Rhiannon ce să fac. Dar presimt ce-o să-mi răspundă.

Sunt răspunzător de situația lui. El a devenit responsabilitatea mea.

Știu asta, chiar dacă nu-mi place deloc.

Nu am de gând să scriu imediat. Am nevoie de timp de gândire. Trebuie să-l ajut fără să-i confirm ceva.

În cele din urmă, la ultima oră, cred că am găsit.

Știu cine ești. Ți-am auzit povestea la știri. N-are nicio legătură cu mine — trebuie să fi făcut o greșeală.
Totuși, mi se pare că nu iei în calcul toate posibilitățile. Sunt sigur că ce ți s-a întâmplat a fost foarte stresant. Dar răspunsul nu e să dai vina pe diavol.

Îl expediez repede, înainte de antrenamentul de fotbal.

Mă uit să văd dacă n-am şi vreun un e-mail de la Rhiannon.

Nimic.

Restul zilei este lipsit de evenimente. Mă pomenesc întrebându-mă încă o dată când am început să cred că zilele mele au să conțină evenimente adevărate. Până acum am trăit neinteresant și am găsit satisfacții mai mici în arta de a trece mai departe. Nu-mi place că acum orele par plictisitoare, mai goale. Când faci fără chef ceva, ai timp berechet să examinezi mișcările. Înainte, asta mi se părea interesant. Acum nu are nicio noimă.

Fac antrenamentul la fotbal. Mă duc acasă cu autobuzul. Îmi fac temele. Iau cina. Mă uit la televizor cu familia.

Asta e capcana de a avea ceva pentru care să trăiești: toate celelalte par lipsite de viață.

Eu și cu James ne ducem primii la culcare. Paul e în bucătărie — vorbeşte cu mama despre programul de lucru din weekend. Eu și James nu ne vorbim în timp ce ne punem pijamalele și ne ducem la baie și înapoi.

Mă bag în pat și el stinge lumina. Mă aștept să-l aud strecurându-se în patul alăturat, dar în schimb el zăbovește în mijlocul camerei.

— Tom?

— Da?

— De ce m-ai întrebat ce am făcut ieri?

Mă ridic în capul oaselor.

— Nu știu. Păreai cam... departe.

— Mă gândeam că a fost ciudat. Că m-ai întrebat, vreau să spun.

Acum se îndreaptă spre patul lui. Îl aud lăsându-se pe saltea.

— Așadar, nu ți s-a părut nimic schimbat? îl întreb, sperând că ceva o să iasă la suprafață.

— Nu-mi vine nimic în minte. Mi s-a părut foarte amuzant că Snyder a trebuit să plece de la antrenament ca să-și ajute soția însărcinată să respire. Dar în afară de asta, nimic. Și astăzi par cu mintea în altă parte?

Adevărul e că, de la micul dejun, n-am mai prea fost atent la el.

— De ce întrebi?

— Fără motiv. Mă simt bine. Doar că nu vreau să pară că ceva nu e în regulă când nu e cazul.

— Pari în regulă, îl liniștesc eu.

— Bun, spune el, schimbându-și poziția și aranjându-și perna.

Vreau să mai spun ceva, dar nu știu ce. Simt o mare tandrețe pentru aceste conversații vulnerabile din timpul nopții, când cuvintele iau în aer o formă diferită în camera întunecată. Mă gândesc la rarele nopți când am încheiat ziua la o petrecere ținută acasă la alt copil, sau chiar împărțind camera cu un frate vitreg sau un prieten care îmi plăcea cu adevărat. Acele conversații mă făceau să cred că pot să spun orice, chiar dacă ascundeam atâtea. Dar, când în cele din urmă, noaptea punea stăpânire pe lume, întotdeauna era ca și cum mă pierdeam treptat în somn — nu adormeam brusc.

— Noapte bună, îi spun lui James.

Dar ce simt în realitate este rămas-bun. Plec de aici, plec din familia asta. Am stat doar două zile, dar asta e de două ori mai mult decât sunt obișnuit. A fost doar un indiciu vag despre cum e să te trezești în fiecare dimineață în același loc.

Trebuie să abandonez gândul ăsta.

Ziua 6005

Unii cred că bolile mintale sunt o chestiune de dispoziție, o chestiune de personalitate. Ei cred că depresia e doar o formă de tristețe, că tulburarea compulsiv-obsesivă e o formă de mare încordare. Ei cred că sufletul e bolnav, nu corpul. În viziunea lor, e ceva în privința căruia poți alege.

Știu că nu e deloc așa.

Când eram copil, nu înțelegeam. Mă trezeam într-un corp nou și nu înțelegeam de ce lucrurile păreau atenuate, mai vagi. Sau, dimpotrivă — eram supraalimentat, necentrat, ca un aparat de radio cu volumul dat la maximum, care trece repede de la un post la altul. Întrucât nu aveam acces la emoțiile corpului, am presupus că cele pe care le simțeam erau ale mele. Totuși, în cele din urmă, mi-am dat seama că aceste dispoziții, aceste dorințe nestăpânite aparțin corpului la fel ca glasul sau culoarea ochilor. Da, sentimentele înseși erau intangibile, necristalizate, dar cauza sentimentelor era o problemă de chimie, de biologie.

Este un cerc vicios greu de rupt. Corpul lucrează împotriva ta. Și din cauza asta ești și mai deznădăjduit. Ceea ce nu face decât să amplifice dezechilibrul. Îți trebuie o

tărie neobișnuită să trăiești cu lucrurile astea. Dar am văzut în repetate rânduri acea tărie. Când intru în viața cuiva care se războiește cu corpul, trebuie să-i oglindesc tăria și, uneori, plusez, pentru că sunt mai puțin pregătit.

Acum cunosc semnele. Știu când să caut flaconul cu pilule, când să las corpul să facă ce vrea el. Trebuie să-mi amintesc întruna că *ăsta nu sunt eu*. Este biologia. Nu sunt eu. Nu sunt ei.

Mintea lui Kelsea Cook este un loc întunecat. Știu asta chiar înainte de a deschide ochii. Are o minte neliniștită în care cuvinte și gânduri și impulsuri se ciocnesc în mod constant. În mijlocul acestui zgomot, propriile mele gânduri încearcă să se impună. Corpul răspunde transpirând. Încerc să-mi păstrez calmul, dar corpul se opune.

De regulă, dimineața la prima oră, nu-i atât de rău. Dacă acum este așa de rău, trebuie să fie destul de rău tot timpul.

Neliniștea e însoțită de durere. Deschid ochii și văd cicatricile. Nu doar pe corp, ci și pe față, ca o pânză de păianjen, începând de la linia părului. Cicatricile sunt și în cameră, pe pereți, pe podea. Persoanei care locuiește aici nu-i mai pasă de nimic. Pe pereți atârnă postere pe jumătate rupte. Oglinda e crăpată. Haine zac abandonate. Storurile sunt trase. Cărțile stau strâmb pe rafturi, ca niște șiruri de dinți neîngrijiți.

La un moment dat, probabil că a desfăcut cu forța un stilou și l-a învârtit, pentru că, dacă te uiți atent, vezi peste tot, pe tavan și pereți, picături uscate de cerneală.

Îi accesez trecutul și sunt șocat că a ajuns atât de departe fără ca nimeni să nu bage de seamă, fără vreun diagnostic. A fost lăsată de capul ei, iar capul ei e dereglat.

E cinci dimineața. M-am trezit fără să sune vreun ceas. M-am trezit pentru că gândurile sunt foarte gălăgioase și niciunul nu e de bine.

Mă chinui să adorm la loc, dar corpul nu mă lasă.

Două ore mai târziu, mă dau jos din pat.

Depresia se aseamănă atât cu un nor negru, cât și cu un câine negru. Pentru cineva cum e Kelsea, norul negru este metafora potrivită. E înconjurată de el, cufundată în el și n-are cum să scape. Ce trebuie să facă ea este să încerce să-l stăpânească, să-i dea forma câinelui negru. El va continua să o urmeze peste tot unde se duce; va fi întotdeauna prezent. Dar măcar va fi separat de ea și va călca pe urmele ei.

Intru împleticindu-mă în baie și mă bag sub duș.

— Ce faci? strigă un glas de bărbat. N-ai făcut duș aseară?

Nu-mi pasă. Am nevoie să simt apa lovindu-mi corpul. Am nevoie de acest imbold ca să încep ziua.

Când ies din baie, tatăl lui Kelsea e pe hol și se uită urât la mine.

— Îmbracă-te, spune el încruntat.

Mă înfășor mai bine cu prosopul.

După ce mă îmbrac, îmi adun cărțile de școală. În rucsacul lui Kelsea este un jurnal, dar n-am timp să-l citesc. N-am timp nici să-mi verific e-mailul. Deși tatăl lui Kelsea e în cealaltă cameră, îl simt că așteaptă.

Sunt doar ei doi. Accesez și aflu că ea l-a mințit ca să-l facă să o ducă la școală cu mașina — a spus că traseul s-a modificat, dar de fapt nu vrea să fie captivă în autobuz cu alți elevi. Nu că ar fi terorizată — e prea ocupată să se terorizeze singură ca să bage de seamă. Problema e îngrădirea, neputința de a pleca.

Mașina tatălui ei nu e mai bună, dar măcar are de-a face doar cu o singură persoană. Chiar și când suntem în mișcare, tatăl ei freamătă în continuare de nerăbdare. Mă uimesc întotdeauna oamenii care știu că ceva nu e bine, dar țin moțiș să ignore faptul, de parcă asta l-ar face cumva să dispară. Scapă de confruntare, dar sfârșesc prin a fierbe de iritare.

Ea are nevoie de ajutorul tău, îmi vine să spun, mai ales că nu știu cum o să reacționeze.

Drept care Kelsea nu deschide gura tot drumul. Din răspunsul tatălui ei la această tăcere, îmi imaginez că așa decurg diminețile lor.

Kelsea are acces la e-mail pe telefon, dar mă tem să nu las vreo urmă, mai ales după scăparea cu Nathan.

Așa că străbat holurile și intru la ore, așteptând să apară o ocazie să ajung la bibliotecă. Trebuie să mă străduiesc s-o fac pe Kelsea să ducă ziua la bun sfârșit. Ori de câte ori o las mai moale, povara vieții intervine și începe să o tragă în jos. Ar fi prea ușor să spun că mă simt invizibil. Mă simt dureros de vizibil și total ignorat. Oamenii vorbesc cu ea, dar parcă ar fi în afara unei case, vorbind printr-o fereastră închisă. Are prieteni, dar ei sunt persoane cu care să-ți petreci timpul, nu să-ți împarți timpul. Există o bestie falsă care ia forma instinctului și stăruie mereu asupra inutilității a tot ce se întâmplă.

Singura persoană care încearcă să mă provoace la discuție este Lena, partenera de laborator a lui Kelsea. Suntem la ora de fizică și avem ca sarcină să construim un sistem de scripeți. Am mai făcut asta, așa că nu mi se pare greu. Totuși, pe Lena o miră implicarea lui Kelsea. Îmi dau seama că am depășit limita — că ăsta nu e genul

de lucruri care să o intereseze pe Kelsea. Dar Lena nu mă lasă să renunț. Când încerc să îngân niște scuze și să mă dau la o parte, ea insistă să continui.

— Te pricepi la asta, spune ea. Mult mai bine ca mine.

În timp ce aranjez diverse lucruri, Lena îmi vorbește despre o petrecere ce urmează să se țină, mă întreabă dacă am planuri pentru weekend și îmi spune că s-ar putea să plece la Washington cu părinții ei. Pare hipersensibilă la reacția mea și bănuiesc că de obicei conversația se încheie cu mult înainte de acest punct. Dar o las să vorbească, las ca glasul ei să contracareze gândurile nerostite, insistente care emană din mintea mea chinuită.

Apoi ora se termină și o luăm fiecare în altă parte. Restul zilei nu o mai văd.

Pauza de prânz o petrec în bibliotecă, la calculator. Nu-mi imaginez că o să-mi simtă cineva lipsa la masă — dar poate că asta e doar ce ar gândi Kelsea. O parte din procesul de maturizare constă în a te asigura că simțul realității pe care-l ai nu se bazează în întregime pe mintea ta; simt că mintea lui Kelsea nu o lasă deloc să se apropie de acel punct și mă întreb câte dintre gândurile mele se blochează și ele acolo.

Când îmi deschid propriul cont de e-mail, îmi amintesc cu uşurare că, în realitate, nu sunt Kelsea. Ba mai bine, am un semn de la Rhiannon, la vederea căruia mă înseninez, până citesc e-mailul.

A,
Așadar, cine ești azi?

Ce întrebare ciudată! Dar cred că e logică. Dacă

ceva din toate astea are logică.

Ieri a fost o zi grea. Bunica lui Justin e bolnavă, dar în loc să recunoască faptul că e supărat din cauza asta, vorbește urât cu toată lumea. Încerc să-l ajut, dar e greu.

Nu știu dacă vrei sau nu să auzi asta. Știu ce părere ai despre Justin. Dacă vrei să-ți ascund această parte a vieții mele, să știi că pot s-o ascund. Dar nu cred că asta vrei.
Spune-mi cum se desfășoară ziua ta.

Rhiannon

Îi răspund și îi spun cam cu ce se confruntă Kelsea. Apoi închei cu asta:

Vreau să fii sinceră cu mine. Chiar dacă doare. Deși aș prefera să nu doară.

Cu dragoste,
A

Apoi intru în alt cont și găsesc un răspuns de la Nathan.

Sunt sigur că n-am făcut o greșeală. Știu ce ești. Și voi afla cine ești. Reverendul spune că se ocupă de asta. Vrei să mă îndoiesc de mine. Dar nu sunt singurul. Ai să vezi.
Mărturisește acum, înainte să te descoperim.

Mă uit lung la ecran un minut, încercând să accept că tonul acestui e-mail îi aparține acelui Nathan pe care l-am cunoscut timp de o zi. Parcă ar fi vorba de două persoane diferite. Mă întreb dacă nu cumva altcineva a preluat contul lui Nathan. Mă întreb cine e „reverendul".

Soneria anunță sfârșitul pauzei de masă. Mă întorc în clasă și norul negru pune stăpânire pe mintea mea. Mi-e greu să mă concentrez asupra a ceea ce se spune. Mi-e greu să constat că nimic din toate astea nu e important. Nimic din ce mi se predă aici nu va face viața mai puțin dureroasă. Îmi atac pielițele unghiilor cu o precizie nemiloasă. Este singura senzație care pare autentică.

Tatăl lui Kelsea n-o va lua de la școală; e încă la muncă. Ea se duce pe jos acasă, pentru a evita autobuzul. Sunt tentat să sparg acest tipar, dar e atâta timp de când n-a mai mers cu autobuzul, așa că nu ține minte care este autobuzul ei.

Mă pomenesc din nou dorindu-mi să fi avut posibilitatea să o sun pe Rhiannon, să-mi umplu următoarea oră liberă cu sunetul glasului ei.

În loc de asta, rămân doar cu Kelsea și percepțiile ei deformate. Drumul spre casă este abrupt și mă întreb dacă ăsta e încă un mod de a se pedepsi. După vreo jumătate de oră, când mai am tot pe-atâta de mers, mă hotărăsc să mă opresc la un loc de joacă din fața mea. Părinții îmi aruncă priviri circumspecte, pentru că nu sunt părinte și nici copil mic, așa că mă țin departe de tobogane, de leagăne și de groapa cu nisip și ajung pe un balansoar de pe margine, care arată de parcă ar fi fost îndepărtat pentru comportament urât.

Aș putea să-mi fac temele; în loc de asta scot jurnalul lui Kelsea. Mi-e cam frică de ce voi găsi înăuntru, dar sunt curios. Dacă nu pot să accesez ce simte ea, măcar voi putea să citesc un manuscris parțial.

Nu e un jurnal obișnuit. Îmi dau seama de asta după câteva pagini. Nu conține gânduri despre băieți sau fete. Nu există comentarii despre neînțelegeri cu tatăl sau cu profesorii ei și nici secrete ori nedreptăți mărturisite.

În loc de asta există moduri de a-ți lua zilele, descrise în amănunțime.

Cuțite în inimă. Cuțite în braț. Curele în jurul gâtului. Pungi de plastic. Căderi de la mare înălțime. Autoincendiere. Toate documentate metodic. Exemple date. Ilustrații — ilustrații brute în care persoana de probă e în mod clar Kelsea.

Îl răsfoiesc până la capăt, trecând de pagini întregi de dozaje și instrucțiuni speciale. La urmă mai sunt pagini goale, dar, înainte de ele, este o pagină pe care scrie *TERMEN-LIMITĂ*, urmat de o dată până la care mai sunt doar șase zile.

Mă uit prin caiet, încercând să găsesc alt termen-limită, ratat. Dar nu găsesc.

Mă ridic de pe balansoar și mă îndepărtez de parc. Pentru că acum mă simt de parcă aș fi acea ființă de care se tem părinții, realitatea pe care vor s-o evite. Nu, nu doar s-o evite — s-o preîntâmpine. Nu vor să mă apropii de copiii lor și nu-i condamn. Las impresia că stric tot ce ating.

Nu știu ce să fac. În prezent nu există nicio amenințare — dețin controlul asupra corpului și, atâta timp cât controlez corpul, n-am să-l las să-și facă rău. Dar peste șase zile nu voi mai deține controlul asupra lui.

Știu că nu trebuie să mă amestec. E viața lui Kelsea, nu a mea. Este nedrept din partea mea să-i limitez alegerile, hotărârile pe care le-a luat.

Impulsul meu copilăresc este să-mi doresc să nu fi deschis jurnalul.

Dar l-am deschis.

Încerc să accesez vreo amintire în care Kelsea scoate un strigăt de ajutor. Dar treaba cu strigătul de ajutor e că trebuie să fie cineva în preajmă să-l audă. Iar eu nu găsesc în viața lui Kelsea un astfel de moment. Tatăl ei vede ce vrea el să vadă, iar ea nu vrea să risipească această închipuire cu realitatea. Mama ei a plecat acum mulți ani. Celelalte rude sunt distante. Toți prietenii există în afara norului negru. Doar pentru că Lena a fost drăguță la ora de fizică nu înseamnă că ar trebui să fie împovărată cu asta.

Reușesc să mă întorc în casa pustie a lui Kelsea, transpirat și epuizat. Deschid calculatorul și tot ce trebuie să știu e acolo, în istoricul ei — site-urile de unde provin aceste planuri, de unde pot fi adunate aceste informații. Nu e nevoie decât de un click pentru ca toată lumea să vadă. Numai că nu se uită nimeni.

Amândoi simțim nevoia să vorbim cu cineva.

Îi trimit un e-mail lui Rhiannon.

Chiar trebuie să vorbesc cu tine acum. Fata în al cărei corp sunt vrea să-și ia zilele. Nu e o glumă.

Îi dau numărul de telefon de acasă al lui Kelsea, gândindu-mă că apelul nu va fi înregistrat.

După zece minute, mă sună.

— Alo? răspund.

— Tu ești? întreabă ea.

— Da.

Am uitat că nu știe cum îmi sună glasul.

— Eu sunt.

— Am primit e-mailul tău. Uau!

— Da, uau!

— De unde știi?

Îi spun pe scurt despre jurnalul lui Kelsea.

— Biata fată! spune Rhiannon. Ce-ai de gând să faci?

— Habar n-am.

— Nu trebuie să spui cuiva?

— Pentru asta nu există instruire, Rhiannon. Chiar nu știu.

Tot ce știu e că am nevoie de ea. Dar mi-e frică să i-o spun, pentru că asta ar putea să o sperie și s-o îndepărteze de mine.

— Unde ești? mă întreabă ea.

Îi spun orașul.

— Nu e departe. Aș putea ajunge acolo repede. Ești singur?

— Da. Tatăl ei vine acasă abia pe la șapte.

— Dă-mi adresa.

I-o dau.

— Am să fiu acolo, spune ea.

Nici n-a fost nevoie să o rog. Asta înseamnă mai mult decât își dă ea seama.

Mă întreb ce s-ar întâmpla dacă aș face ordine în camera lui Kelsea. Mă întreb ce s-ar întâmpla dacă mâine-dimineață s-ar trezi și ar găsi totul la locul lui. Asta i-ar oferi puțină liniște neașteptată? Ar face-o să înțeleagă că viața ei nu trebuie să fie un haos? Sau doar ar arunca o

privire și ar distruge-o iar? Pentru că asta i-ar spune să facă biologia ei, chimia ei.

Se aude soneria de la ușă. Am petrecut ultimele zece minute uitându-mă la petele de cerneală de pe pereți, sperând să găsesc un răspuns și știind că nu-l voi găsi.

În acest moment, norul negru e atât de dens, încât nici chiar prezența lui Rhiannon nu-l poate îndepărta. Sunt fericit să o văd în prag, dar fericirea seamănă mai mult cu recunoștință resemnată decât cu plăcere.

Clipește des, măsurându-mă cu privirea. Am uitat că nu e obișnuită cu asta, că nu se așteaptă la o altă persoană în fiecare zi. Una e să admiți posibilitatea asta în mod teoretic și cu totul alta e să te pomenești față în față cu o fată slabă, neputincioasă.

— Îți mulțumesc că ai venit, spun.

E cinci și câteva minute, așa că nu avem prea mult timp la dispoziție până vine acasă tatăl lui Kelsea.

Ne ducem în camera lui Kelsea. Rhiannon vede jurnalul pe pat și îl ia. Aștept până termină de citit.

— Treaba asta-i serioasă, spune. Am avut și eu... gânduri. Dar nimic de genul ăsta.

Se așază pe pat. Mă așez lângă ea.

— Trebuie s-o împiedici, spune.

— Dar cum? Și chiar am dreptul ăsta? N-ar trebui să decidă singură?

— Și-atunci? O lași pur și simplu să moară? Pentru că n-ai vrut să te implici?

Îi iau mâna.

— Nu știm sigur dacă termenul-limită e real. Ăsta ar putea să fie doar modul ei de a scăpa de gânduri. Le-a așternut pe hârtie ca să nu le pună în aplicare.

Se uită la mâinile noastre.

— Treaba asta e ciudată, spune ea.

— Ce?

Îmi strânge o dată mâna, apoi și-o trage pe a ei.

— Asta.

— Ce vrei să spui?

— Nu e ca zilele trecute. Adică, e o mână diferită. Tu ești diferit.

— Ba nu sunt.

— Nu poți să spui asta. Da, în interior ești aceeași ființă. Dar și exteriorul contează.

— Tu arăți la fel, indiferent de ochii cu care te privesc. Mă simt același.

E adevărat, dar ea altceva vrea să spună.

— Nu te-ai implicat niciodată în viețile oamenilor? Ale celor în care sălășluiești.

Clatin din cap.

— Încerci să lași viețile așa cum le-ai găsit.

— Da.

— Dar cum rămâne cu Justin? Ce te-a făcut să procedezi altfel?

— Tu, îi răspund.

Doar un cuvânt și în sfârșit înțelege. Doar un cuvânt și, în sfârșit, ușa imensității e descuiată.

— Asta n-are nicio logică, spune ea.

Și singurul mod de a-i arăta că are logică, singurul mod de a face ca imensitatea să fie reală este să mă aplec și să o sărut. Ca ultima dată, dar deloc ca ultima dată. Nu ca primul nostru sărut, dar și ca primul nostru sărut. Și mai este ceva care ne înconjoară — norul negru, dar și imensitatea. Nu o sărut fiindcă vreau și nu o sărut fiindcă simt nevoia s-o fac — o sărut dintr-un motiv care

transcede dorința și nevoia, care este fundamental pentru existența noastră, o componentă moleculară pe care se va clădi universul nostru. Nu e primul nostru sărut, dar e primul sărut în care mă cunoaște și care e mai mult decât a fost vreodată un prim sărut.

Mă pomenesc dorindu-mi ca și Kelsea să poată simți asta. Poate chiar simte. Nu e destul. Nu e o soluție. Dar, pe moment, micșorează greutatea.

Rhiannon nu zâmbește când ne desprindem unul de celălalt. Nu există nimic din amețeala sărutului anterior.

— Asta e categoric ciudat, spune ea.

— De ce?

— Pentru că ești fată. Pentru că am, totuși, un iubit. Pentru că vorbim de sinuciderea altcuiva.

— În inima ta contează vreuna dintre astea? În inima mea, nu contează.

— Da, contează.

— Ce anume?

— Toate. Când te sărut, nu te sărut pe tine, de fapt. Tu ești undeva acolo, în interior. Dar eu sărut exteriorul. Și, cu toate că te simt dedesubt, tot ce obțin e tristețea. O sărut pe ea și îmi vine să plâng.

— Eu nu asta vreau, îi spun.

— Știu. Dar asta se întâmplă.

Se ridică și se uită prin cameră, căutând indicii ale unui omor ce mai are până să se întâmple.

— Dacă ar sângera pe stradă, ce ai face? mă întreabă.

— Nu e aceeași situație.

— Dacă ar fi să omoare pe altcineva?

— Aș da-o pe mâna poliției.

— Cu ce diferă treaba asta?

— E vorba de viața ei. Nu de a altcuiva.

— Dar tot crimă e.

— Dacă vrea cu adevărat să se omoare, nu pot face nimic să o împiedic.

Chiar în clipa în care rostesc asta, îmi dau seama că greșesc.

— În regulă, spun, înainte ca Rhiannon să apuce să mă corecteze. Piedicile pot fi de ajutor. Implicarea altor oameni poate fi de ajutor. Un consult medical poate fi de ajutor.

— Exact ca și cum ar avea cancer sau ar sângera pe stradă.

Astea sunt cuvintele de care am nevoie. Nu e suficient să le aud rostite de glasul meu. Am nevoie să le aud spuse de cineva în care am încredere.

— Și cui să-i spun?

— Unui consilier psihologic, poate?

Mă uit la ceas.

— Școala e închisă și nu mai avem timp decât până la miezul nopții, nu uita.

— Cine e cea mai bună prietenă a ei?

Clatin din cap.

— Iubit? Iubită?

— Nu.

— Un serviciu telefonic pentru sinucideri?

— Dacă sunăm la unul, îmi vor da mie sfaturi, nu ei. Nu avem de unde să știm dacă mâine și le va aminti, sau dacă vor avea vreun efect. Crede-mă că m-am gândit la opțiunile astea.

— Așadar, mai rămâne doar tatăl ei. Corect?

— Cred că a plecat de ceva timp.

— Trebuie să-l faci să se întoarcă.

Sună foarte ușor. Dar amândoi știm că nu e ușor.

— Și ce îi spun?

— Îi spui „Tată, vreau să mă omor". Simplu.

— Și dacă mă întreabă de ce?

— Îi spui că nu știi de ce. Nu spui nimic precis. Ea va trebui să se gândească amănunțit la asta începând de mâine.

— Ai meditat serios la lucrul ăsta, nu-i așa?

— Drumul până aici a fost aglomerat.

— Și dacă lui nu-i pasă? Dacă nu o crede?

— Atunci îi iei cheile și te duci cu mașina la cel mai apropiat spital. Iei și jurnalul cu tine.

Auzind-o spunând asta, totul are sens.

Se așază la loc pe pat.

— Vino încoace, îmi spune ea.

Dar de data asta nu ne sărutăm. În schimb, îmi îmbrățișează trupul fragil.

— Nu știu dacă pot să fac asta, șoptesc.

— Poți, îmi spune ea. Sigur că poți.

Sunt singur în camera lui Kelsea când tatăl ei vine acasă. Îl aud aruncând cheile și luând ceva din frigider. Îl aud cum se duce în camera lui, apoi cum iese iar. Nu strigă „Bună!" Nici nu știu dacă își dă seama că sunt aici.

Trec cinci minute. Zece minute. În cele din urmă, strigă: „La masă!"

N-am auzit vreo activitate în bucătărie, așa că nu mă miră să găsesc pe masă o găletușă de la KFC. El a început deja să mănânce un copan.

Bănuiesc cum merge de obicei treaba asta. El își ia cina în dormitor, în fața televizorului. Kelsea și-o duce pe a ei în camera ei. Și restul serii nu se mai văd.

Dar în seara asta e altfel. În seara asta ea spune:

— Vreau să mă omor.

La început, nu cred că m-a auzit.

— Știu că nu vrei să auzi asta, spun. Dar e adevărat.

Mâna îi coboară pe lângă corp, continuând să țină copanul.

— Ce spui? mă întreabă.

— Vreau să mor, îi răspund.

— Ei, asta-i! face el. Serios?

Dacă aș fi Kelsea, probabil că aș ieși din cameră, scârbită. Aș renunța.

— Trebuie să mă ajuți. Mă gândesc de mult timp la asta.

Pun jurnalul pe masă, îl împing spre el. Asta ar putea să fie, în ultimă instanță, cea mai mare trădare a mea săvârșită față de Kelsea. Mă simt îngrozitor, dar aud în urechi glasul lui Rhiannon spunându-mi că fac ce trebuie.

Tatăl lui Kelsea pune copanul pe masă și ia jurnalul. Începe să-l citească. Încerc să-i descifrez expresia. Nu vrea să fie văzut așa. Nu-i place deloc ce se întâmplă. Ba chiar urăște asta. Dar nu pe ea. Continuă să citească deoarece chiar dacă urăște situația, pe ea nu o urăște.

— Kelsea... rostește el cu glas sugrumat.

Aș vrea ca ea să poată să vadă cum îl lovește asta. Expresia de pe fața lui, viața care i se prăbușește. Pentru că atunci poate și-ar da seama, chiar și numai o fracțiune de secundă, că deși pentru ea lumea nu contează, pentru lume ea contează.

— Asta nu e doar așa, o... chestie? întreabă el.

Clatin din cap. E o întrebare prostească, dar nu i-o spun.

— Și ce facem?

Gata! Al meu e!

— Avem nevoie de ajutor, îi spun. Mâine-dimineață trebuie să găsim un cabinet de consultanță care e deschis sâmbăta, ca să vedem ce avem de făcut. Probabil am nevoie de medicație. Trebuie neapărat să stau de vorbă cu un doctor. Trăiesc cu acest gând de foarte mult timp.

— Dar de ce nu mi-ai spus?

Tu de ce n-ai văzut? îmi vine să întreb la rândul meu. Dar acum n-am timp de asta. O să-și dea seama singur.

— Nu contează. Acum avem altceva de făcut. Îți cer ajutorul. Trebuie să mă ajuți.

— Ești sigură că nu poate să aștepte până mâine?

— N-am de gând să fac nimic în seara asta. Dar mâine trebuie să stai cu ochii pe mine. Trebuie să mă obligi dacă mă răzgândesc. S-ar putea să mă răzgândesc. S-ar putea să mă prefac, să pretind că toată conversația asta nu a avut loc. Păstrează caietul ăsta. Dacă mă împotrivesc, nu te lăsa. Cheamă o ambulanță.

— O ambulanță?

— Treaba e foarte serioasă, tată.

Ultimul cuvânt îl dezmeticește cu adevărat. Nu cred că fiica lui, Kelsea, îl folosește prea des.

Acum plânge. Stăm pur și simplu așa, uitându-ne unul la altul.

În cele din urmă, spune:

— Mănâncă ceva.

Iau puțin din găletușă, apoi mă duc în camera mea. Am zis tot ce trebuia să zic.

Restul va trebui să i-l spună Kelsea.

Îl aud plimbându-se cu pași mari prin casă. Îl aud vorbind la telefon cu cineva și sper că e cineva care poate să-l ajute așa cum m-a ajutat Rhiannon pe mine. Îl aud

oprindu-se în fața ușii, temându-se să o deschidă, dar ascultând. Fac câteva zgomote mici ca să știe că sunt trează, în viață.

Adorm în sunetul îngrijorării lui.

Ziua 6006

Sună telefonul.

Întind mâna după el, gândindu-mă că e Rhiannon.

Chiar dacă nu se poate.

Mă uit la numele de pe ecran. *Austin*.

Iubitul meu.

— Alo? spun.

— Hugo! Ăsta e apelul de trezire de la ora nouă. Într-o oră sunt la tine. Du-te să te faci gigea.

— Cum spui tu, mormăi eu.

Am o grămadă de lucruri de făcut într-o oră.

În primul rând, să mă scol, să fac duș și să mă îmbrac. Părinții mei vorbesc tare în bucătărie într-o limbă pe care nu o cunosc. Sună ca spaniola, dar nu e spaniolă, așa că bănuiesc că e portugheză. Limbile străine mă derutează — mă descurc puțin în câteva, dar nu pot accesa memoria unei persoane destul de repede ca să mă prefac că vorbesc fluent vreuna dintre ele. Accesez și aflu că părinții lui Hugo sunt din Brazilia. Dar asta n-o să mă ajute să-i înțeleg mai bine. Așa că o șterg din bucătărie.

Austin îl ia pe Hugo ca să meargă la o demonstrație gay în Annapolis. Vin și doi prieteni de-ai lor, William și

Nicolas. Evenimentul e însemnat în calendarul lui Hugo, ca și în mintea lui.

Din fericire, Hugo are în camera lui un laptop. Întrucât e weekend și un calculator din școală nu e o opțiune, am să risc să-mi verific e-mailul. Îl deschid repede și găsesc ceva ce mi-a trimis Rhiannon cu doar zece minute în urmă:

A,

Sper că a mers bine ieri. Chiar acum am sunat la ea și nu era nimeni acasă — crezi că s-au dus să ceară ajutor? Vreau să iau asta ca pe un semn bun.

Între timp, iată un link pe care trebuie să-l vezi. Treaba a scăpat de sub control.

Unde ești azi?

R

Dau click pe linkul de sub inițiala ei și ajung la pagina de internet a unui tabloid important din Baltimore. Titlul anunță zgomotos:

DIAVOLUL PRINTRE NOI!

E povestea lui Nathan, dar nu e doar povestea lui Nathan. De data asta, mai sunt cinci sau șase oameni din zonă care pretind că au fost posedați de diavol. Spre marea mea ușurare, niciunul în afară de Nathan nu-mi este cunoscut. Toți sunt mai mari ca mine. Cei mai mulți pretind că au fost posedați mult mai mult timp decât o singură zi.

M-aș fi așteptat ca semnatara articolului să fie mai sceptică, dar ea crede poveștile fără simț critic. Ba chiar face referire și la alte povești de posedare demonică — criminali în serie care au pretins că au fost sub influența forțelor satanice, politicieni și predicatori care au fost prinși în situații compromițătoare și au spus că ceva foarte neobișnuit ar fi pus stăpânire pe ei. Toate sună foarte convenabil.

Trec repede numele lui Nathan printr-un motor de căutare și găsesc și alte articole. Se pare că povestea se întinde. Nu doar în presa tabloidă și pe bloguri, ci și în comunitatea evanghelică.

În toate articolele este citată o singură persoană. În esență, spune de fiecare dată același lucru:

„N-am nicio îndoială că acestea sunt cazuri de posedare demonică", spune reverendul Anderson Poole, care l-a consiliat pe Daldry. „Acestea sunt exemple de manual. Diavolul e nimic dacă nu e previzibil."
„Aceste posedări n-ar trebui să constituie o surpriză", spune Poole. „Noi ca societate am lăsat ușa larg dechisă. De ce n-ar intra diavolul?"

Oamenii cred acest lucru. Articolele și comentariile de pe bloguri sunt cu duiumul — toate de la oameni care văd lucrarea diavolului.

Deși ar trebui să știu mai bine în ce mă bag, îi scriu repede un e-mail lui Nathan.

Nu sunt diavolul.

Îl expediez, dar nu mă simt mai bine.

Îi trimit un e-mail lui Rhiannon, spunându-i cum a mers treaba cu tatăl lui Kelsea. Îi dau de știre și că am să fiu o zi în Annapolis, și îi spun ce tricou port și cum arăt.

Afară se aude un claxon și văd o mașină care trebuie să fie a lui Austin. Alerg în bucătărie și îmi iau în grabă la revedere de la părinții lui Hugo. Apoi urc în mașină. William, băiatul aflat în scaunul din dreapta șoferului, se mută pe bancheta din spate lângă celălalt băiat pentru ca eu să pot să stau alături de iubitul meu. Austin aruncă o privire spre ținuta mea și plescăie din limbă:

— Porți *asta* la demonstrație?

Dar glumește. Cred.

Tot drumul se discută în jurul meu, dar eu nu prea iau parte la conversație. Mintea mea e în cu totul altă parte.

Nu trebuia să-i trimit lui Nathan acel e-mail.

Un simplu rând, dar el recunoaște prea multe.

Din clipa în care ajungem în Annapolis, Austin este în elementul lui.

— Nu-i așa că e distractiv? întreabă el întruna.

William, Nicolas și cu mine dăm din cap, aprobând. În realitate, demonstrațiile gay nu sunt atât de complicate — în multe privințe, e ca și cum marina militară a devenit homosexuală preț de o zi și o parte din drojdia societății e aici să o aplaude. Vremea e însorită și rece și asta pare să-i încurajeze și mai mult pe spectatori și demonstranți. Lui Austin îi place să mă țină de mână în timp ce mergem pe drumul pavat cu cărămidă galbenă. În mod normal, aș fi încântat. Are tot dreptul să fie mândru, să se bucure de această zi. Nu e vina lui că sunt atât de absent.

Mă uit în mulțime după Rhiannon. Nu mă pot abține.

Când și când, Austin mă surprinde.

— Vezi pe cineva cunoscut?

— Nu, spun cu sinceritate.

Ea nu e aici. N-a reușit să ajungă. Și mă simt prost că m-am așteptat să o facă. Nu poate să renunțe la viața ei ori de câte ori sunt disponibil. Ziua ei nu e mai puțin importantă decât a mea.

Am ajuns la un colț în care câțiva oameni protestează față de aceste festivități. Nu înțeleg deloc asta. E ca și cum ai protesta că unii oameni au părul roșu.

Din experiența mea, dorința e dorință, iubirea e iubire. Nu m-am îndrăgostit niciodată de un sex. M-am îndrăgostit de indivizi. Știu că oamenilor le e greu să facă asta, dar nu pricep de ce e atât de greu când este atât de evident.

Îmi amintesc de ezitarea lui Rhiannon de a mă mai săruta când eram Kelsea. Sper că n-a fost nici pe departe din acest motiv. În momentul acela existau multe alte motive.

Una dintre pancartele protestatarilor îmi atrage atenția. *Homosexualitatea este lucrarea diavolului*, scrie pe ea. Și din nou mă gândesc că oamenii recurg la diavol când vor să rezume lucrurile de care se tem. Cauza și efectul sunt inversate. Diavolul nu obligă pe nimeni să facă ceva. Oamenii fac anumite lucruri și pe urmă dau vina pe diavol.

Aşa cum mă aşteptam, Austin se oprește și mă sărută în fața protestatarilor. Încerc să-i răspund la sărut. Din punct de vedere filozofic, sunt alături de el. Dar nu sunt în sărut. Nu pot să fabric intensitatea.

El observă. Nu spune nimic, dar observă.

Vreau să-mi verific e-mailul pe telefonul lui Hugo, dar Austin nu mă scapă din ochi. Când William și Nicolas spun că se duc să mănânce ceva, Austin le răspunde că el și cu mine o să ne vedem de drumul nostru o vreme.

Presupun că mergem și noi să mâncăm, dar în loc de asta el mă trage într-un magazin de îmbrăcăminte ultimul răcnet și în următoarea oră probează tot felul de lucruri, eu stând în fața cabinei de probă, dându-mi cu părerea. La un moment dat, mă trage în cabină ca să mă mai sărute, iar eu răspund. Dar, în același timp, mă gândesc că, dacă suntem înăuntru, Rhiannon n-are cum să mă găsească.

În timp ce Austin se întreabă dacă jeanșii mulați sunt suficient de mulați, eu mă pomenesc întrebându-mă ce face Kelsea în momentul ăsta. Se confesează, merge până la capăt, sau e insolentă și neagă că a cerut vreodată ajutor? Mi-i imaginez pe Tom și pe James în camera de relaxare, jucând jocuri video, fără să aibă habar că săptămâna lor a fost tulburată. Mă gândesc la Roger Wilson, mi-l închipui pregătindu-și hainele pentru slujba de mâine-dimineață.

— La ce te gândești? mă întreabă Austin.

— Sunt grozave, spun.

— Dar nici nu te-ai uitat.

Nu pot să-l contrazic. Are dreptate. Nu m-am uitat. Mă uit la el acum. Trebuie să fiu mai atent.

— Îmi plac, îi zic.

— Ei bine, mie nu, spune el.

Apoi se întoarce ca o furtună în cabina de probă.

Nu sunt un musafir bun în viața lui Hugo. Îi accesez amintirile și descopăr că au devenit iubiți chiar la

sărbătoarea asta, acum un an. Erau prieteni de ceva timp, dar niciodată n-au vorbit despre ce simțeau. Fiecăruia îi era teamă că o să strice prietenia și, în loc să îmbunătățească lucrurile, prudența lor făcea ca totul să fie încurcat. Așa că în cele din urmă, când doi bărbați la douăzeci și ceva de ani au trecut pe lângă ei ținându-se de mână, Austin a spus:

— Am putea fi noi peste zece ani.

Iar Hugo a spus:

— Sau peste zece luni.

Iar Austin a zis:

— Sau zece zile.

Și Hugo a spus:

— Sau zece minute.

Și Austin a spus:

— Sau zece secunde.

Apoi a numărat fiecare până la zece și restul zilei s-au ținut de mână.

Așa a început.

Hugo și-ar fi amintit asta.

Eu nu.

Austin simte că ceva s-a schimbat. Iese din cabină fără haine în brațe, se uită la mine și ia o decizie.

— Să ieșim de aici, spune el. Nu vreau să avem discuția asta în magazin.

Mă conduce, departe de locul festivității, departe de mulțime. Găsește o bancă oarecum izolată și îl urmez acolo. După ce ne așezăm, începe:

— Toată ziua asta n-ai fost cu mine odată. Nu asculți un cuvânt din ce spun. Te tot uiți în jur după altcineva. Și când te sărut, parcă aș săruta un lemn. Și tocmai astăzi. Parcă

spuneai că o să scapi de ce te chinuie de două săptămâni. Îmi amintesc *sigur* că ai zis că nu există altcineva. Dar poate că mă înșel. Eram dispus să lupt din toate puterile, Hugo. Dar nu pot să lupt și în același timp să mă fac că plouă.

— Îmi pare rău, Austin, spun.

— Măcar mă iubești?

Habar n-am dacă Hugo îl iubește sau nu. Dacă aș încerca, sunt sigur că aș putea accesa momente în care l-a iubit și momente în care nu l-a iubit. Dar nu pot să răspund la întrebare și să fiu sigur că sunt sincer. Sunt prins în capcană.

— Sentimentele mele nu s-au schimbat, spun. Doar că astăzi sunt cam distrat. N-are nicio legătură cu tine.

Austin râde.

— Aniversarea noastră n-are nicio legătură cu mine?

— Nu asta am spus. Mă refer la starea mea de spirit.

Acum Austin clatină din cap.

— Nu pot să fac asta, Hugo. Știi că nu pot să fac asta.

— O rupi cu mine? întreb, cu o teamă sinceră în glas.

Nu-mi vine să cred că le fac asta amândurora.

Austin aude teama, se uită la mine și poate că vede ceva care merită să fie păstrat.

— Nu așa vreau să decurgă ziua de azi, spune el. Dar trebuie să cred că nu e nici cum vrei tu să decurgă.

Nu pot să-mi imaginez că Hugo avea de gând să se despartă astăzi de Austin. Iar dacă avea, poate oricând să o facă mâine.

— Vino încoace, spun.

Austin se îndreaptă spre mine și mă rezem de umărul lui. Stăm așa o clipă, uitându-ne la vapoarele din golf. Îl iau de mână. Când mă întorc să mă uit la el, clipește repede și des pentru a-și reține lacrimile.

De data asta, când îl sărut, știu că există ceva în asta. El s-ar putea s-o simtă ca fiind iubire. Este recunoștința mea față de el că n-a pus capăt relației. Este recunoștința mea față de el că i-a mai acordat măcar o zi.

Stăm acolo până târziu și în tot timpul ăsta sunt un iubit bun. În cele din urmă, mă pierd puțin în viața lui Hugo, dansând cu Austin, William, Nicolas și câteva sute de alți gay și lesbiene, când organizatorii paradei pun la stația de amplificare cântecul „În marina militară".

Mă tot uit după Rhiannon, dar numai când Austin nu e atent. Și, la un moment dat, renunț.

Când ajung acasă, găsesc un e-mail de la ea.

A,

Scuze, n-am reușit să ajung la Annapolis — am avut niște lucruri de făcut.

Poate mâine?

R

Mă întreb care au fost lucrurile pe care le-a avut de făcut. Trebuie să presupun că ele îl implică pe Justin, nu-i așa? Pentru că altfel mi-ar fi spus despre ce e vorba.

Meditez la asta când primesc de la Austin un mesaj pe telefon, în care îmi spune că până la urmă a avut o zi grozavă. Nu-mi rămâne decât să sper că Hugo și-o amintește așa, pentru că acum Austin are dovada dacă el neagă.

Intră mama lui Hugo și îmi spune ceva în portugheză. Pricep doar cam jumătate.

— Sunt obosit, îi spun în engleză. Cred că e ora de culcare.

Nu cred că i-am răspuns la întrebări, dar ea doar clatină din cap — sunt un adolescent tipic, rebel — și se întoarce în camera ei.

Înainte să mă culc, mă hotărăsc să văd dacă Nathan mi-a răspuns.

Da.

Două cuvinte:

Dovedește-o.

Ziua 6007

Dimineața următoare mă trezesc în corpul lui Beyoncé.

Nu adevărata Beyoncé. Dar un corp care seamănă extraordinar cu al ei. Numai curbe acolo unde trebuie.

Deschid ochii și văd ca prin ceață. Întind mâna după ochelarii de pe noptieră, dar nu sunt acolo. Așa că mă duc împleticindu-mă la baie și îmi pun lentilele de contact.

Apoi mă uit în oglindă.

Nu sunt drăguță. Nu sunt frumoasă.

Sunt superbă din cap până-n picioare.

Pentru mine, cea mai mare fericire este atunci când sunt suficient de atrăgător. Adică: alți oameni să nu mă considere neatrăgător. Adică: să fac o impresie bună. Adică: viața mea să nu fie definită de farmec, pentru că ăsta aduce pericolele lui precum și recompensele lui.

Viața lui Ashley Ashton e definită de farmecul ei. Frumusețea poate veni în mod natural, dar e greu să fii uluitoare din întâmplare. În fața asta, în corpul ăsta a intrat multă muncă. Sunt sigur că există o rutină matinală completă prin care trebuie să trec înainte de a începe ziua.

Totuși, nu vreau să execut nicio parte a rutinei. Pe fetele precum Ashley îmi vine să le scutur și să le spun că, indiferent cât de tare se împotrivesc, această înfățișare adolescentină nu o să țină veșnic și că există temelii mult mai bune pe care să-ți clădești viața nu doar pe cât de atrăgătoare ești. Dar n-am cum să transmit mesajul ăsta. Singurul mod de a mă răzvrăti este să-i las o zi sprâncenele nepensate.

Accesez unde mă aflu și descopăr că sunt la doar aproximativ cincisprezece minute de Rhiannon.

Semn bun.

Îmi verific contul de e-mail și găsesc un mesaj de la ea.

A,

Azi sunt liberă și am mașina. I-am spus mamei că am comisioane.

Vrei să fii unul dintre comisioanele mele?

R

Îi spun da. De un milion de ori da.

Părinții lui Ashley sunt plecați în weekend. Șef este fratele ei mai mare, Clayton. Mă tem că o să-mi dea bătăi de cap, dar are treburile lui, cum îmi explică în mod repetat. Îi spun că n-am să-i stau în cale.

— Ai de gând să ieși în ținuta asta? mă întreabă.

În mod normal, când un frate mai mare întreabă asta, înseamnă că fusta e prea scurtă sau decolteul prea generos. Dar în cazul ăsta, cred că spune că sunt îmbrăcat tot ca Ashley cea de acasă, nu ca aceea cu popularitate.

În realitate nu-mi pasă, dar trebuie să respect faptul că lui Ashley i-ar păsa — probabil foarte mult. Așa că mă duc înapoi și mă schimb și chiar mă fardez puțin. Sunt fascinat de viața pe care trebuie s-o ducă Ashley, de faptul că e așa de mișto. Probabil că asta îi schimbă întreaga perspectivă asupra lumii. Dacă alții te văd diferit, până la urmă şi tu ajungi să-i vezi diferit.

Chiar și fratele ei îi respectă părerea cum sigur nu i-ar respecta-o dacă ar arăta normal. Nici nu clipește când îi spun că am să-mi petrec ziua cu prietena mea, Rhiannon.

Dacă frumusețea ta e necontestată, și multe alte lucruri pot trece necontestate.

În clipa în care mă urc în mașină, Rhiannon izbucnește în râs.

— Trebuie că-ți bați joc de mine, îmi zice.

— Poftim? spun.

Apoi mă prind.

— *Poftim*? mă imită ea.

Mă bucur că se simte destul de confortabil ca să facă asta, totuși, sunt luat peste picior.

— Trebuie să înțelegi că ești prima persoană care mă cunoaște în mai mult decât un singur corp. Nu sunt obișnuit cu asta. Nu știu cum o să reacționezi.

Asta o face să devină puțin mai serioasă.

— Scuză-mă. Doar că ești o negresă supersexy. Mi-e foarte greu să am o imagine mentală a ta. Trebuie s-o schimb întruna.

— Imaginează-mă cum vrei tu. Pentru că există șansa ca acea imagine să fie mai fidelă decât vreunul dintre corpurile în care mă vezi.

— Cred că imaginația mea mai are nevoie de ceva timp să se obișnuiască cu situația, bine?

— Bine. Și-acum, încotro?

— Întrucât am fost deja la ocean, m-am gândit ca azi să mergem într-o pădure.

Pornim spre pădure.

Nu e ca ultima dată. Aparatul de radio e deschis, dar nu cântăm odată cu el. Împărțim același spațiu, dar gândurile noastre se împrăștie în afara lui.

Îmi vine s-o iau de mână, dar simt că n-ar merge. Știu că ea nu va întinde mâna după a mea, nu, în afară de cazul când am nevoie de asta. Asta e problema când ești așa de frumos — te poate face de neatins. Și asta e problema când ești în fiecare zi în alt corp — povestea există, dar nu e vizibilă. Trebuie să fie diferită de ultima dată, pentru că eu sunt diferit.

Vorbim puțin despre Kelsea. Rhiannon a sunat ieri la ea, doar ca să vadă ce se întâmplă. A răspuns tatăl lui Kelsea, iar când Rhiannon s-a prezentat drept o prietenă, el i-a spus că fiica lui a plecat să rezolve niște lucruri, și a lăsat-o așa. Și eu, și Rhiannon am hotărât să luăm asta drept un semn bun.

Mai vorbim puțin, dar despre nimic important. Vreau să alung stinghereala, să o fac pe Rhiannon să mă trateze iar ca pe iubitul sau iubita ei. Dar nu pot. Nu.

Ajungem în parc și ne îndepărtăm de ceilalți plimbăreți de weekend. Rhiannon găsește o zonă de picnic retrasă și mă surprinde când începe să scoată din portbagaj un adevărat festin.

Mă uit cum goleşte coșul de picnic. Brânzeturi. Pâine franțuzească. Hummus. Măsline. Salate. Chipsuri. Salsa.

— Ești vegetariană? întreb, bazându-mă pe dovezile din fața mea.

Confirmă dând din cap.

— De ce?

— Pentru că am eu o teorie care spune că atunci când murim, fiecare animal pe care l-am mâncat are șansa să ne mănânce și el. Așa că dacă ești carnivor și aduni toate animalele pe care le-ai mâncat... ei bine, ești rumegat o groază de timp în purgatoriu.

— Serios?

Râde.

— Nu. Doar că mi s-a luat de întrebarea asta. Sunt vegetariană fiindcă eu cred că nu e bine să mănânci altă creatură simțitoare. Și e nasol pentru mediu.

— Foarte corect.

Nu-i spun de câte ori am mâncat accidental carne în timp ce eram într-un corp de vegetarian. Nu e ceva pe care să-mi amintesc să-l verific. De obicei, cea care mă alertează este reacția prietenilor.

La masă, discutăm nimicuri. Abia după ce strângem și ne plimbăm prin pădure începe adevărata discuție.

— Trebuie să știu ce vrei, spune ea.

— Vreau să fim împreună, zic, înainte să mă gândesc bine.

Rhiannon continuă să meargă. Eu continui să merg alături de ea.

— Dar nu putem să fim împreună. Îți dai seama de asta, nu-i așa?

— Nu. Nu-mi dau seama de asta.

Acum se oprește. Pune mâna pe umărul meu.

— Trebuie să-ți dai seama. Pot să țin la tine. Poți să ții la mine. Dar nu putem să fim împreună.

E tare caraghios, dar întreb:

— De ce?

— De ce? Pentru că te-ai putea trezi într-o dimineață în cealaltă parte a țării. Pentru că am impresia că, de fiecare dată când te văd, cunosc altă persoană. Pentru că nu poți să fii alături de mine. Pentru că nu cred că pot să te plac în orice condiții. Nu așa.

— De ce nu mă poți plăcea așa?

— E prea mult. Acum ești prea perfect. Nu mă imaginez fiind cu cineva ca... tine.

— Dar nu te uita la ea — uită-te la mine.

— Nu pot să văd dincolo de ea, bine? Și mai e și Justin. Trebuie să mă gândesc la Justin.

— Ba nu trebuie.

— Tu nu știi, bine? Câte ore ai fost înăuntrul lui. Paisprezece? Cincisprezece? Chiar ai ajuns să știi totul despre el cât ai fost acolo? Totul despre mine?

— Îl placi pentru că e un băiat pierdut. Crede-mă, am mai văzut asta. Dar știi ce se întâmplă cu fetele care iubesc băieți pierduți? Se pierd și ele. Fără greș.

— Nu mă cunoști...

— Dar știu cum funcționează asta! Știu cum e Justin! Nu ține la tine nici pe departe cât ții tu la el. Nu ține la tine nici pe departe cât țin eu la tine.

— Termină! Gata!

Dar nu pot.

— Ce crezi că s-ar întâmpla dacă m-ar cunoaște în acest corp? Ce-ar fi dacă am ieși toți trei în oraș? Câtă atenție crezi că ți-ar acorda? Pentru că lui nu-i pasă cine ești. Eu cred că ești cam de o mie de ori mai atrăgătoare decât Ashley. Dar chiar crezi că și-ar putea ține mâinile acasă dacă ar avea ocazia?

— El nu e așa.
— Ești sigură? Chiar ești sigură?
— Bine, spune Rhiannon. Hai să-l sun.

În ciuda protestelor mele, formează numărul lui și, când Justin răspunde, îi spune că e în oraș cu o prietenă pe care ar vrea ca el s-o cunoască. Propune să luăm toți cina împreună. El spune că e de acord, dar numai după ce Rhiannon zice că face ea cinste.

După ce închide, întreabă:
— Ești mulțumit?
— Habar n-am, răspund cu sinceritate.
— Nici eu.
— Când ne întâlnim cu el?
— La șase.
— În regulă, spun. Între timp, vreau să-ți mărturisesc totul, și vreau ca și tu să-mi spui totul.

E mult mai ușor când vorbim despre lucruri adevărate. Nu trebuie să ne reamintim care e ideea pentru că o cunoaștem foarte bine.

Mă întreabă când mi-am dat seama prima dată.
— Aveam, probabil, patru sau cinci ani. Evident, știam de dinainte, despre schimbarea corpurilor, despre faptul că în fiecare zi aveam altă mamă și alt tată. Sau altă bunică sau supraveghetoare. Întotdeauna era cineva care avea grijă de mine și am presupus că așa trebuia să fie — o altă viață în fiecare dimineață. Dacă nu înțelegeam bine ceva — un loc, un nume, o regulă — oamenii mă corectau. Niciodată n-am fost foarte tulburat de situația asta. Nu mă consideram băiat sau fată. Mă gândeam că sunt băiat sau fată pentru o zi. Era ca și cum în fiecare zi îmi puneam alte haine. Treaba care în cele din urmă

mi-a dat de gândit a fost conceptul zilei de mâine. Pentru că, după o vreme, am început să observ că tot vorbeau despre lucrurile pe care aveau să le facă mâine. Împreună. Iar dacă îi contraziceam, mă alegeam cu priviri ciudate din partea lor. Pentru toți ceilalți, întotdeauna părea să existe un mâine împreună. Nu și pentru mine. Eu spuneam „Nu veți fi acolo", iar ei răspundeau: „Ba sigur vom fi". Iar apoi mă trezeam și ei nu erau. Iar noii mei părinți nu știau de ce sunt atât de tulburat. Existau doar două opțiuni — fie ceva era în neregulă cu toți ceilalți, fie ceva era în neregulă cu mine. Pentru că fie ei se amăgeau că exista un mâine împreună, fie eu eram singura persoană care pleca.

Rhiannon întreabă:

— Ai încercat să rămâi într-un loc?

— Sunt sigur că am încercat. Dar acum nu mai țin minte. Îmi amintesc că am plâns și am protestat — ți-am povestit despre asta. Dar restul? Nu mai știu. Tu îți amintești multe din perioada când aveai cinci ani?

Clatină din cap.

— Nu prea. Țin minte că mama ne-a dus pe mine și pe sora mea la magazin să ne cumpere pantofi noi înainte de începerea grădiniței. Îmi amintesc că am învățat că lumina verde la semafor înseamnă că poți să treci, iar cea roșie înseamnă să te oprești. Țin minte că le-am colorat, iar educatoarea nu prea știa cum să explice lumina galbenă. Cred că ne-a spus să o tratăm la fel ca pe cea roșie.

— Eu am învățat repede literele, spun. Îmi amintesc că învățătoarele s-au mirat că le știu. Îmi închipui că au fost la fel de mirate a doua zi, când le uitasem.

— Probabil că un copil de cinci ani nu observă că își ia o zi liberă.

— Probabil. Nu știu.

— Îl tot întreb pe Justin despre asta, să știi. Despre ziua în care ai fost el. Și e uimitor cât de clare sunt falsele lui amintiri. Nu mă contrazice când spun că am fost la plajă, dar nici nu-și amintește cu adevărat.

— La fel a fost și cu James, fratele geamăn. N-a observat nimic în neregulă. Dar când l-am întrebat despre faptul că m-am întâlnit cu tine la o cafea, nu și-a amintit deloc. Și-a amintit că a fost la Starbucks, dar nu și ce s-a întâmplat de fapt.

— Poate că ei își amintesc ce vrei tu să-și amintească.

— M-am gândit și eu la asta. Aș vrea să știu sigur.

— Cum e cu iubirea? întreabă ea. Ai fost vreodată îndrăgostit?

— Nu știu ce numești tu iubire, spun. Sigur am făcut pasiuni. Și au existat zile în care chiar am regretat că plec. Ba chiar au existat una sau două persoane pe care am încercat să le găsesc, dar fără rezultat. Cel mai apropiat a fost un tip, Brennan.

— Povestește-mi despre el.

— Asta a fost cam acum un an. Lucram la un cinematograf, iar el era în oraș, în vizită la verii lui, iar când a venit să cumpere popcorn, am flirtat puțin și așa s-a produs... scânteia. Era un cinematograf mic, cu un singur ecran, iar când rula filmul, nu prea aveam ce face. Cred că a pierdut a doua jumătate a filmului fiindcă a ieșit iar să mai stăm de vorbă. A trebuit să-i povestesc filmul, ca să poată pretinde că a fost înăuntru majoritatea timpului. La sfârșit mi-a cerut e-mailul și am inventat o adresă de e-mail.

— Cum ai făcut cu mine.

— Exact cum am făcut cu tine. În seara aia mi-a trimis un e-mail, iar a doua zi a plecat acasă în Maine, iar

lucrul ăsta s-a dovedit a fi ideal, pentru că relația noastră a putut să continue online. Purtasem un ecuson, așa că a trebuit să-i dau acel prenume, dar am inventat un nume de familie, iar apoi un profil online folosind unele dintre fotografiile din profilul tipului adevărat. Cred că îl chema Ian.

— Oh — așadar, erai băiat?

— Da, spun. Contează?

— Nu, răspunde ea. Cred că nu.

Dar îmi dau seama că, pentru ea, contează. Puțin. Imaginea ei mentală are iar nevoie de ajustare.

— Ne-am trimis e-mailuri aproape zilnic. Ba chiar am vorbit. Și, cu toate că nu puteam să-i spun ce se întâmpla de fapt — îi trimiteam e-mailuri din locuri foarte ciudate — simțeam totuși că acolo, în lume, aveam ceva care în permanență era al meu, și ăsta era un sentiment nou și frumos. Singura problemă era că el voia mai mult. Mai multe fotografii. Apoi a vrut să comunicăm pe Skype. Apoi, după vreo lună de discuții intense, a început să vorbească despre venirea din nou în vizită. Unchiul și mătușa lui îl invitaseră deja și vara se apropia.

— Vai!

— Da — vai! Nu știam cum să evit. Și cu cât încercam mai mult să evit, cu atât mai mult observa. Toate discuțiile noastre au ajuns să fie numai despre noi. Când și când apărea o digresiune, dar el revenea mereu la subiect. Așa că a trebuit să pun capăt relației. Fiindcă pentru noi, nu avea să existe un mâine.

— De ce nu i-ai spus adevărul?

— Pentru că n-am crezut că poate să înțeleagă. Pentru că n-am avut destulă încredere în el, cred.

— Așa că ai pus punct.

— I-am spus că am cunoscut pe altcineva. Am împrumutat fotografii de la corpul în care eram la vremea aceea. Mi-am schimbat statutul situației amoroase al profilului fals. Brennan n-a vrut să mai discute cu mine.

— Bietul băiat!

— Știu. După aceea, mi-am promis că n-am să mai intru în complicații sentimentale virtuale, oricât de simple puteau să pară. Fiindcă ce rost are ceva virtual dacă nu sfârșește prin a fi real? Iar eu n-aș fi putut oferi niciodată cuiva ceva real. Puteam oferi doar minciună.

— Ca de pildă, dându-te drept iubiții lor, spune Rhiannon.

— Da. Dar trebuie să înțelegi că tu ești excepția de la regulă. Și n-am vrut ca relația noastră să se bazeze pe minciună. De asta ești prima persoană căreia i-am spus.

— Treaba nostimă e că o spui de parcă ar fi foarte neobișnuit că ai făcut-o numai o dată. Dar pun pariu că foarte mulți oameni trec prin viață fără să spună vreodată adevărul. Iar ei se trezesc în fiecare dimineață în același corp și aceeași viață.

— De ce? Ce nu-mi spui?

Rhiannon mă privește în ochi.

— Dacă nu-ți spun ceva, am un motiv. Doar pentru că tu ai încredere în mine, nu înseamnă că trebuie în mod automat să am și eu încredere în tine. Încrederea nu funcționează așa.

— Corect.

— Știu că e corect. Dar gata cu asta. Povestește-mi despre... știu și eu... clasa a treia.

Discuția continuă. Ea află motivul pentru care acum trebuie să accesez informațiile referitoare la alergii înainte să mănânc ceva (după ce era să mor de la o căpșună

când aveam nouă ani), iar eu aflu originea fricii ei de iepurași (o creatură deosebit de răutăcioasă pe nume Swizzle, căreia îi plăcea să evadeze din cușcă și să doarmă pe fața oamenilor). Ea află despre cea mai bună mamă pe care am avut-o vreodată (e implicat un parc acvatic), iar eu aflu despre plusurile și minusurile traiului cu aceeași mamă o viață întreagă, despre faptul că nimeni nu poate să te supere mai tare, dar nici nimeni nu te poate iubi mai mult. Ea află că n-am fost întotdeauna în Maryland, dar că mă deplasez pe distanțe mari numai atunci când corpul în care mă aflu se deplasează pe distanțe mari. Eu aflu că ea n-a mers niciodată cu avionul.

Încă păstrează o distanță fizică între noi, dar nu mă deranjează asta.

Ne întoarcem la mașină și ciugulim din resturile picnicului. Apoi ne plimbăm și mai vorbim puțin. Mă uimește numărul de vieți pe care mi le amintesc pentru a-i povesti lui Rhiannon despre ele, iar ea e uimită că unica ei viață conține tot atâtea povești cât viața mea multiplă. Fiindcă existența ei normală este atât de străină pentru mine, atât de uluitoare, începe să i se pară și ei puțin mai interesantă.

Aș putea continua așa până la miezul nopții. Dar la cinci și un sfert, Rhiannon se uită la telefonul ei și spune:

— Ar fi bine să mergem. Ne așteaptă Justin.

Reușisem, cumva, să uit.

Ar trebui să fie un sfârșit așteptat. Sunt o fată extrem de atrăgătoare. Justin e un băiat viril tipic.

Sper că teoria lui Rhiannon e corectă și că Ashley își va aminti numai ce vreau eu să-și amintească, sau ce vrea mintea ei să-și amintească. Nu că aș avea de gând

să duc asta departe — am nevoie doar de confirmarea disponibilității lui Justin, nu de contactul efectiv.

Rhiannon a ales un mic restaurant de lângă autostradă, unde se servesc stridii. Respectând obiceiul, confirm că Ashley nu are alergie la fructe de mare. În realitate, Asley și-a vârât în cap că este „alergică" la un număr de lucruri, ca mod de a-și restrânge dieta. Dar fructele de mare n-au fost niciodată pe lista de atenție.

Când intră în restaurant, se întorc multe capete. Majoritatea aparțin unor bărbați cu treizeci de ani și mai bine mai în vârstă ca ea. Sunt sigur că e obișnuită cu asta, dar pe mine mă neliniștește.

Deși Rhiannon era îngrijorată că Justin trebuie să ne aștepte, el apare la zece minute după noi. Expresia de pe fața lui când dă ochii cu mine e nemaipomenită — când Rhiannon i-a spus că are o prietenă în oraș, el nu *așa* și-a imaginat-o pe Ashley. O salută pe Rhiannon, dar se uită cu gura căscată la mine când o face.

Ne așezăm. La început, sunt atât de atent la reacția lui, încât nu o observ pe a lui Rhiannon. Ea se retrage în sine, dintr-odată tăcută, dintr-odată timidă. Nu-mi dau seama dacă asta se întâmplă din cauza prezenței lui Justin, sau dacă din cauza prezenței lui și a mea, combinate.

Am fost atât de absorbiți de ziua noastră, încât nu ne-am pregătit cu adevărat pentru asta. Așa că atunci când Justin începe să pună întrebările evidente — de unde ne cunoaștem eu și Rhiannon și cum se face că nu a auzit până acum despre mine — trebuie să acționez repede. Pentru Rhiannon, născocirea necesită timp de gândire. Pentru mine, minciuna face parte, obligatoriu, din natura mea.

Îi spun că mama mea și mama lui Rhiannon au fost cele mai bune prietene în liceu. Acum locuiesc în Los Angeles (de ce nu?), dând probe pentru emisiuni TV (pentru că pot). Eu și cu mama vizităm o săptămână Coasta de Est, și ea a vrut să vadă ce face vechea ei prietenă. De-a lungul anilor eu și cu Rhiannon ne-am văzut când și când, dar asta e prima dată după câtva timp.

Justin pare să se agațe de fiecare cuvânt al meu, dar nu ascultă deloc. Îi ating „întâmplător" piciorul pe sub masă. Se preface că nu observă. Se preface și Rhiannon.

Sunt nerușinat, dar atent cu neobrăzarea mea. Ating de câteva ori mâna lui Rhiannon când subliniez o idee, ca să nu pară ceva atât de neobișnuit când fac la fel cu Justin. Pomenesc de un actor mare de la Hollywood pe care l-am sărutat odată la o petrecere, dar dau clar de înțeles că nu a fost mare scofală.

Vreau ca Justin să-mi răspundă la flirt, dar el pare incapabil. Mai ales după ce i se aduce mâncarea. Apoi ordinea atenției e următoarea: mâncarea, apoi Ashley, apoi Rhiannon. Îmi înmoi bucățelele de crab în sos tartar și mi-o imaginez pe Ashley țipând la mine că fac asta.

Când mâncarea se termină, Justin se concentrează iar asupra mea. Rhiannon prinde viață puțin și încearcă să imite gesturile mele, mai întâi ținându-l de mână. El nu se îndepărtează, dar nu pare chiar așa de implicat în asta, se poartă de parcă ea îl stânjenește. Iau asta ca pe-un semn bun.

În cele din urmă, Rhiannon spune că trebuie să meargă la toaletă. Asta e șansa mea să-l determin să facă ceva iremediabil, astfel încât ea să vadă cine este Justin cu adevărat.

Încep cu mutarea piciorului. De data asta, când Rhiannon nu mai e de față, el nu-și îndepărtează piciorul.

— Bună, îi spun.

— Bună, îmi răspunde el.

Și zâmbește.

— Ce faci după asta? întreb.

— După cină?

— Da, după cină.

— Nu știu.

— Poate ar trebui să facem ceva, sugerez.

— Da. Sigur.

— Poate doar noi doi.

Clic! În sfârșit se prinde.

Iau inițiativa. Îi ating mâna. Spun:

— Cred că ar fi distractiv.

Vreau să se aplece spre mine. Vreau să cedeze în fața a ceea ce vrea. Vreau să ducă asta un pas mai departe. E nevoie doar de un da.

Se uită în jur să vadă dacă Rhiannon e aproape și să vadă dacă ceilalți tipi din sală văd ce se întâmplă.

— Uau! spune el.

— E în regulă, îi zic. Chiar îmi placi.

Se lasă pe spătarul scaunului. Clatină din cap.

— Ăă... nu.

Am fost prea grăbit. El vrea să fie ideea lui.

— De ce nu? întreb.

Se uită la mine de parcă aș fi cretină.

— De ce nu? spune el. Și cu Rhiannon cum rămâne? Doamne!

Încerc să mă gândesc la o replică la asta, dar nu există niciuna. Și nici nu contează, pentru că în acest moment Rhiannon se întoarce la masă.

— Nu vreau asta, spune ea. Încetează.

Prostul de Justin crede că vorbește cu el.

— Eu nu fac nimic! protestează, trăgându-și ferm piciorul la loc. Prietena ta și-a cam pierdut controlul.

— Nu vreau asta, repetă Rhiannon.

— E în regulă, spun. Îmi pare rău.

— Ar trebui să-ți fie! țipă Justin. Doamne, nu știu cum se procedează în California, dar aici nu te porți așa.

Se ridică. Mă uit pe furiș la prohabul pantalonilor lui și văd că, în ciuda protestelor, flirtul meu a avut cel puțin un efect. Dar nu pot să-i atrag atenția lui Rhiannon asupra acestui lucru.

— Eu plec, spune el.

Apoi, ca pentru a dovedi ceva, o sărută pe Rhiannon în fața mea.

— Mersi, iubito, spune el. Ne vedem mâine.

Nu catadicsește să-mi spună la revedere.

Eu și cu Rhiannon ne așezăm la loc.

— Îmi pare rău, îi spun din nou.

— Nu, e vina mea. Ar fi trebuit să știu.

Aștept inevitabilul. *Ți-am spus eu...* și el sosește.

— Ți-am spus eu că nu înțelegi. Nu poți să ne înțelegi, zice Rhiannon.

Sosește nota de plată. Încerc să plătesc, dar ea refuză.

— Nu sunt banii tăi, spune ea.

Asta mă doare cât se poate de mult.

Știu că vrea să se termine seara. Știu că vrea să mă lase acasă, pentru ca după aceea să-l sune pe Justin ca să-și ceară scuze și să îndrepte lucrurile.

Ziua 6008

Dimineața următoare, de îndată ce mă trezesc, mă duc la calculator. Dar n-am niciun e-mail de la Rhiannon. Îi trimit încă un e-mail în care mă scuz și îi mulțumesc iar pentru ziua petrecută împreună. Uneori când expediezi un mesaj, îți imaginezi că el intră direct în inima persoanei. Dar alteori, ca acum, ai impresia că vorbele cad pur și simplu într-o fântână.

Intru pe site-urile de socializare, căutând încă ceva. Văd că Austin și Hugo apar tot împreună — semn bun. Pagina lui Kelsea e inaccesibilă pentru cei cu care nu e prietenă. Așa că există dovada unui lucru pe care am reușit să-l salvez, și alta unde salvarea e cu putință.

Trebuie să-mi amintesc că nu totul e rău.

Apoi mai e Nathan. Articolele despre el continuă. Reverendul Poole obține zi de zi mai multe mărturii, iar site-urile de știri le devorează. Până și *Onion* intră în acțiune, cu un titlu — WILLIAM CARLOS WILLIAMS CĂTRE REVERENDUL POOLE: „PE MINE DIAVOLUL M-A FĂCUT SĂ MĂNÂNC PRUNA". Dacă oamenii deștepți parodiază povestea, e sigur că unii mai puțin deștepți o cred.

Dar ce pot să fac? Nathan vrea dovezi, dar eu nu sunt convins că am vreuna. Tot ce am este cuvântul meu, și ce dovadă e asta?

Astăzi sunt un băiat pe nume AJ. Are diabet, așa că peste grijile mele obișnuite am una în plus. Am fost diabetic de două ori și prima dată a fost chinuitor. Nu din cauză că diabetul nu e controlabil, ci fiindcă a trebuit să mă bazez pe amintirile repetitive ale corpului ca să știu de ce să mă feresc și cum să reușesc. În cele din urmă, m-am prefăcut că nu mă simt bine, doar ca mama să stea acasă și să-mi monitorizeze starea de sănătate. Acum simt că pot să mă descurc, dar sunt foarte atent la ce îmi spune corpul, mult mai atent ca de obicei.

AJ este plin de idiosincrazii care, probabil, nu-i mai par chiar așa de idiosincratice. E un fanatic al sportului — joacă fotbal în echipa de juniori, dar adevărata lui dragoste e baseballul. Are capul plin de statistici, fapte și cifre extrapolate în mii de combinații și comparații. În acest timp, camera lui e un altar dedicat Beatleșilor, și se vede că George e de departe preferatul lui. Nu e greu să-ți dai seama cu ce o să se îmbrace, fiindcă toată garderoba lui e alcătuită din blugi și diverse variațiuni ale aceleiași cămăși cu guler răsfrânt. Are mai multe șepci de baseball decât îmi imaginez că are nevoie cineva, dar îmi închipui că pe astea nu are voie să le poarte la școală.

În multe privințe, e o ușurare că sunt un băiat pe care nu-l deranjează să meargă cu autobuzul, are prieteni care îl așteaptă când se urcă în autobuz, un băiat pe care nu îl supără nimic în afară de faptul că după ce ia micul dejun încă îi este foame.

Este o zi obișnuită și încerc să mă pierd în ea.

Dar între ora a treia și a patra sunt tras înapoi. Pentru că acolo, chiar pe hol, e Nathan Daldry.

La început mă gândesc că poate mă înșel. Există o mulțime de elevi care ar putea să semene cu Nathan. Dar apoi văd cum reacționează față de el ceilalți elevi de pe hol, care fac glume pe seama lui. El se preface că nu observă râsetele, chicotelile, comentariile răutăcioase. Dar nu poate să ascundă că se simte prost.

Mă gândesc: *Merită asta. Nu trebuia să spună o vorbă. Putea să lase lucrurile așa.*

Iar apoi mă gândesc: *E vina mea. Eu sunt cel care i-a făcut asta.*

Îl accesez pe AJ și aflu că el și cu Nathan erau prieteni buni în școala elementară și că sunt prieteni și acum. Așa că e firesc ca atunci când trece pe lângă mine să-l salut, iar el să-mi răspundă.

La masa de prânz stau cu prietenii mei. Câțiva băieți mă întreabă despre meciul de aseară, iar eu răspund vag, accesând tot timpul.

Cu coada ochiului, îl văd pe Nathan stând la masa lui, mâncând singur. Nu mi-l amintesc fără prieteni, ci doar plicticos. Dar se pare că acum nu are prieteni.

— Mă duc să vorbesc cu Nathan, le spun amicilor mei.

Unul dintre ei pufneşte.

— Serios? Eu sunt sătul de el.

— Am auzit că acum merge la talk-show-uri, intervine altul.

— Ai zice că diavolul are lucruri mai importante de făcut decât să dea o raită cu un Subaru într-o noapte de sâmbătă.

— Chiar așa.

Îmi iau tava înainte ca discuția să avanseze și le spun că ne vedem mai târziu.

Nathan mă vede venind, dar pare surprins când mă așez la masa lui.

— Te superi? întreb.

— Nu, spune el. Deloc.

Nu știu ce fac. Mă gândesc la ultimul lui e-mail — *DOVEDEȘTE-O* — și oarecum mă aștept ca acele cuvinte să iasă ca niște fulgere din ochii lui, să existe o provocare căreia va trebui să-i fac față. Eu sunt dovada. Sunt chiar în fața lui. Dar el nu știe asta.

— Și ce mai faci? întreb, luând un cartof prăjit, încercând să mă port de parcă asta ar fi o conversație normală, la masă, între prieteni.

— Bine, cred.

Am sentimentul că, în ciuda atenției pe care i-o acordă oamenii, nu mulți îl întreabă ce mai face.

— Și ce e nou?

Se uită peste umărul meu.

— Prietenii tăi se uită la noi.

Mă întorc, și toți de la masa unde am stat se uită în altă parte.

— Și ce dacă? spun. Nu le da atenție. Niciunuia dintre ei.

— Nu le dau. Ei nu înțeleg.

— Eu înțeleg. Adică, înțeleg că ei nu înțeleg.

— Știu.

— Totuși, trebuie să fie destul de copleșitor ca toată lumea să fie atât de interesată. Și toate blogurile. Și reverendul ăsta.

Mă întreb dacă am împins lucrurile prea departe, dar Nathan pare fericit să vorbească. AJ e băiat bun.

— Da, el chiar înțelege. A cunoscut oameni care mi-ar face zile fripte. Dar mi-a spus că trebuie să fiu mai tare. Adică, faptul că lumea râde de mine e nimic în comparație cu cel ce a fi supraviețuit unei posedări.

A fi supraviețuit unei posedări. Niciodată nu m-am gândit în termenii ăștia la ce fac. Niciodată nu m-am gândit că prezența mea este ceva căruia trebuie să-i supraviețuiască cineva.

Nathan observă că am căzut pe gânduri.

— Ce e ? mă întreabă.

— Sunt curios — ce-ți amintești din ziua aceea?

Acum expresia lui devine prudentă.

— De ce întrebi?

— Din curiozitate, cred. Nu mă îndoiesc de tine. Deloc. Doar că în tot ce am citit și în tot ce au spus oamenii, n-am auzit și versiunea ta. Totul a fost la mâna a doua și a treia și probabil a șaptea, așa că m-am gândit să vin să te întreb direct.

Știu că aici sunt pe un teren periculos. Nu prea pot să fac din AJ un confident, pentru că va veni ziua de mâine și e posibil ca el să nu țină minte nimic din ce s-a spus iar asta l-ar putea face bănuitor pe Nathan. Dar, în același timp, vreau să știu ce-și amintește el.

Nathan își dorește să vorbească. Văd asta. Știe că a făcut-o de oaie. Și, cu toate că nu vrea să dea înapoi, o și regretă puțin. Nu cred că a intenționat vreodată ca asta să pună stăpânire pe viața lui.

— A fost o zi destul de normală, începe el. Nimic neobișnuit. Eram acasă cu părinții mei. Am făcut treburi casnice, lucruri de genul ăsta. Iar apoi — nu știu. Ceva trebuie să se fi întâmplat. Fiindcă am născocit o poveste

despre un musical la școală și am împrumutat mașina lor. Nu țin minte partea cu spectacolul — mi-au spus asta mai târziu. Dar m-am pomenit la volan. Și aveam niște... impulsuri, de parcă eram tras undeva.

Se oprește.

— Unde? întreb.

Clatină din cap.

— Nu știu. Asta e partea ciudată. Există câteva ore care sunt complet goale. Am sentimentul că nu dețineam controlul asupra corpului meu, dar asta e. Am flash-uri cu o petrecere, dar n-am idee unde și nici cine mai era acolo. Apoi brusc, m-am trezit cu un polițai lângă mine. Și n-am băut un strop. N-am luat niciun drog. Mi-au făcut analize pentru asta, să știi.

— Și dacă ai avut o criză de epilepsie?

— De ce aș fi împrumutat mașina părinților mei ca să am o criză de epilepsie? Nu, altcineva deținea controlul. Reverendul spune că trebuie să mă fi luptat cu diavolul. Ca Iacob. Probabil știam că trupul meu era folosit pentru ceva rău și m-am împotrivit. Iar apoi, când am învins, diavolul m-a lăsat la marginea șoselei.

Crede toate astea. Le crede cu adevărat.

Iar eu nu pot să-i spun că se înșală. Nu pot să-i spun ce s-a întâmplat în realitate. Pentru că dacă îi spun, AJ va fi în pericol. Eu voi fi în pericol.

— Nu e obligatoriu să fi fost diavolul, spun.

Nathan devine prudent.

— Pur și simplu știu, bine? Și nu sunt singurul. Există mulți oameni care au trăit același lucru. Am stat de vorbă pe chat cu câțiva dintre ei. E înspăimântător câte lucruri avem în comun.

— Și te temi că se va întâmpla iar?

— Nu. De data asta sunt pregătit. Dacă diavolul e cât de cât în apropierea mea, voi ști ce să fac.

Stau chiar în fața lui și ascult.

El nu mă recunoaște.

Nu sunt diavolul.

Gândul ăsta îmi răsună în minte restul zilei.

Nu sunt diavolul, dar aș putea fi.

Privind din afară, dintr-o perspectivă ca a lui Nathan, văd cât de înspăimântător ar putea fi. Fiindcă ce mă oprește să fac rău? Care ar fi pedeapsa dacă aș lua creionul în mână și i-aș scoate ochiul fetei care stă lângă mine la ora de chimie? Sau mai rău. Aș putea ușor să scap basma curată cu crima perfectă. Corpul care a comis crima ar fi prins în mod inevitabil, dar criminalul ar scăpa. De ce nu m-am gândit la asta înainte?

Am potențialul să fiu diavolul.

Dar apoi îmi spun: *Stop*! *Nu*. Chiar mă face asta diferit de ceilalți? Da, aș putea scăpa basma curată, dar în mod cert toți avem potențialul de a comite crima. Noi alegem să nu o comitem. În fiecare zi, noi alegem să nu o comitem. Eu nu sunt deloc diferit.

Nu sunt diavolul.

Tot niciun cuvânt de la Rhiannon. N-am de unde să știu dacă tace fiindcă e confuză sau vrea să scape de mine.

Îi scriu simplu:

Trebuie să te revăd.

A

Ziua 6009

Dimineața următoare tot niciun cuvânt de la ea.
Mă urc în mașină și plec.

Mașina îi aparține lui Adam Cassidy. Ar trebui să fie la școală. Dar sun la cancelarie dându-mă drept tatăl lui și spun că are programare la doctor.

E un drum de două ore. Știu că ar trebui să petrec timpul ăsta aflând câte ceva despre Adam Cassidy, dar în momentul de față el mi se pare neesențial. Sunt obișnuit să sălășluiesc tot timpul în vieți ca asta, cercetând minimul pe care trebuie să-l cunosc pentru a duce ziua la capăt. Am ajuns să mă pricep atât de bine la asta, încât am reușit să termin câteva zile fără să accesez o dată. Sunt sigur că aceste zile au fost foarte neinteresante pentru corpurile în care eram, fiindcă pentru mine au fost neobișnuit de banale.

Majoritatea drumului mă gândesc la Rhiannon. Cum s-o recapăt. Cum să rămân în grațiile ei. Cum să fac ca relația asta să meargă.

Ultima parte este cea mai grea.

Când ajung la școala ei, parchez unde a parcat Amy Tran. Ziua de școală e deja în toi și, cum e recreație, am două minute să o găsesc.

Nu știu unde este. Nu știu nici măcar ce oră începe. Îmi fac loc pe holuri, uitându-mă după ea. Elevii se lovesc de mine în trecere, îmi spun să fiu atent pe unde merg. Nu-mi pasă. Între ceilalți și ea, ea e singura care mă interesează.

Las universul să-mi spună unde să mă duc. Mă bazez doar pe instinct, știind că acest gen de instinct vine de undeva din afara mea, de undeva din afara acestui corp.

Ea se pregăteşte să intre într-o clasă. Dar se oprește. Ridică privirea. Mă vede.

Nu știu cum să explic asta. Sunt o insulă pe hol, în marea de elevi care se împing pe lângă mine. Ea este altă insulă. O văd, iar ea știe exact cine sunt. Nu are cum să știe asta. Dar știe.

Se îndepărtează de clasă, vine spre mine. Clopoțelul mai sună o dată și holul se golește de elevi. Suntem singuri.

— Bună, spune ea.

— Bună, spun.

— Mă gândeam eu că s-ar putea să vii.

— Ești supărată?

— Nu, nu sunt supărată.

Se uită în urmă spre clasă.

— Deși Domnul știe că nu ești bun pentru evidența frecvenței mele la ore.

— Nu sunt bun pentru evidența frecvenței nimănui.

— Cum te cheamă astăzi?

— A, îi spun. Pentru tine, întotdeauna A.

Ora următoare are un test peste care nu poate să sară, așa că rămânem în perimetrul școlii. Când începem să

întâlnim alți elevi — elevi care n-au oră acum, precum și elevi care chiulesc — ea devine ceva mai precaută.

— Justin e la oră? întreb.

— Da. Dacă s-a hotărât să se ducă.

Găsim o clasă goală și intrăm. După toate chestiile shakespeariene care atârnă pe pereți, ghicesc că suntem într-o clasă de engleză. Sau de teatru.

Ne așezăm în rândul din spate, ca să nu fim văzuți pe fereastra din ușă.

— De unde ai știut că sunt eu? o întreb.

— După cum te uitai la mine, îmi răspunde. Nu putea să fie altcineva.

Asta face iubirea: te face să vrei să rescrii lumea. Te face să vrei să alegi personaje, să construiești scenariul, să conduci intriga. Persoana pe care o iubești stă în fața ta, iar tu vrei să faci tot ce-ți stă în puteri ca iubirea să fie posibilă, să fie la nesfârșit posibilă. Iar când sunteți doar voi doi, singuri într-o cameră, poți să pretinzi că așa este, că așa va fi.

Îi iau mâna și ea nu și-o trage. Asta pentru că ceva între noi s-a schimbat, sau doar pentru că s-a schimbat corpul meu? Îi este mai ușor să-l țină de mână pe Adam Cassidy?

Electricitatea din aer e scăzută. Asta n-o să ducă decât la o discuție sinceră.

— Îmi pare rău pentru alaltăseară, spun iar.

— Și eu am o parte de vină. N-ar fi trebuit să-l chem.

— Ce a spus după aceea?

— Îți tot spunea „târfa aia neagră".

— Minunat!

— Cred că a simțit că era o capcană. Nu știu. Și-a dat seama că ceva nu era în regulă.

— De-asta, probabil, a trecut testul.

Ea își trage mâna.

— Nu e corect, spune.

— Scuză-mă.

Mă întreb de ce e suficient de tare să mă refuze pe mine, dar nu suficient de tare să-l refuze pe el.

— Ce vrei să faci? o întreb.

Îmi susține privirea.

— Tu ce vrei să fac?

— Vreau să faci ce simți că e mai bine pentru tine.

— Ăsta e răspunsul greșit, vine replica ei.

— De ce e răspunsul greșit?

— Pentru că e o minciună.

Ești atât de aproape! mă gândesc. *Ești atât de aproape, iar eu nu pot să ajung la tine*!

— Să ne întoarcem la întrebarea mea inițială, spun. Ce vrei să faci?

— Nu vreau să sacrific totul pentru ceva incert.

— Ce e incert la mine?

Ea râde.

— Pe bune? Trebuie să-ți explic?

— Pe lângă asta. Știi că ești cea mai importantă persoană care a existat vreodată în viața mea. Asta e sigur.

— În doar două săptămâni. Asta-i incert.

— Știi despre mine mai multe decât oricine altcineva.

— Dar nu pot să spun același lucru pentru tine. Nu încă.

— Nu poți să negi că între noi există ceva.

— Nu. Există. Când te-am văzut azi — n-am știut că te așteptam până nu te-am văzut acolo. Și atunci, toată

nerăbdarea a năvălit în mine într-o secundă. Asta-i ceva... dar nu știu dacă e certitudine.

Știu ce îți cer, îmi vine să spun. Dar mă opresc. Pentru că îmi dau seama că ar fi încă o minciună. Și ea m-ar certa pentru asta.

Se uită la ceasul de pe perete.

— Trebuie să mă pregătesc pentru test. Iar tu trebuie să te întorci la altă viață.

Nu mă pot abține. Întreb:

— Nu vrei să mă vezi?

Ea rămâne o clipă în loc.

— Vreau. Și nu vreau. Ai zice că asta simplifică lucrurile, dar de fapt le complică.

— Deci n-ar trebui să apar aici?

— Să rămână deocamdată la e-mail. Bine?

Și, cât ai pocni din degete, universul se defectează. Cât ai clipi din ochi, toată imensitatea se face ghem și se îndepărtează plutind de mine.

Eu simt asta, iar ea nu simte.

Sau eu simt asta, iar ea nu vrea să simtă.

Ziua 6010

Sunt la patru ore depărtare de ea.

Sunt o fată pe nume Chevelle și nu suport ideea să mă duc azi la școală. Așa că mă prefac că sunt bolnavă și obțin permisiunea să stau acasă. Încerc să citesc, să joc jocuri video, să navighez pe internet, să fac toate lucrurile pe care le făceam înainte pentru a umple timpul.

Niciunul nu merge. Timpul e tot gol.

Îmi verific întruna e-mailul.

Nimic de la ea.

Nimic.

Nimic.

Ziua 6011

Sunt la numai treizeci de minute depărtare de ea.

Sora mea mă trezește în zori, zgâlțâindu-mă, strigându-mă pe mine, Valeria.

Mă gândesc că am întârziat la școală.

Dar nu. Am întârziat la muncă.

Sunt servitoare. O servitoare minoră, ilegală.

Valeria nu vorbește engleza, așa că toate gândurile pe care trebuie să le accesez sunt în spaniolă. Aproape că nu știu ce se întâmplă. Îmi ia timp să traduc ce se petrece.

În apartament suntem patru. Ne punem uniformele și o dubiță vine să ne ia. Eu sunt cea mai tânără, cea mai puțin respectată. Sora mea vorbește cu mine, iar eu dau din cap. Îmi simt mațele răsucindu-se și la început mă gândesc că șocul situației e de vină. Apoi îmi dau seama că se răsucesc de-adevăratelea. Crampe.

Găsesc cuvintele și îi spun asta surorii mele. Ea înțelege, dar tot o să trebuiască să muncesc.

În dubiță se mai urcă femei. Și încă o fată de vârsta mea. Unele stau la taclale, dar sora mea și cu mine nu vorbim cu niciuna.

Dubița începe să ne lase pe la case. Întotdeauna suntem cel puțin două la o casă, uneori trei sau patru. Eu fac pereche cu sora mea.

Eu am în sarcină băile. Trebuie să frec toaletele. Să înlătur firele de păr din cabina de duș. Să frec oglinzile până încep să strălucească.

Fiecare dintre noi este în camera ei. Nu vorbim. Nu punem muzică. Doar muncim.

Transpir în uniformă. Crampele nu vor să dispară. Dulăpioarele cu medicamente sunt pline, dar știu că mă aflu aici să fac curat, nu să iau. Nimeni n-ar simți lipsa a două tablete de Midol, dar nu merită să risc.

Când ajung la dormitorul cel mare, stăpâna casei e încă în dormitorul ei, vorbind la telefon. Crede că nu înțeleg o iotă din ce spune. Ce șoc ar fi pentru ea dacă Valeria ar intra cu pași apăsați și ar începe să-i vorbească despre legile termodinamicii sau despre viața lui Thomas Jefferson, într-o engleză fără cusur.

După două ore, am terminat cu casa. Eu cred că asta a fost tot, dar mai sunt patru case. La sfârșit abia pot să mă mișc, iar sora mea, văzând asta, mă ajută să curăț băile. Suntem o echipă, și această legătură de rudenie este singura amintire pe care merită să o păstrez din întreaga zi.

Când ajungem acasă, abia mai vorbesc. Mă forțez să mănânc, dar e o masă tăcută. Apoi mă duc la culcare, făcându-i loc surorii mele în pat lângă mine.

E-mailul nu este o opțiune.

Ziua 6012

Sunt la o oră depărtare de ea.

Sunt Sallie Swain. Deschid ochii și mă uit prin camera ei după un calculator. Înainte să mă trezesc de tot, verific e-mailul.

A,

Îmi pare rău că n-am reușit să-ți scriu ieri.
Am vrut s-o fac, dar au intervenit alte lucruri (niciunul important, doar consumator de timp).
Deși mi-a fost greu, mi-a făcut plăcere să te văd.
Vorbesc serios. Dar e înțelept să luăm o pauză ca să chibzuim bine.

Cum a fost ziua? Ce ai făcut?

R

Chiar vrea să știe, sau e doar politicoasă? Am impresia că ar fi putut să stea de vorbă cu oricine. Și deși odată am crezut că tot ce voiam de la ea era acest ton

normal, de fiecare zi, acum că îl am, normalitatea mă dezamăgește.

Îi răspund și îi povestesc despre ultimele două zile. Apoi îi spun că trebuie să plec — nu pot să sar azi peste școală, pentru că Sallie Swain are un concurs important de cros și n-ar fi corect să-l piardă.

Alerg. Sunt făcut să alerg. Pentru că atunci când alergi, ai putea să fii oricine. Te perfecționezi fizic, nici mai mult, nici mai puțin decât fizic. Răspunzi în mod fizic corpului. Dacă alergi să câștigi, n-ai niciun gând decât gândurile corpului, niciun țel decât țelurile corpului. Uiți de tine în numele vitezei. Te negi ca să reușești să treci linia de sosire.

Ziua 6013

Sunt la o oră și jumătate depărtare de ea și fac parte dintr-o familie fericită.

Familia Stevens nu lasă sâmbetele să se irosească. Nu, doamna Stevens îl trezește pe Daniel la nouă fix și îi spune să se pregătească pentru o călătorie cu mașina. Când el iese din casă, domnul Stevens a dus deja bagajele în mașină, iar cele două surori ale lui Daniel ard de nerăbdare să plece.

Prima oprire în Baltimore este la muzeul de artă, la o expoziție Winslow Homer. Apoi toată lumea ia masa de prânz la Inner Harbor, urmată de o excursie lungă la acvariu. După aceea, se merge la o versiune IMAX a unui film Disney, pentru fete, apoi la cină la un restaurant cu fructe de mare, care e atât de renumit, încât n-a mai fost nevoie să se pună în numele lui cuvântul *renumit*.

Există momente scurte de tensiune — o soră plictisită de delfini, un punct în care tatăl se enervează din cauza lipsei spațiilor de parcare disponibile. Dar în cea mai mare parte, toată lumea e fericită. Sunt atât de prinși în fericirea lor, încât nu-și dau seama că eu, de fapt, nu

fac parte din ea. Rătăcesc la periferie. Sunt ca oamenii din tablourile lui Winslow Homer, împărțind aceeași cameră cu ei, dar în realitate nu sunt acolo. Sunt ca peștele din acvariu, gândind într-o limbă diferită, adaptându-mă la o viață care nu este habitatul meu natural. Sunt oamenii din celelalte mașini, fiecare cu povestea lui, dar trecând prea repede ca să fie observați sau înțeleși.

E o zi frumoasă, şi cu singuranță mă ajută mai mult decât o zi proastă. Există momente în care nu mă gândesc la ea şi nici chiar la mine. Există momente în care stau pur și simplu în rama mea, plutesc în bazinul meu, merg cu mașina mea și nu spun nimic, nu mă gândesc la nimic care mă leagă cât de cât de ceva.

Ziua 6014

Sunt la patruzeci de minute depărtare de ea.

E duminică, așa că mă hotărăsc să văd ce pune la cale reverendul Poole.

Orlando, băiatul în al cărui corp sunt, se trezește rareori duminica înainte de amiază, așa că dacă tastez fără zgomot, părinții lui mă vor lăsa în pace.

Reverendul Poole a deschis o pagină de internet pentru ca oamenii să-și expună poveștile de posedare. Sunt deja sute de postări și înregistrări video.

Postarea lui Nathan e superficială, de parcă ar rezuma declarațiile lui anterioare. Nu a făcut o înregistrare video. Nu aflu nimic nou.

Alte povești sunt mai elaborate. Unele sunt în mod clar opera unor nebuni — oameni paranoici care au nevoie de ajutor profesionist, nu de arene în care să-și expună hiperbolicele teorii ale conspirației. Există o femeie care crede în mod sincer că Satana a lovit-o în supermarket, la casă, îndemnând-o să fure. Și mai e un bărbat al cărui fiu s-a sinucis — acesta crede că fiul lui trebuie să fi fost posedat de demoni adevărați și nu de unii metaforici.

Cum sălășluiesc numai în persoane cam de vârsta mea, caut adolescenți. Poole trebuie să fi cernut fiecare lucru care apare pe site, pentru că nu există parodie, nu există sarcasm. Așa că adolescenții sunt puțini și rari. Totuși, există unul, din Montana, a cărui poveste mă înfioară. El spune că a fost posedat, dar numai o zi. Nu s-a întâmplat nimic important, dar știe că nu era stăpân pe corpul lui.

N-am fost niciodată în Montana. Sunt sigur de asta.

Dar ce descrie el seamănă mult cu ceea ce fac eu.

Pe site-ul lui Poole e un link:

DACĂ TU CREZI CĂ DIAVOLUL E ÎN TINE,
DĂ CLICK AICI SAU SUNĂ LA NUMĂRUL ĂSTA.

Dar dacă diavolul este cu adevărat în tine, de ce ar da el click sau ar suna?

Intru în vechiul meu cont de e-mail și constat că Nathan a încercat iar să ia legătura cu mine.

Nicio dovadă, așadar?
Cere ajutor.

Ba chiar atașează linkul la pagina lui Poole. Îmi vine să-i răspund și să-i atrag atenția că el și cu mine am vorbit nu mai departe decât zilele trecute. Vreau să-l întrebe pe prietenul său AJ ce a făcut luni. Vreau să se teamă că aș putea fi acolo în orice clipă, în orice persoană.

Nu, mă gândesc. *Lasă lucrurile așa.*

Era mult mai ușor când nu voiam nimic.

Faptul de a nu obține ce vrei poate să te facă să fii crud.

Îmi verific celălalt cont de e-mail și găsesc încă un mesaj de la Rhiannon. Îmi povestește vag despre week-endul ei și mă întreabă vag despre al meu.

Restul zilei încerc să dorm.

Ziua 6015

Mă trezesc și nu sunt la patru ore depărtare de ea, sau la o oră, sau măcar la cincisprezece minute.

Nu, mă trezesc în casa ei.

În camera ei.

În corpul ei.

La început mă gândesc că încă dorm, că visez. Deschid ochii și aș putea să fiu în camera oricărei fete — o cameră în care trăiește de mult timp, cu păpuși Madame Alexander care împart spațiul cu creioane pentru conturul ochilor și reviste de modă. Sunt sigur că e doar un truc din lumea viselor când îmi accesez identitatea și constat că cea care apare e Rhiannon. Am mai avut visul ăsta? Nu cred. Dar, într-un fel, are sens. Dacă ea înseamnă gândul, speranța, preocuparea din fiecare clipă a mea din starea de veghe, de ce n-ar pune stăpânire și pe orele mele de somn?

Dar nu visez. Simt pe față apăsarea pernei. Simt așternuturile în jurul picioarelor mele. Respir. În vis, nu ne deranjăm să respirăm.

Am brusc impresia că lumea s-a prefăcut în sticlă. Fiecare moment e delicat. Fiecare mișcare e un risc. Știu că ea nu m-ar vrea aici. Știu ce groază i-ar fi acum. Pierderea totală a controlului.

Tot ce fac ar putea să spargă ceva. Fiecare cuvânt pe care îl spun. Fiecare mișcare pe care o fac.

Mă uit iarăşi în jur. Unii băieți și fete își distrug camerele când cresc mai mari, gândindu-se că trebuie să alunge toate încarnările lor mai tinere pentru a locui în mod convingător în cea nouă. Dar Rhiannon se simte în siguranță cu trecutul ei. Văd fotografii ale ei cu familia când avea trei, opt, zece, paisprezece ani. Un iepuraș de pluș îi mai păzește încă patul. J.D. Salinger stă alături de dr. Seuss pe raftul cu cărți.

Iau o fotografie. Dacă aș vrea, aș putea accesa ziua în care a fost făcută. Se pare că ea și sora ei sunt la un iarmaroc. Sora ei poartă un fel de insignă. Mi-ar fi foarte ușor să aflu ce e. Dar nu e ca și cum mi-ar spune Rhiannon în persoană.

O vreau aici, lângă mine, să-mi arate casa. Acum mă simt de parcă aș fi intrat prin efracție.

Singurul mod de a duce la bun sfârșit asta este să trăiesc ziua cum ar vrea Rhiannon s-o trăiesc. Dacă ar ști că sunt aici — și am sentimentul că va ști — vreau să fie sigură că n-am să profit. Știu din instinct că nu așa vreau să aflu ceva. Nu așa vreau să câștig ceva.

Din cauza asta, am impresia că tot ce fac e să pierd.

Așa este când ridică brațul.

Așa este când clipește.

Așa este când întoarce capul.

Așa e când își trece limba peste buze, când pune picioarele pe podea.

Asta este greutatea ei. Asta este înălțimea ei. Ăsta e unghiul din care vede lumea.

Aș putea accesa fiecare amintire pe care o are despre mine. Aș putea accesa fiecare amintire pe care o are despre Justin. Aș putea să aud ce a spus când eu nu eram prin preajmă.

„Salut!"
Așa sună glasul ei din interior.
Așa sună glasul ei când e singură.

Pe hol, mama ei trece pe lângă mine târându-și picioarele, trează, dar nu din voia ei. A avut o noapte lungă, fapt care scurtează dimineața. Spune că o să încerce să se culce la loc, dar adaugă că e puțin probabil.

Tatăl lui Rhiannon e în bucătărie, gata să plece la muncă. Tonul pe care spune „bună dimineața" e mai puțin nemulțumit. Dar se grăbește, iar eu am senzația că cele două cuvinte sunt tot ce o să primească Rhiannon. În timp ce el își caută cheile, eu mănânc niște cereale. Spune un „la revedere" grăbit și dispare.

Mă hotărăsc să nu fac duș și nici să-mi schimb lenjeria intimă de azi-noapte. Când mă duc la baie, țin ochii închiși. Mă simt suficient de gol uitându-mă în oglindă și văzând chipul lui Rhiannon. Nu pot să împing lucrurile mai mult de atât. Periatul părului ei e deja un gest prea intim. Aplicarea machiajului. Chiar și încălțatul. Senzația pielii ei din interior, atingerea feței ei și receptarea atingerii din ambele părți sunt inevitabile și incredibil de

puternice. Încerc să mă gândesc doar la mine, dar nu mă pot împiedica să simt că sunt ea.

Trebuie să accesez ca să-mi găsesc cheile, apoi să găsesc drumul spre școală. Poate ar trebui să stau acasă, dar nu știu dacă aș putea să suport să fiu atâta timp singur, în corpul ei, fără nicio distracție. Radioul este pus pe postul de știri, ceea ce este neașteptat. Șnurul de absolvire al surorii ei atârnă de oglinda retrovizoare.

Mă uit la locul de alături, așteptându-mă ca Rhiannon să fie acolo, uitându-se la mine, spunându-mi pe unde s-o iau.

Am să încerc să-l evit pe Justin. Mă îndrept spre dulapul meu, îmi iau cărțile, apoi mă duc direct la prima oră. Când prietenele mele intră pe rând în clasă, mă angrenez în conversație atât cât pot. Nimeni nu observă vreo diferență — nu pentru că nu le pasă, ci pentru că e devreme și nimeni nu se așteaptă să ai mintea perfect limpede. Am fost atât de supărat din cauza lui Justin, încât nu mi-am dat seama ce mult fac parte din viața lui Rhiannon prietenele ei. Înțeleg că, până acum, cel mai bine i-am văzut viața completă când am fost Amy Tran și am vizitat școala. Pentru că ea nu-și petrece ziua singură. Nu de aceste prietene vrea ea să fugă atunci când fuge.

— Ai scris tot la biologie? întreabă prietena ei Rebbeca.

La început cred că îmi cere tema, s-o copieze, dar apoi îmi dau seama că mi-o oferă pe a ei. Desigur, lui Rhiannon i-au mai rămas câteva probleme de făcut. Îi mulțumesc Rebbecăi și încep să copiez de zor.

Când începe ora și profesoara se apucă să predea, tot ce trebuie să fac este să ascult și să iau notițe.

Ține minte asta, îi spun lui Rhiannon. *Ține minte ce normal este.*

Nu mă pot împiedica să zăresc lucruri pe care nu le-am mai văzut. Copăcei și munți mâzgăliți în caietul ei. Urma ușoară lăsată pe glezne de șosetele ei. Un semn mic din naștere, roșu, la baza degetului mare de la mâna stângă. Astea sunt lucruri pe care, probabil, ea nici nu le observă. Dar fiindcă eu sunt nou pentru ea, văd tot.

Așa e să ții un creion în mâna ei.
Așa e să-i umpli plămânii cu aer.
Așa e când stă cu spatele lipit de speteaza scaunului.
Așa i se pare ei lumea. Asta aude ea în fiecare zi.

Îmi permit o amintire. Nu o aleg. Apare singură, și nu o reprim.

Rebbeca stă lângă mine, mestecând gumă. La un moment dat, se plictisește atât de tare la oră, încât scoate guma din gură și începe să se joace cu ea. Și îmi amintesc că a făcut asta odată în clasa a șasea. Profesoara a prins-o, iar Rebbeca a fost atât de uimită că a fost prinsă, încât a tresărit, iar guma i-a zburat din mână în părul lui Hannah Walker. La început, Hannah n-a știut ce s-a întâmplat și toți elevii au râs de ea, înfuriind-o și mai tare pe profesoară. Eu am fost cea care s-a aplecat și i-a spus că are gumă în păr. Eu am fost cea care i-am desprins-o din păr cu degetele, având grijă să nu i-l încâlcesc și mai tare. Țin minte că i-am scos-o pe toată.

În pauza de prânz încerc să-l evit pe Justin, dar nu reușesc.

Sunt pe un hol, departe de dulapuri și de sala de mese, și ajunge și el aici. Nici nu se bucură, nici nu e supărat că mă vede; prezența mea îi e tot atât de indiferentă ca soneria dintre ore.

— Vrei să mănânci afară? întreabă el.

— Sigur, spun, neștiind de fapt ce accept.

În cazul ăsta, „afară“ înseamnă o pizzerie aflată la două străzi de școală. Luăm felii de pizza și coca-cola. El își plătește partea lui, dar nu se oferă să plătească și partea mea. Ceea ce e în regulă.

Are chef de vorbă, concentrându-se asupra ceea ce îmi imaginez că e tema lui preferată: nedreptățile săvârșite împotriva lui, tot timpul. E o conspirație destul de amplă, implicând totul de la contactul defect de la mașina lui, la faptul că tatăl lui îl bate la cap cu colegiul și până la „modul de a vorbi ca un gay“ al profesorului său de engleză. Eu abia îl urmăresc, și *urmărit* este cuvântul potrivit, pentru că, în timp ce vorbește cu mine, este cu cel puțin cinci pași înaintea mea. Nu are nevoie de părerea mea. Ori de câte ori îi ofer ceva, el lasă acel ceva să stea acolo, pe masă, între noi, nu-l ia.

În timp ce Justin îi dă întruna cu ce javră e Stephanie cu Steve și îşi tot îndeasă pizza în gură și se uită la masă mult mai mult decât la mine, eu mă lupt cu tentația de a face ceva extrem. Deși el nu-și dă seama, toată puterea e a mea. Nu mi-ar trebui decât un minut — mai puțin de un minut — să o rup cu el. Nu mi-ar trebui decât câteva cuvinte bine alese să tai priponul. Ar putea să contraatace cu lacrimi sau furie sau promisiuni, iar eu aș putea să rezist la toate astea.

Vreau atât de multe, dar nu deschid gura. Nu folosesc această putere. Pentru că știu că genul ăsta de sfârșit nu ar duce niciodată la începutul pe care îl vreau eu. Dacă aș pune punct așa, Rhiannon nu m-ar ierta niciodată. Nu numai că ar putea să dreagă asta mâine, ci și m-ar caracteriza după trădarea mea atâta vreme cât aș rămâne în viața ei, ceea ce n-ar fi mult.

Trebuie să rămân pe banda mea. Nu pot să mă abat și să provoc un accident, indiferent cât de satisfăcătoare ar putea fi explozia.

Sper ca ea să-și dea seama că, tot timpul, el nici nu bagă de seamă. Ea poate să mă vadă în orice corp sunt, dar el nu vede că ea lipsește. Nu se uită chiar atât de atent.

Apoi el îi spune Argint. Un simplu „Să mergem, Argint", când terminăm. Mă gândesc că poate n-am auzit bine. Așa că accesez și găsesc. Un moment de-al lor. Citesc *The Outsiders* pentru ora de engleză, întinși unul lângă altul pe patul lui, cu aceeași carte deschisă, ea puțin mai avansată. Ea consideră că această carte e o relicvă de pe vremea când băieții de cartier plângăcioși se strângeau la *Pe aripile vântului*, dar nu spune nimic când vede ce mult îl emoționează pe el. Rămâne acolo după ce termină, începe să recitească începutul până termină el. Apoi Justin închide cartea și spune: „Uau! Nimic de aur nu rămâne. Așa o fi?" Ea nu vrea să strice momentul, nu vrea să întrebe ce înseamnă asta. Și e răsplătită când el zâmbește și spune: „Cred că asta înseamnă că va trebui să fie argint". În seara aia, când ea pleacă, el strigă: „Pe curând, Argint!" Și așa rămâne.

Când ne întoarcem la școală, nu ne ținem de mână, nici măcar nu vorbim. Când ne despărțim, el nu-mi urează o după-amiază bună, nici nu-mi mulțumește pentru timpul pe care tocmai l-am petrecut împreună. Nu-mi spune nici măcar că ne vedem curând. Pentru el, lucrul ăsta e de la sine înțeles.

După plecarea lui, în timp ce sunt înconjurat de alți elevi, sunt perfect conștient de natura periculoasă a ceea ce încerc să fac, de efectul de fluture care amenință să bată din aripi la fiecare interacțiune. Dacă te gândești la asta destul de intens, dacă urmărești destul de mult potențialele reverberații, orice pas poate să fie unul greșit, orice mișcare poate să ducă la o consecință nedorită.

Pe cine n-ar trebui să ignor, dar ignor? Ce ar trebui să spun, dar nu spun? Ce ar observa ea în mod cert, dar eu nu vreau să observ?

Când ne uităm la o mulțime, ochii noștri se îndreaptă în mod natural spre anumite persoane, fie că le cunoaștem sau nu. Dar în acest moment privirea mea e goală. Știu ce văd, dar nu ce ar vedea ea.

Lumea e tot de sticlă.

Așa e să citești cuvinte cu ochii ei.
Așa e să dai pagina cu mâna ei.
Așa e când ea își încrucișează picioarele.
Aşa e când ea lasă capul în jos astfel încât
părul îi ascunde ochii.
Așa arată scrisul ei. Așa îşi scrie ea numele.

La ora de engleză ne dă lucrare din *Tess d'Uberville*, pe care am citit-o. Consider că Rhiannon se descurcă bine.

Accesez destul cât să știu că nu are planuri după școală. Justin o caută înainte de ultima oră și o întreabă dacă vrea să facă ceva. Îmi este clar ce este acest ceva, dar nu-i prea văd folosul.

— Tu ce vrei să faci? întreb.

Se uită la mine ca la un cățeluș imbecil.

— Tu ce crezi?

— Temele?

El pufnește disprețuitor.

— Da, putem să-i zicem și așa, dacă vrei.

Îmi trebuie o minciună. În realitate, vreau să accept și apoi să-l resping. Dar s-ar putea ca mâine asta să aibă repercusiuni. Așadar, îi spun că trebuie s-o duc pe mama la medic pentru problemele pe care le are cu somnul. E o adevărată plictiseală, însă va fi îndopată cu pastile și probabil n-o să fie în stare să se întoarcă singură acasă cu mașina.

— E bine atâta vreme cât i se dau multe pilule, spune el. Ador pilulele mamei tale.

Se apleacă pentru un sărut și trebuie să i-l dau. Sunt aceleași două corpuri ca acum trei săptămâni, dar sărutul nu putea să fie mai diferit. Înainte, când ni se atingeau limbile, parcă era altă formă de conversație intimă. Acum, parcă mi-ar vârî ceva străin și grosolan în gură.

— Du-te să faci rost de niște pilule, spune el când ne despărțim.

Sper ca mama să aibă niște anticoncepționale în plus ca să pot să i le strecor.

Am fost împreună pe țărmul oceanului și într-o pădure. Așa că astăzi decid că ar trebui să mergem pe munte.

O căutare rapidă îmi arată cel mai apropiat loc de făcut ascensiuni. N-am idee dacă Rhiannon a fost vreodată acolo, dar nu cred că asta contează.

Ea nu prea e îmbrăcată de drumeție — Converșii ei nu mai țin mult la drum. Totuși mă avânt, luând o sticlă de apă și telefonul cu mine și lăsând restul în mașină.

Este iar luni și potecile sunt în mare parte libere. Când și când, trec pe lângă un excursionist care coboară și ne salutăm, așa cum fac oamenii înconjurați de kilometri întregi de liniște. Cărările sunt marcate la întâmplare, sau poate nu sunt eu destul de atent. Simt povârnișul așa cum e măsurat de mușchii picioarelor lui Rhiannon, simt cum i se schimbă respirația pe măsură ce aerul devine mai tare. Merg înainte.

Pentru după-amiaza noastră, m-am hotărât să încerc să-i ofer lui Rhiannon satisfacția de a fi complet singură. Nu letargia zăcutului pe canapea sau monotonia moțăitului la ora de matematică. Nu plimbatul în miez de noapte printr-o casă care doarme sau durerea de a fi lăsată într-o cameră după ce ușa a fost trântită. Singurătatea asta nu e o variațiune a celor de mai sus. Singurătatea asta înseamnă să fii tu însuți. Să-ți simți corpul, nu să-l folosești ca să-ți împiedici mintea să gândească. Să te miști cu hotărâre, dar nu în grabă. Să conversezi nu cu persoana de lângă tine, ci cu toate elementele naturii. Să transpiri și să te doară tot corpul și să urci și să ai grijă să nu aluneci, să nu cazi, să nu te rătăcești prea mult, dar să te rătăcești destul.

Și, la sfârșit, oprirea. În vârf, priveliștea. Lupta cu ultima pantă abruptă, ultimele cotituri ale potecii și te pomenești deasupra tuturor lucrurilor. Nu că priveliștea ar fi spectaculoasă. Nu că am fi atins vârful Everestului. Dar iată-ne aici, în cel mai înalt punct cât vezi cu ochii, ca să nu mai punem la socoteală norii, aerul, soarele leneș. Am iarăși unsprezece ani; suntem în vârful acelui copac. Aerul e mai limpede, fiindcă atunci când lumea este sub noi, ne permitem să respirăm cu adevărat. Când nu mai e nimeni prin preajmă, suntem receptivi la minunile mai tăcute pe care le poate oferi imensitatea.

Ține minte asta, o implor pe Rhiannon în timp ce mă uit la copaci, iar ea își trage sufletul. *Ține minte senzația asta. Ține minte că am fost aici.*

Mă așez pe un bolovan și beau puțină apă. Știu că sunt în corpul ei, dar parcă ea ar fi aici, cu mine. Parcă am fi două persoane separate, care împărtășesc clipa aceasta.

Iau cina cu părinții ei. Când mă întreabă ce am făcut azi, le spun. Sunt sigur că le spun mai multe decât ar face-o Rhiannon.

— Sună minunat, spune mama ei.

— Doar să fii atentă pe acolo, adaugă tatăl ei, dar apoi schimbă subiectul, povestind ceva ce s-a întâmplat la serviciu, și ziua mea redevine numai a mea.

Îi fac temele cât de bine pot. Nu îi verific e-mailul, de teamă că aș da peste ceva ea n-ar vrea să-l văd. Nu verific nici e-mailul meu, pentru că ea e singura persoană de la care aș vrea să am vești. Pe noptiera ei e o carte, dar nu citesc din ea de teamă că Rhiannon n-o să-și aducă aminte ce am citit și oricum va trebui să citească iar. Răsfoiesc niște reviste.

În cele din urmă, mă hotărăsc să-i las un bilet. E singurul mod în care va ști sigur că am fost aici. Altă tentație puternică este să pretind că nu s-a întâmplat nimic din toate astea, să neg orice acuzație pe care mi-o aduce ea bazându-se pe vreun fragment de amintire. Dar vreau să fiu sincer. Singura cale prin care asta poate să meargă este să fim pe deplin sinceri.

Așa că îi spun. Chiar de la începutul scrisorii, o rog să-și amintească ziua cât se poate de bine înainte să citească mai departe, astfel încât ce scriu să nu influențeze

ce i-a rămas cu adevărat în minte. Îi explic că n-aș fi ales niciodată să fiu în corpul ei, că nu e ceva asupra căruia să dețin controlul. Îi spun că am încercat să-i respect ziua cât de bine m-am priceput și că sper să nu fi produs vreo tulburare în viața ei. Apoi, cu propriul ei scris, îi schițez ziua noastră. Este prima dată când îi scriu persoanei în al cărei corp sălășluiesc și e atât de ciudat, dar și confortabil, știind că Rhiannon va fi cea care va citi aceste cuvinte. Sunt atâtea explicații pe care le pot lăsa nerostite. Faptul că îi scriu scrisoarea este o expresie a încrederii — a încrederii atât în ea, cât și în convingerea că încrederea poate să conducă la încredere și adevărul poate să conducă la adevăr.

Așa e când i se închid pleoapele.
Aşa simte ea gustul somnului.
Așa îi atinge noaptea pielea.
Așa îi cântă la culcare zgomotele casei.
Acesta e bunul rămas pe care îl simte ea în fiecare seară. Așa se încheie ziua ei.

Mă ghemuiesc în pat, cu hainele de zi pe mine. Acum că ziua aproape s-a terminat, lumea de sticlă se retrage, amenințarea fluturelui scade. Îmi imaginez că suntem amândoi în acest pat, că trupul meu invizibil e cuibărit lângă al ei. Respirăm în același ritm, piepturile noastre urcând și coborând la unison. Nu avem nevoie să șoptim pentru că, la distanța asta, ajunge să gândim. Ochii ni se închid în același timp. Simțim pe noi aceleași așternuturi, aceeași noapte. Respirația noastră se liniştește în același timp. Ne despărțim în versiuni diferite ale aceluiași vis. Somnul ne cuprinde exact în același timp.

Ziua 6016

A,

Cred că îmi amintesc tot. Unde ești azi? În loc să-ți scriu un e-mail lung, prefer să stăm de vorbă.

R

Sunt cam la două ore depărtare de ea când citesc acest e-mail, în corpul unui băiat pe nume Dylan Cooper. E un împătimit al lucrurilor de firmă, iar camera lui e înțesată de produse Apple. Îl accesez, destul ca să știu că atunci când îi place cu adevărat o fată, creează un font și îi dă numele ei.

Îi scriu înapoi lui Rhiannon și îi spun unde sunt. Ea răspunde imediat — probabil că aștepta lângă calculator — și mă întreabă dacă ne putem întâlni după școală. Stabilim să ne întâlnim la Clover Bookstore.

Dylan e un vrăjitor. De asemenea, din câte îmi dau seama, este îndrăgostit lulea de trei fete diferite în același

timp. Îmi petrec ziua încercând să nu-l apropii mai mult de vreuna dintre ele. Va trebui să se lămurească singur ce font preferă.

Ajung la librărie cu o jumătate de oră mai devreme, dar sunt prea emoționat să citesc ceva în afară de fețele oamenilor din jurul meu.

Ea intră pe ușă, de asemenea mai devreme. Nu e nevoie să mă ridic în picioare. Se uită prin încăpere, mă vede și, din felul în care mă uit la ea, știe că sunt eu.

— Bună, spune.

— Bună.

— E ca dimineața de după, îmi spune ea.

— Știu, îi răspund eu.

Rhiannon cumpără cafea pentru amândoi și ne așezăm la masă cu cești în mâinile făcute căuș.

Văd unele dintre lucrurile pe care le-am observat ieri — semnul din naștere, coșurile de pe fruntea ei. Dar pentru mine ele nu contează nici pe departe cât imaginea completă.

Nu pare surescitată. Nu pare supărată. Mai curând pare împăcată cu ce s-a întâmplat. Când șocul se atenuează, întotdeauna speri că dedesubt există înțelegere. Iar la Rhiannon pare că înțelegerea a ieșit deja la suprafață. Orice urmă de îndoială a dispărut.

— M-am trezit și mi-am dat seama că ceva e altfel, îmi spune ea. Chiar înainte să văd scrisoarea ta. Nu era dezorientarea obișnuită. Dar n-am avut impresia că am pierdut o zi. M-am trezit și am avut impresia că se adăugase ceva. Apoi am văzut scrisoarea ta și am început s-o citesc și am înțeles imediat că e adevărat. Chiar se

întâmplase. M-am oprit când mi-ai spus să mă opresc și am încercat să-mi amintesc totul despre ziua de ieri. Și mi-am amintit. Nu lucrurile pe care le uit de obicei, precum trezitul sau spălatul pe dinți, ci cum am urcat pe muntele ăla. Prânzul luat cu Justin. Cina cu părinții mei. Chiar și scrierea scrisorii — de ce mi-aș fi scris singură o scrisoare pentru dimineața următoare? Dar în mintea mea, are logică.

— Mă simți acolo? În amintirile tale.

Clatină din cap.

— Nu cum ai crede tu. Nu te simt deținând controlul asupra lucrurilor sau fiind în corpul meu. Simt că parcă ai fi cu mine. Îți simt prezența acolo, dar în afara mea.

Se oprește. Începe iar:

— Conversația asta e o nebunie.

Dar eu vreau să știu mai multe.

— Am vrut să-ți amintești totul, îi spun. Și se pare că mintea ta a fost de acord cu asta. Sau poate că și ea a vrut să-ți amintești totul.

— Știu și eu? Mă bucur că îmi amintesc.

Mai vorbim despre cum a fost ziua, despre cât de ciudată e treaba asta. În cele din urmă, Rhiannon spune:

— Îți mulțumesc că nu mi-ai dat viața peste cap. Și pentru că m-ai lăsat îmbrăcată. Doar dacă, firește, nu vrei să-mi amintesc că ai aruncat o privire pe furiş.

— N-am aruncat nicio privire pe furiş.

— Te cred. În mod uimitor, te cred cu privire la toate.

Îmi dau seama că mai vrea să spună ceva.

— Ce e? întreb.

— Ai impresia că mă cunoști mai bine acum? Pentru că treaba ciudată e că... eu am impresia că te cunosc mai bine. Datorită a ceea ce ai făcut și a ceea ce n-ai făcut.

Nu e ciudat? Aș fi zis că o să afli mai multe despre mine, dar... nu știu dacă așa e.

— Am reușit să-ți cunosc părinții, spun.

— Și ce impresie ți-au făcut?

— Cred că amândoi țin la tine, în felul lor.

Ea râde.

— Bine spus.

— Mi-a făcut plăcere să-i cunosc.

— Negreșit o să-mi amintesc asta când o să-i cunoști cu adevărat. „Mamă, tată, el este A. Credeți că vă întâlniți cu el pentru prima dată, dar de fapt v-ați mai întâlnit, când era în corpul meu."

— Sunt sigur că lucrul ăsta va fi primit cu entuziasm.

Bineînțeles, amândoi știm că n-o să fie deloc primit cu entuziasm. N-am cum să-i cunosc părinții. Nu ca eu cel adevărat.

Nu o spun și nici ea. Nici nu știu dacă se gândește la asta în pauza care urmează. Dar eu mă gândesc.

— Nu se mai poate întâmpla, așa e? întreabă în cele din urmă Rhiannon. Nu ești niciodată de două ori aceeași persoană.

— Corect. Nu se va mai întâmpla niciodată.

— Fără supărare, dar mă simt ușurată că nu trebuie să mă culc întrebându-mă dacă, la trezire, tu ai să deții controlul. O dată cred că pot să fac față. Dar să nu-ți formezi un obicei din asta.

— Promit. Vreau să-mi fac un obicei din a fi cu tine, dar nu așa.

Și iată: a trebuit să aduc în discuție un subiect fierbinte — spre ce ne îndreptăm acum. Am terminat cu trecutul, ne bucurăm de prezent, dar acum forțez nota și ne împiedicăm de viitor.

— Mi-ai văzut viața, zice Rhiannon. Spune-mi cum crezi că poate să funcționeze chestia asta.

— Vom găsi o cale, îi răspund.

— Ăsta nu-i un răspuns. E o speranță.

— Speranța ne-a adus până aici. Nu răspunsurile.

Schițează un zâmbet.

— Bine țintit.

Ia o gură de cafea și îmi dau seama că urmează încă o întrebare.

— Știu că e ciudat, dar... mă tot întreb dacă într-adevăr nu ești băiat sau fată. Adică, atunci când erai în corpul meu, te-ai simțit mai... în largul tău decât te-ai fi simțit în corpul unui băiat?

Pentru mine este interesant că ăsta e lucrul de care se agață.

— Eu sunt eu, îi răspund. Mă simt întotdeauna în largul meu și nu mă simt niciodată în largul meu. Pur și simplu așa e.

— Și când săruți pe cineva?

— La fel.

— Și când faci sex?

— Dylan roșește? întreb. În momentul ăsta, roșește?

— Da, spune Rhiannon.

— Bun. Pentru că eu știu că roșesc.

— Niciodată n-ai... ?

— N-ar fi corect din partea mea să...

— Niciodată?

— Mă bucur că te amuză asta.

— Scuze.

— A existat o fată.

— Serios?

— Da. Ieri. Când eram în corpul tău. Nu mai ții minte? Cred că s-ar putea ca tu s-o fi lăsat însărcinată.

— Nu e amuzant! spune ea.

Dar râde.

— Eu n-am ochi decât pentru tine, îi spun.

O simplă frază și conversația redevine serioasă. O simt ca pe o schimbare în aer, ca atunci când un nor întunecă soarele.

— A, începe ea.

Dar eu nu vreau să aud. Nu vreau să aud despre Justin sau imposibilități sau vreunul dintre celelalte motive pentru care nu putem fi împreună.

— Nu acum, spun. Să rămânem la nota frumoasă.

— Bine, aprobă ea. Pot să fac asta.

Mă întreabă despre ce am mai observat când eram în corpul ei și îi spun despre semnul din naștere, despre diverși elevi din clasa ei, despre îngrijorarea părinților ei. Îi împărtășesc amintirea despre Rebecca și jur că e singura pe care am văzut-o. Nu-i spun constatările mele despre Justin, pentru că știe deja lucrurile astea, fie că le recunoaște sau nu în fața mea sau a ei. Și nu pomenesc de ridurile fine din jurul ochilor sau de coșurile ei, fiindcă știu că toate astea o deranjează, deși adaugă ceva real frumuseții ei.

Amândoi trebuie să fim acasă la cină. Dar singurul mod în care sunt dispus să o las să plece este să-i smulg promisiunea că ne vom bucura de câteva ore împreună curând. Mâine. Sau dacă nu mâine, poimâine.

— Cum aş putea să zic nu? spune ea. Mor de nerăbdare să văd cine o să mai fii.

Știu că e o glumă, dar trebuie să-i spun.

— Întotdeauna voi fi A.
Ea se ridică și mă sărută pe frunte.
— Știu, spune ea. De asta vreau să ne vedem.
Ne despărțim într-o notă frumoasă.

Ziua 6017

Au trecut două zile fără să mă gândesc la Nathan, dar pentru Nathan n-au trecut două zile fără să se gândească la mine.

7:30 p.m. LUNI
Încă mai vreau dovada.

8:14 p.m. LUNI
De ce nu vorbești cu mine?

11:43 p.m. LUNI
TU MI-AI FĂCUT ASTA. MERIT O EXPLICAȚIE.

6:13 a.m. MARȚI
Nu mai pot să dorm. Mă întreb dacă ai să te întorci. Mă întreb ce-ai să-mi faci. Ești supărat?

2:30 p.m. MARȚI
Trebuie să fii diavolul. Numai diavolul m-ar lăsa așa.

2:12 a.m. MIERCURI
Ai idee cum e pentru mine?

Greutatea pe care o simt este greutatea responsabilității, cu care e complicat să ai de-a face. Din cauza ei, sunt mai lent, mai greoi. Dar, totodată, mă împiedică să mă pierd în inutilitate.

E șase dimineața. Vanessa Martinez s-a sculat devreme. După ce citesc e-mailurile lui Nathan, mă gândesc la ce a spus Rhiannon, la temerile ei. Nathan merită măcar un răspuns de la mine.

Nu se va mai întâmpla niciodată. Asta e cert. Mai mult nu pot să-ți explic, dar știu atât: se întâmplă numai o dată. Apoi treci mai departe.

După două minute îmi răspunde.

Cine ești? De ce trebuie să te cred?

Știu că orice răspuns i-aș da riscă să fie postat în câteva secunde pe pagina de internet a reverendului Poole. Nu vreau să-i spun numele meu adevărat. Dar am impresia că dacă îi dau un nume, e mai puțin probabil să mă vadă drept diavolul — s-ar putea să mă vadă drept ceea ce sunt: o persoană ca el.

Mă cheamă Andrew. Trebuie să mă crezi, pentru că sunt singura persoană care chiar înțelege ce ți s-a întâmplat.

Deloc surprinzător, el răspunde cu:

Dovedește-o.

Îi spun:

Te-ai dus la o petrecere. N-ai băut. Acolo ai stat la taclale cu o fată. În cele din urmă, ea te-a întrebat dacă vrei să mergi să dansezi la subsol. Te-ai dus. Și, vreo jumătate de oră, ai dansat. Ai pierdut noțiunea timpului. Ai uitat de tine. Și a fost unul dintre cele mai fantastice momente din viața ta. Nu știu dacă îți amintești asta, dar probabil va veni o vreme când vei dansa iar așa și ți se va părea familiar, şi atunci vei ști că ai mai făcut-o.
Aceea va fi ziua pe care ai uitat-o. Așa vei recăpăta acea parte din ea.

Nu ajunge.

Dar de ce am fost acolo?

Încerc să nu complic lucrurile.

Ai fost acolo să vorbești cu fata respectivă. Doar în acea zi, ai vrut să vorbești cu fata aia.

El întreabă:

Cum o cheamă?

Nu pot s-o implic. Nu pot să-i explic întreaga poveste. Așa că aleg să ocolesc subiectul.

Asta nu e important. Treaba importantă e că,

pentru scurt timp, a meritat. Te distrai atât de bine, încât ai pierdut noțiunea timpului. De asta erai la marginea șoselei. Nu ai băut. Nu ai avut un accident. Doar că s-a scurs timpul.

Sunt sigur că a fost înspăimântător. Sunt convins că e greu de înțeles. Dar nu se va mai întâmpla.

Întrebările fără răspuns te pot distruge. Mergi înainte.

Este adevărat, dar nu e destul.

Ți-ar fi ușor dacă aș merge înainte, așa-i?

Fiecare șansă pe care i-o acord, fiecare adevăr pe care i-l spun ușurează greutatea responsabilității mele. Mi-e milă de deruta lui, dar nu simt nimic față de ostilitatea lui.

Nathan, nu mă privește ce faci sau nu faci. Încerc doar să te ajut. Ești un băiat bun. Nu sunt dușmanul tău. N-am fost niciodată. Drumurile noastre s-au încrucișat din întâmplare. Acum s-au despărțit.

Şi acum o să plec.

Închid fereastra, apoi deschid una nouă să văd dacă Rhiannon va apărea în ea. Îmi dau seama că încă n-am aflat cât de departe sunt de ea și mă întristez când constat că sunt la aproape patru ore depărtare. Îi dau vestea

într-un e-mail și, o oră mai târziu, ea spune că o să fie greu să ne întâlnim astăzi. Așa că o lăsăm pe mâine.

Între timp, trebuie să mă mulțumesc cu Vanessa Martínez. Ea aleargă în fiecare dimineață cel puțin 3 kilometri și am întârziat deja la program. Trebuie să se mulțumească doar cu o milă și mai că o aud dojenindumă pentru asta. Totuși, la micul dejun, nimeni nu spune nimic — părinților Vanessei și surorii ei pare să le fie sincer frică de ea.

Ăsta e primul indiciu al unui lucru pe care îl voi constata iar și iar toată ziua: Vanessa nu e o persoană drăguță.

Acest lucru mi se dezvăluie și când se întâlnește cu prietenele ei la începerea școlii. Și lor le e frică de ea. Nu sunt îmbrăcate identic, dar e limpede că s-au îmbrăcat toate conform aceluiași tipar, dictată de „știi tu cine".

Are o personalitate veninoasă și simt că până și eu sunt sensibil la ea. De fiecare dată când se așteaptă să se spună ceva răutăcios, toată lumea se uită la ea în așteptarea unui comentariu. Chiar și profesorii. Și mă pomenesc blocat în aceste tăceri, cu vorbe pe vârful veninos al limbii mele. Văd toate fetele care nu sunt îmbrăcate conform standardului și îmi dau seama că ar fi ușor să le fac praf.

Ce duce Lauren e un rucsac? Cred că o să se poarte de parcă ar fi în clasa a treia până îi crește pieptul. Și, Dumnezeule, de ce şi-a pus Felicity șosetele alea? Credeam că numai pedofilii condamnați au voie să poarte din astea. Și topul lui Kendall? Nu cred că există ceva mai trist decât o fată lipsită de feminitate care încearcă să se îmbrace sexy. Ar trebui să strângem bani pentru ea, e tare trist. Probabil și victimele tornadelor s-ar uita la ea și ar spune: „Nu, zău, nu ne trebuie banii — dați-i acelei fete nefericite".

Nu vreau deloc aceste gânduri. Treaba ciudată e că atunci le opresc, când nu o las pe Vanessa să le spună cu glas tare, nimeni din jurul meu nu pare să se simtă ușurat. Sesizez dezamăgire. Se plictisesc. Și cu plictiseala lor se hrănește răutatea ei.

Iubitul Vanessei, un pămpălău pe nume Jeff, crede că Vanesa e la ciclu. Cea mai bună prietenă a ei și acolita numărul unu, Cynthia, o întreabă dacă a murit cineva. Își dau seama că ceva e în neregulă, dar nu vor ghici niciodată motivul adevărat. În mod sigur nu vor crede că diavolul a pus stăpânire pe ea. Mai curând, suspectează că diavolul și-a luat zi liberă.

Știu că ar fi o prostie să încerc să o schimb. Aș putea să dau fuga după-amiază s-o înscriu ca voluntară la o cantină a săracilor, dar sunt sigur că mâine, când ar ajunge acolo, ar face bășcălie de hainele oamenilor fără adăpost și de calitatea supei. Probabil că cel mai bun lucru pe care l-aș putea face ar fi să o pun pe Vanessa într-o situație compromițătoare cu care cineva ar putea să o șantajeze. *(Ați văzut toți înregistrarea video cu Vanessa Martínez mergând pe hol în chiloți tanga și cântând cântece din Sesame Street? Și pe urmă a fugit la toaletă, și-a băgat capul într-un closet și a tras apa.)* Dar asta ar însemna să mă cobor la nivelul ei și sunt sigur că, folosind propria-i otravă împotriva ei, cel puțin o fărâmă din ea s-ar întoarce și în mine.

Așa că nu încerc să o schimb. Doar îi stăvilesc țâfna pentru o zi.

Este epuizant să încerci să determini o persoană rea să se poarte frumos. Înțelegi de ce îi e mult mai ușor să fie rea.

Vreau să-i povestesc lui Rhiannon totul despre asta. Pentru că atunci când se întâmplă ceva, ea e persoana

căreia vreau să-i spun. Cel mai elementar indicator de iubire.

Trebuie să apelez la mesaje, iar mesajele nu mă mulțumesc. Încep să mă satur să mă bazez pe cuvinte. Sunt pline de înțeles, da, dar le lipsește emoția. Să-i scriu nu e același lucru cu a-i vedea chipul în timp ce ascultă. Să primesc în scris răspuns de la ea nu e același lucru cu a-i auzi glasul. Am fost întotdeauna recunoscător pentru tehnica de vârf, dar acum, în orice interacțiune digitală există un mic obstacol despărțitor. Vreau să fiu lângă ea și asta mă sperie. Toate lucrurile obișnuite care îmi fac viața mai frumoasă și mai confortabilă îmi sunt luate, acum că înțeleg avantajul mai mare al prezenței.

Nathan îmi trimite un e-mail, cum eram sigur că o să facă.

Nu poți să pleci acum. Mai am întrebări.

Nu mă lasă inima să-i spun că ăsta-i modul greșit de a judeca lumea. Întotdeauna vor mai fi întrebări. Fiecare răspuns conduce la mai multe întrebări.

Singurul mod de a supraviețui e să renunți la unele dintre ele.

Ziua 6018

Ziua următoare sunt un băiat pe nume George și mă aflu la doar patruzeci și cinci de minute depărtare de Rhiannon. Ea îmi trimite un e-mail și îmi spune că va putea să plece de la școală în pauza de prânz.

Mie, totuși, o să-mi fie mai greu, pentru că astăzi sunt în regim de școlarizare la domiciliu.

Părinții lui George sunt toată ziua acasă, iar George și cei doi frați ai lui stau zilnic acasă cu ei. Încăperea care, în majoritatea caselor, ar fi numită camera de recreere este numită de familia lui George „școală". Ba chiar părinții lor au așezat acolo trei bănci pentru ei, care arată de parcă ar fi rămas de la o școală cu o singură clasă de la începutul secolului trecut.

Aici nici vorbă să te scoli târziu. Suntem toți treziți la șapte și există un protocol cu privire la ordinea la duș. Reușesc să mă furișez câteva minute la calculator să citesc mesajul lui Rhiannon și să-i trimit și eu unul, în care îi spun că va trebui să vedem cum decurge ziua. Apoi, la opt, suntem în bănci și, în timp ce tata lucrează în celălalt capăt al casei, mama ne predă.

Accesând, aflu că George n-a mai fost niciodată într-o clasă în afară de asta, din cauză că părinții lui s-au certat odată cu educatoarea fratelui său mai mare legat de metodele ei. Nu-mi imaginez ce metode de grădiniță ar fi suficient de șocante ca să îndepărteze de la școală pentru totdeauna o familie întreagă, dar n-am cum să accesez informații despre acest eveniment, deoarece George nu știe. El suportă doar consecințele.

Am mai fost școlarizat la domiciliu de părinți ocupați și preocupați ca odraslele lor să aibă posibilitatea să exploreze și să evolueze. Dar aici nu e cazul. Mama lui George este severă, intransigentă și, întâmplător, extrem de înceată la vorbă.

— Băieți... o să vorbim... despre... evenimentele... care au dus... la... Războiul... Civil.

Toți frații s-au resemnat cu asta. Se uită fix înainte tot timpul, prefăcându-se că sunt atenți.

— Președintele... Sudului... era... un bărbat... pe nume... Jefferson... Davis.

Refuz să fiu ținut ostatic așa, mai ales că în scurtă vreme Rhiannon mă va aștepta. Așa că, după o oră, mă hotărăsc să-l imit pe Nathan.

Încep să pun întrebări.

Cum o chema pe soția lui Jefferson Davis?

Ce state erau în Uniune?

Câți oameni au murit de fapt la Gettysburg?

Lincoln a scris singur-singurel Discursul de la Gettysburg?

Și încă vreo treizeci.

Frații mei se uită la mine de parcă aș fi drogat, iar mama se agită la fiecare întrebare, întrucât trebuie să caute în carte fiecare răspuns.

— Jefferson Davis... a fost căsătorit... de două ori. Prima lui soție... Sarah... era fiica... președintelui... Zachary Taylor. Dar Sarah... a murit... de malarie... după trei luni... de la căsătorie. El s-a recăsătorit...

Și așa continuă încă o oră. Apoi o întreb dacă pot să mă duc la bibliotecă să iau niște cărți despre acest subiect.

Ea e de acord și se oferă să mă ducă până acolo cu mașina.

Este mijlocul unei zile de școală, așa că sunt singurul elev din bibliotecă. Totuși, bibliotecara mă cunoaște și știe de unde vin. E drăguță cu mine, dar tăioasă cu mama, fapt care mă face să cred că educatoarea nu este singura persoană din oraș despre care mama consideră că nu-și face meseria cum trebuie.

Găsesc un calculator și îi trimit lui Rhiannon un e-mail în care îi spun unde sunt. Apoi iau de pe raft un exemplar din *Feed* și încerc să-mi amintesc unde am rămas cu cititul, cu un număr de corpuri în urmă. Stau într-un loc rezervat studiului, lângă o fereastră și mă tot uit la trafic, deşi știu că mai sunt două ore până să apară Rhiannon.

Timp de o oră, îmi lepăd viața împrumutată și îmbrac viața împrumutată din cartea pe care o citesc. Așa mă găsește Rhiannon când sosește. La început, nici nu observ că e acolo.

— Hm! spune ea. Mi-am închipuit că ești singurul elev din clădire, așa că tu trebuie să fii.

E prea ușor — nu mă pot abține.

— Poftim? spun, oarecum tăios.

— Tu ești, așa-i?

Îl fac pe George să pară cât se poate de derutat.

— Te cunosc?

Acum ea începe să se îndoiască de sine.

— Oh, scuză-mă, doar că, ăă, trebuie să mă întâlnesc cu cineva.

— Cum arată?

— Păi, ăă, nu știu. E, știi, o chestie online.

— N-ar trebui să fii la școală? mormăi eu.

— Nu pot. Fata cu care trebuie să mă întâlnesc este cu adevărat uimitoare.

Se uită atent la mine.

— Secătură!

— Scuze, doar că...

— Secătură nesuferită ce ești!

Chiar s-a supărat; am făcut o gafă urâtă.

Mă ridic.

— Îmi pare rău, Rhiannon.

— Nu poți să faci asta. Nu e corect.

Dă să se îndepărteze.

— N-am să mai fac. Îți promit.

— Nu-mi vine să cred că ai făcut asta. Uită-te în ochii mei și promite-mi încă o dată că n-ai să mai faci.

Mă uit în ochii ei.

— Îți promit.

E destul, dar nu chiar.

— Te cred, spune ea. Dar tot secătură ești până îmi dovedești contrariul.

Așteptăm ca bibliotecara să nu fie atentă, apoi ne furișăm pe ușă. Mi-e teamă că există vreo lege cu privire la raportarea copiilor școlarizați la domiciliu atunci când o șterg în oraș.

Ne ducem la un restaurant chinezesc. Cei de aici n-au să ne pârască. Rhiannon îmi povestește despre dimineața

ei lipsită de evenimente — Steve și Stephanie s-au certat iar, dar până la a doua oră s-au împăcat —, iar eu îi povestesc cum a fost în corpul Vanessei.

— Cunosc foarte multe fete ca ea, spune Rhiannon când termin. Periculoase sunt cele care chiar sunt bune la asta.

— Bănuiesc că ea e foarte bună la asta.

— Mă bucur că nu a trebuit să o cunosc.

Dar n-ai reușit să mă vezi pe mine, mă gândesc, însă o țin pentru mine.

Ne lipim genunchii pe sub masă. Mâna mea o găsește pe a ei. Vorbim de parcă nu s-ar întâmpla nimic, de parcă n-am simți viața pulsând în toate locurile în care ne atingem.

— Îmi pare rău că te-am făcut secătură, spune ea. Și-așa e destul de greu. Și eram sigură că am dreptate.

— *Am fost o secătură*. Mi se pare de la sine înțeles cât de normal e să simt aşa.

— Justin face uneori asta. Pretinde că nu i-am spus ceva ce tocmai i-am spus. Sau inventează o poveste, apoi râde când eu o cred. Nu pot să sufăr asta.

— Îmi pare rău...

— Nu, e în regulă. Vreau să spun că nu a fost el primul. Cred că am ceva care îi face pe oameni să le placă să mă păcălească. Și probabil că i-aș păcăli și eu pe alții... dacă mi-ar trece prin cap.

Scot toate bețișoarele din suportul lor și le pun pe masă.

— Ce faci? mă întreabă Rhiannon.

Desenez din bețișoare cea mai mare inimă cu putință. Apoi folosesc pliculețele cu granule de îndulcitor ca să le umplu. Când rămân fără pliculețe, împrumut câteva de la alte mese.

După ce termin, îi arăt inima de pe masă.

— Asta e numai o milionime din ceea ce simt pentru tine.

Rhiannon râde.

— Am să încerc să nu o iau personal, spune ea.

— Ar trebui să o iei foarte personal.

— Faptul că ai folosit îndulcitor sintetic?

Iau un pliculeț de îndulcitor și arunc cu el în ea.

— Nu totul e un simbol! strig.

Ea pune mâna pe un bețișor și îl mânuiește ca pe o sabie. Iau și eu unul, ca să ne duelăm.

Asta facem când sosește mâncarea. Atenția îmi este distrasă și ea îmi dă o lovitură bine țintită în piept.

— Mor! spun.

— Cine are pui moo shu? întreabă chelnerul.

Chelnerul continuă să ne răsfețe în timp ce noi mâncăm, vorbim și râdem. E un profesionist adevărat, genul de chelner care îți umple paharul când e pe jumătate gol, fără ca tu să observi că face asta.

La sfârșitul mesei, ne aduce prăjiturele cu răvaşe. Rhiannon o rupe frumos pe a ei în jumătate, citește bilețelul și se încruntă.

— Asta nu-i o predicție astrală, spune ea, arătându-mi-l.

AI UN ZÂMBET FRUMOS.

— Nu. O predicție ar fi: *Vei avea un zâmbet frumos*, îi spun eu.

— O s-o dau înapoi.

Înalț o sprânceană — sau cel puțin încerc. Sunt sigur că arăt de parcă aș avea un accident vascular cerebral.

— Returnezi des prăjiturele cu răvașe?

— Nu. Asta e prima dată. Vreau să spun, ăsta e restaurant chinezesc...

— Abatere de la îndatoririle de serviciu.

— Exact.

Rhiannon îi face semn chelnerului să vină, îi explică necazul și el dă din cap. Când se întoarce la masa noastră, are pentru ea încă șase prăjiturele.

— Îmi trebuie numai una, îi spune ea. Stai o clipă.

Eu și chelnerul ne uităm cu mare atenție în timp ce Rhiannon rupe a doua prăjitură cu răvaş. De data asta, zâmbește frumos.

Ne arată amândurora bilețelul.

AVENTURA E DUPĂ COLȚ.

— Bravo, domnule, îi spun chelnerului.

Rhiannon mă îndeamnă să citesc răvaşul meu. Rup prăjiturica și găsesc același mesaj.

Eu n-o dau înapoi.

Ne întoarcem la bibliotecă; mai avem vreo jumătate de oră de stat împreună. Bibliotecara ne vede intrând, dar nu spune o vorbă.

— Și ce zici că ar trebui să mai citesc? mă întreabă Rhiannon.

Îi arăt *Feed*. Îi vorbesc despre *The Book Thief*. O trag după mine să căutăm *Destroy All Cars* și *First Day on Earth*. Îi explic că aceste cărți mi-au fost tovarășe în toți acești ani, lucrurile stabile din fiecare zi, poveștile la care mă întorc mereu pentru a echilibra viața mea mereu schimbătoare.

— Dar tu ce crezi că ar trebui să mai citesc? o întreb.

Mă ia de mână și mă duce la secțiunea pentru copii. Se uită în jur câteva clipe, apoi se îndreaptă spre nişte de rafturi din față. Văd acolo o anumită carte verde și intru în panică.

— Nu! Nu aia! spun.

Dar ea nu întinde mâna după cartea verde. Întinde mâna după *Harold and the Purple Crayon.*

— Ce-ar putea să nu-ți placă la *Harold and the Purple Crayon*? întreabă ea.

— Scuze. Credeam că te duci după *The Giving Tree.*

Rhiannon se uită la mine ca la un nebun.

— Nu pot să sufăr *The Giving Tree.*

Mă simt extrem de ușurat.

— Slavă Domnului! Dacă ar fi fost cartea ta preferată, n-am mai fi fost împreună.

— Uite — ia-mi brațele!

— Ia-mi capul!

— Asta înseamnă dragostea!

— Băiatul ăla este secătura secolului, zic, uşurat că Rhiannon știe ce vreau să spun.

— Cea mai mare secătură din istoria literaturii, plusează Rhiannon.

Apoi pune jos *Harold* și se apropie de mine.

— Dragostea nu înseamnă că trebuie să-ți pierzi vreodată membrele, îi spun şi mă aplec pentru un sărut.

— Exact, spune ea şi își lipește buzele de ale mele.

Este un sărut nevinovat. Nu avem de gând să o facem în scaunele umplute cu bile moi din sala copiilor. Dar asta nu oprește efectul de duș rece când mama lui George îl strigă pe nume, șocată și mânioasă.

— Ce faci acolo? întreabă ea răstit.

Presupun că vorbește cu mine, dar, când ajunge la noi, se înfige direct în Rhiannon.

— Nu știu cine sunt părinții tăi, dar eu nu l-am crescut pe fiul *meu* să umble cu *târfe*.

— Mamă! strig. Las-o în pace!

— Treci în mașină, George. În clipa asta!

Știu că nu fac decât să înrăutățesc situația pentru George, dar nu-mi pasă. Nu o las pe Rhiannon singură cu ea.

— Liniștește-te, îi spun mamei lui George, cu glasul cam pițigăiat.

Apoi mă întorc spre Rhiannon și îi spun că o să vorbesc mai târziu cu ea.

— Ba n-ai să vorbești deloc! se răstește la mine mama lui George.

Mă bucur că sunt sub supraveghere doar vreo încă opt ore.

Rhiannon mă sărută de rămas-bun și îmi șoptește că o să găsească o cale să fugă în weekend. Mama lui George îl apucă de ureche și-l trage afară.

Eu râd și asta nu face decât să înrăutățească lucrurile.

Este invers ca în Cenușăreasa. Am dansat cu prințul și acum sunt iar acasă, curățând toalete. Asta e pedeapsa mea — fiecare closet, fiecare cadă, fiecare coș de gunoi. Ar fi destul de rău și așa, dar din zece în zece minute, mama lui George se oprește ca să-mi țină o prelegere despre „păcatele trupești". Sper că George nu bagă la cap tactica ei înspăimântătoare. Îmi vine să mă cert cu ea, să-i spun că „păcatele trupești" e doar un mecanism de control — dacă demonizezi o plăcere a unei persoane, poți să-i controlezi viața. De foarte multe ori această unealtă a

fost folosită împotriva mea, în diferite forme. Dar nu văd niciun păcat într-un sărut. Văd păcatul doar în acuzare.

Dar bineînțeles că nu-i spun nimic din toate astea mamei lui George. Dacă ar fi mama mea cu normă întreagă, i-aș spune. Dacă aș fi cel care și-ar asuma consecințele, i-aș spune. Dar nu pot să-i fac asta lui George. Deja i-am dat viața peste cap. Dar asta-i situația.

Nici nu intră în discuție să-i trimit un e-mail lui Rhiannon. Va trebui să aștept până mâine.

După ce termin toată treaba, după ce intervine și tatăl lui George cu propriul lui discurs dictat, pare-se, de nevastă-sa, mă duc la culcare devreme, profitând de liniștea unei camere numai pentru mine. Dacă timpul petrecut cu Rhiannon este vreo dovadă, pot să creez amintirile cu care îl voi lăsa pe George. Așa că, în timp ce stau culcat în patul lui, inventez un adevăr alternativ. El își va aminti că s-a dus la bibliotecă și acolo a cunoscut o fată. Ea va fi o străină în oraș, lăsată la bibliotecă de mama ei care s-a dus să-și viziteze o fostă colegă. Ea l-a întrebat ce citește, și a început o discuție. S-au dus împreună la un restaurant chinezesc și s-au simțit bine. S-au întors la bibliotecă, au avut aceeași discuție despre *The Giving Tree* și s-au sărutat. Atunci a sosit mama lui. Asta a întrerupt ea. Ceva neașteptat, dar și minunat.

Fata a dispărut. Nu și-au spus numele. El habar n-are unde locuiește ea. Totul a durat doar o clipă și apoi clipa s-a destrămat.

Îl las bolnav de dor. Poate că e un lucru crud, dar sper că se va folosi de dorul lui pentru a scăpa de casa asta meschină.

Ziua 6019

Dimineața următoare sunt mult mai norocos. Mă trezesc în corpul Suritei, ai cărei părinți sunt plecați, și care e supravegheată de bunica ei în vârstă de nouăzeci de ani, pe care pare să nu o intereseze ce face Surita, atâta timp cât nu se bagă peste emisiunile ei de pe Game Show Network. Sunt la doar o oră depărtare de Rhiannon și ca să nu fiu chemată la directoare pentru absențe repetate, mă întâlnesc din nou cu ea la Clover Bookstore după ore.

Are multe planuri.

— Le-am spus tuturor că în weekend mă duc la bunica mea, iar părinților le-am spus că am să fiu la Rebecca, așa că sunt liberă, dar mă gândeam că mâine-seară am putea... să mergem undeva.

Îi spun că îmi place planul ăsta.

Ne ducem în parc, ne plimbăm, ne cățărăm pe barele de la locul de joacă și vorbim. Observ că e mai puțin afectuoasă cu mine când sunt într-un corp de fată, dar nu o dojenesc pentru asta. E tot cu mine și e tot fericită, iar asta e ceva.

Nu vorbim despre Justin. Nu vorbim despre faptul că nu știm unde am să fiu eu mâine. Nu vorbim despre cum să facem ca lucrurile să meargă.

Refuzăm să ne gândim la toate astea și ne distrăm.

Ziua 6020

Xavier Adams nu și-ar fi imaginat că sâmbăta lui va lua această întorsătură. La amiază trebuia să se ducă la repetiție, dar de îndată ce iese din casă, îl sună pe regizor și îi spune că a făcut gripă, o formă foarte urâtă, dar speră ca în douăzeci și patru de ore să-i treacă. Regizorul este înțelegător — piesa respectivă e *Hamlet* și Xavier interpretează rolul lui Laertes, așa că se pot repeta multe scene fără el. Astfel, Xavier e liber... și se îndreaptă imediat spre Rhiannon.

Ea mi-a lăsat instrucțiuni, dar nu mi-a spus care e destinația finală. O iau spre vest și merg aproape două ore, în regiunea de coastă a Marylandului. În cele din urmă instrucțiunile mă conduc la o cabană mică, ascunsă în pădure. Dacă mașina lui Rhiannon n-ar fi fost în față, sigur aș fi crezut că m-am rătăcit.

Când cobor din mașină, ea așteaptă în prag. Pare și fericită, și emoționată. Eu tot nu știu unde mă aflu.

— Azi chiar ești frumușel, spune ea când mă apropii.

— Tata canadiano-francez, mama creolă, spun. Dar eu nu știu o boabă de franceză.

— De data asta n-o să apară mama ta, nu-i așa?

— Așa-i.

— Bun. Atunci pot să fac asta fără să fiu omorâtă.

Mă sărută cu pasiune. O sărut la fel. Și, dintr-odată, lăsăm corpurile noastre să vorbească. Suntem lângă ușă, în cabană. Dar nu mă uit la încăpere — o simt, o gust, mă lipesc de ea în timp ce ea se lipește de mine. Îmi scoate haina și ne aruncăm pantofii din picioare și mă apropii cu spatele de pat, împins de ea. Marginea patului îmi lovește partea dindărăt a picioarelor și apoi ne prăbușim, eu pe spate, ea deasupra, țintuindu-mi umerii. Ne sărutăm întruna. Răsuflări și înfierbântare și atingere și cămăși scoase și zâmbete și murmure și imensitatea dezvăluindu-se în cele mai mici gesturi, în cele mai gingașe senzații.

Mă dau puțin înapoi și mă uit la ea. Ea se oprește și se uită la mine.

— Bună! spun.

— Bună! îmi răspunde.

Îi urmăresc cu degetele conturul feței, clavicula. Ea își plimbă degetele pe umerii, pe spatele meu. Mă sărută pe gât, pe ureche.

Pentru prima dată, mă uit în jur. E o cabană cu o singură cameră — baia trebuie să fie afară, în spate. Pe perete sunt capete de cerbi care se uită la noi cu ochi de sticlă.

— Unde suntem? întreb.

— E cabana de vânătoare a unchiului meu. El e acum în California, așa că m-am gândit că n-au să fie probleme să intru prin efracție.

Mă uit după ferestre sparte, semne de intrare forțată.

— Ai intrat prin efracție?

— Mă rog, cu cheia de rezervă.

Mâna ei înaintează spre peticul de păr de pe pieptul meu, apoi spre inima mea. Îmi plimb ușor mâna pe pielea ei netedă.

— A fost un bun venit pe cinste, îi spun.

— Încă nu s-a terminat, îmi răspunde ea.

Și, cât ai clipi, ne lipim iar unul de celălalt.

O las pe ea să preia conducerea. O las să-mi descheie nasturele de sus de la jeanși. O las să-mi tragă în jos fermoarul. O las să-și scoată sutienul. Fac și eu la fel cu blugii, dar cu fiecare pas tensiunea se acumulează. Până unde merge asta? Până unde ar trebui să meargă?

Știu că goliciunea noastră înseamnă ceva. Știu că goliciunea noastră înseamnă încredere și dorință aprinsă în aceeași măsură. Așa arătăm noi când nu mai vrem să ne ascundem. O vreau. Vreau asta. Dar mi-e frică.

Ne mișcăm de parcă am avea friguri, apoi încetinim ritmul și ne mișcăm ca în vis. Acum nu există haine, doar așternutul. Ăsta nu e corpul meu, dar e corpul pe care ea îl vrea.

Mă simt ca un impostor.

Asta e sursa tensiunii. Asta e cauza ezitării mele. Acum sunt aici cu ea pe deplin. Dar mâine poate n-am să fiu. Pot să mă bucur azi de ce am. Acum poate să fie bine. Dar mâine, nu știu. Mâine s-ar putea să fiu plecat.

Vreau să fac asta cu ea. Vreau foarte mult să fac asta cu ea.

Dar vreau și să mă trezesc dimineața următoare alături de ea.

Corpul e pregătit. Corpul e gata să explodeze de dorință. Când Rhiannon mă întreabă dacă vreau, știu ce ar răspunde corpul.

Dar îi spun nu. Îi spun că n-ar trebui s-o facem. Nu încă. Nu acum.

Deși a fost o întrebare sinceră, e surprinsă de răspunsul meu. Se retrage și se uită la mine.

— Ești sigur? Eu vreau. Dacă îți faci griji pentru mine, n-ai de ce. Eu vreau. Sunt... pregătită.

— Nu cred că ar trebui s-o facem.

— Bine, spune ea, retrăgându-se și mai mult.

— Nu tu ești de vină. Și nu e vorba că nu vreau.

— Și-atunci, ce e?

— Nu e corect.

Pare rănită de acest răspuns.

— Lasă-mă pe mine să-mi fac griji din cauza lui Justin, spune. Aici e vorba de mine și de tine. E altceva.

— Dar nu e vorba de mine și de tine, îi răspund. E vorba de Xavier.

— Xavier?

Arăt spre corpul meu.

— Xavier.

— Oh!

— N-a mai făcut-o niciodată, îi spun. Și nu e corect s-o facă pentru prima dată și să nu știe. Dacă fac asta, am impresia că îi iau ceva. Nu e cinstit.

Nu știu dacă ce-am spus e adevărat sau nu, și n-am de gând să accesez ca să aflu. Pentru că ăsta e un motiv acceptabil pentru a ne opri — acceptabil pentru că nu-i rănește ei mândria.

— Oh! spune iar Rhiannon.

Apoi se apropie iar și se cuibărește lângă mine.

— Crezi că l-ar supăra asta? întreabă ea.

Corpul se relaxează. Se bucură într-un mod diferit.

— Am pus ceasul să sune, spune Rhiannon. Așa că putem să dormim.

Ne luăm în brațe, goi în pat. Inima mea gonește încă, dar când încetinește, încetinește în ritm cu a ei. Am intrat în cel mai sigur cocon pe care sentimentele noastre îl

pot țese, și noi stăm întinși acolo, și savurăm momentul, și încet-încet, adormim.

Nu ne trezește ceasul, ci zgomotul făcut afară de un stol de păsări și de vântul care lovește în streșini.

Trebuie să-mi reamintesc că și oamenii normali simt dorința să ia un moment și să-l facă să dureze veșnic.

— Știu că nu vorbim despre asta, spun. Dar de ce ești cu el?

— Nu știu, îmi răspunde ea. Înainte credeam că știu. Dar nu mai știu.

— Cine a fost preferatul tău? mă întreabă Rhiannon.

— Preferatul meu?

— Corpul tău preferat. Viața ta preferată.

— Am fost odată în corpul unei fete oarbe. Când aveam unsprezece ani. Poate doisprezece. Nu știu dacă ea a fost preferata mea, dar am învățat mai multe din faptul că am fost ea timp de o zi, decât am învățat de la majoritatea oamenilor pe parcursul unui an. Asta mi-a arătat cât de arbitrar și de individual este felul în care cunoaștem lumea. Nu doar că celelalte simțuri sunt mai ascuțite. Dar că găsim căi de a înțelege lumea așa cum ni se prezintă. Pentru mine, asta a fost o provocare uriașă. Dar pentru ea, a fost pur și simplu viață.

— Închide ochii, șoptește Rhiannon.

Închid ochii și ea face la fel.

Ne cunoaștem trupurile într-un mod diferit.

Sună ceasul. Nu vreau să-mi aducă aminte ce oră e.

N-am aprins lumina, așa că atunci când cerul se întunecă, se întunecă și cabana. Ceața întunericului, rămășița luminii.

— Eu o să rămân aici, spune ea.

— Mă voi întoarce mâine, îi promit eu.

— Aș pune capăt tuturor transformărilor mele, dacă aș putea, îi spun. Doar ca să rămân aici cu tine.

— Dar nu poți, îmi răspunde. Știu asta.

Mă uit la ceas și îmi dau seama că a trecut ora la care trebuia să plec. Repetiția s-a terminat. Chiar dacă după aceea Xavier iese în oraș cu prietenii, tot trebuie să fie acasă curând. Și neapărat până la miezul nopții.

— Am să te aștept, îmi spune ea.

O las în pat. Mă îmbrac, îmi iau cheile și închid ușa după mine. Mă întorc. Mă tot întorc să mă uit la ea. Chiar și atunci când între noi sunt ziduri. Chiar și atunci când între noi sunt kilometri întregi. Mă tot întorc. Mă tot întorc în direcția ei.

Ziua 6021

Mă trezesc și, timp de cel puțin un minut, nu-mi dau seama cine sunt. Tot ce găsesc este corpul, iar corpul îmi zvâcnește de durere. Gândurile îmi sunt încețoșate, o menghină îmi strânge capul. Deschid ochii și lumina aproape că mă omoară.

— Dana, rostește un glas lângă mine. E amiază.

Nu-mi pasă că e amiază. Nu-mi pasă de nimic. Vreau doar ca durerea să treacă.

Sau nu. Pentru că atunci când zvâcnetul încetează pentru scurt timp, mă cuprinde greața.

— Dana, n-am să te las să dormi toată ziua. Dacă ești pedepsită să stai în casă, nu înseamnă că trebuie să dormi toată ziua.

Mai fac trei încercări, dar până la urmă reușesc să deschid ochii și să-i țin deschiși, chiar dacă lumina din dormitor pare să aibă aceeași putere ca soarele.

Mama Danei se uită la mine cu amărăciune și supărare în aceeași măsură.

— Doamna doctor P vine în jumătate de oră, spune ea. Cred că trebuie să vorbești cu ea.

Accesez nebunește, dar sinapsele mele parcă au fost înmuiate în smoală.

— După toate prin câte am trecut, faptul că aseară te-ai dat în spectacol... întrece orice închipuire. Noi n-am făcut decât să avem grijă de tine. Și tu ne faci asta? Eu și cu tatăl tău ne-am săturat. Ajunge!

Ce am făcut aseară? Țin minte că am fost cu Rhiannon. Țin minte că m-am dus acasă, Xavier fiind. Că am vorbit la telefon cu prietenii lui. Că am auzit cum a decurs repetiția. Dar nu pot să ajung la amintirile Danei. E prea mahmură ca să aibă amintiri.

Așa e și pentru Xavier în dimineața asta? Nu-și amintește absolut nimic?

Sper că nu, pentru că este îngrozitor.

Mama Danei trântește ușa, și ecoul zgomotului se răspândește în tot corpul meu. Când dau să mă mișc, parcă aș fi la treizeci de kilometri sub apă. Iar când încerc să mă ridic, mă apucă amețeala care îi cuprinde pe scufundători când ies prea repede la suprafață. Ba chiar trebuie să mă țin de piciorul patului și aproape că îl ratez când întind mâna.

Chiar nu-mi pasă de doctorul P sau de părinții Danei. În ceea ce mă privește, Dana și-a făcut-o cu mâna ei și merită buclucul în care a intrat. E nevoie de *multă* băutură ca să ajungi în starea asta. Nu ea e motivul pentru care mă scol. Mă scol pentru că undeva aproape de aici, Rhiannon e singură într-o cabană de vânătoare, așteptându-mă. Nu știu cum am să scap de aici, dar trebuie.

Îmi târăsc picioarele pe hol până la duș. Deschid robinetul și rămân acolo cel puțin un minut, uitând complet de ce stau acolo. Apa e doar muzica din fundal. Apoi

îmi amintesc și intru în cadă. Apa mă mai trezește puțin, dar tot buimac sunt. Aș putea ușor să mă prăbușesc în cadă și să adorm, cu piciorul pe gura țevii de scurgere, iar în timpul ăsta apa să curgă peste mine.

Când mă întorc în camera Danei, las prosopul să cadă și mă îmbrac cu ce găsesc mai aproape de mine. În cameră nu e calculator, nici telefon. N-am cum să iau legătura cu Rhiannon. Știu că ar trebui să cercetez casa, dar numai gândul ăsta necesită prea multă energie. Simt nevoia să mă așez. Să mă întind. Să închid ochii.

— Trezește-te!

Porunca e la fel de neașteptată ca ușa trântită mai devreme și de două ori mai aproape. Deschid ochii și îl văd pe foarte supăratul tată al Danei.

— A venit doamna doctor P, intervine mama Danei din spatele lui, pe un ton ușor mai conciliant.

Poate că îi pare rău pentru mine. Sau doar nu vrea ca soțul ei să mă omoare în fața unui martor.

Mă întreb dacă vizita la domiciliu a unui doctor se datorează în întregime unei mahmureli. Dar când doamna doctor P se așază lângă mine, nu văd nicio trusă medicală, ci doar un carnet de însemnări.

— Dana, spune ea cu blândețe.

Mă uit la ea. Mă ridic în coate, deși îmi vâjâie capul.

Se întoarce spre părinții mei.

— E în regulă. Ce-ar fi să ne lăsați singure?

Nu e nevoie să li se spună de două ori.

Îmi este încă greu să accesez. Știu că faptele există, dar sunt în spatele unui zid întunecat.

— Vrei să îmi spui ce s-a întâmplat? mă întreabă doctorița.

— Nu știu, îi răspund. Nu-mi amintesc.

— E chiar atât de rău?

— Da.

Mă întreabă dacă părinții mei mi-au dat Tylenol, iar când îi spun că nu, pleacă o secundă și se întoarce cu două tablete de Tylenol și un pahar cu apă.

La prima încercare, nu pot să înghit Tylenolul și mi-e jenă de râgâiala care se aude. A doua oară e mai bine și dau pe gât restul de apă. Doctorița se duce să umple iar paharul, lăsându-mi timp de gândire. Dar gândurile mele sunt încâlcite, tot neclare.

Când se întoarce, începe cu:

— Înțelegi de ce părinții tăi sunt supărați, nu-i așa?

— Chiar nu știu, spun. Nu mint. Aș vrea să fi știut.

— Ai fost la o petrecere la Cameron.

Se uită la mine să vadă dacă reacționez. Când vede că n-o fac, continuă:

— Ai plecat pe furiș de acasă pentru a te duce acolo. Și, când ai ajuns acolo, te-ai pus pe băut. Ai băut mult. Prietenii tăi s-au îngrijorat din motive evidente. Dar nu te-au oprit. Au încercat să te oprească doar când te-ai dus la mașină să pleci acasă.

Sunt tot sub apă, iar amintirea despre acest lucru e la suprafață. Știu că e acolo. Știu că doctorița spune adevărul. Dar tot nu-mi amintesc.

— Am condus?

— Da. Deși nu trebuia să o faci. Ai furat cheile tatălui tău.

— Am furat cheile tatei.

O spun cu glas tare, sperând că asta va aprinde scânteia unei imagini.

— Când te-ai dus la mașină să pleci acasă, unii dintre prietenii tăi au încercat să te împiedice. Dar tu ai ținut-o pe a ta. Au încercat să te oprească. Dar tu le-ai vorbit urât. I-ai făcut cum ți-a venit la gură. Iar când Cameron a încercat să-ți ia cheile...

— Ce-am făcut?

— L-ai mușcat de încheietura mâinii. Și-ai fugit.

Așa trebuie să se fi simțit Nathan în dimineața de după.

Doamna doctor P continuă:

— Prietena ta Lisa i-a sunat pe părinții tăi. Au venit cât au putut de repede. Când a ajuns tatăl tău, erai deja în mașină. A dat să te oprească, și a fost cât pe ce să-l calci.

A fost cât pe ce să-l calc?

— N-ai ajuns departe. Erai prea beată ca să ieși cu spatele din alee. Ai ajuns în curtea vecinilor. Ai intrat într-un stâlp de telefon. Din fericire, nu a fost nimeni rănit.

Răsuflu. Scotocesc prin mintea Danei, încercând să găsesc ceva.

— Ce vrem noi să știm, Dana, este de ce ai făcut una ca asta. După ce s-a întâmplat cu Anthony, de ce ai făcut asta?

Anthony. Corpul mi se mișcă spasmodic de durere. Durere e tot ce simt.

Anthony. Fratele meu.

Fratele meu care a murit lângă mine.

Fratele meu care a murit lângă mine, pe locul pasagerului.

Din cauză că am provocat un accident.

Din cauză că eram beată.

Din cauza mea.

— Oh, Dumnezeule! strig. Oh, Dumnezeule!

Îi văd acum trupul însângerat. Țip.

— E în regulă, spune doctorița. Acum e în regulă.

Dar nu e.

Nu este.

Doamna doctor P îmi dă ceva mai puternic decât Tylenolul. Încerc să mă opun, dar fără succes.

— Trebuie să-i spun lui Rhiannon, zic.

N-am vrut s-o spun, dar mi-a scăpat.

— Cine e Rhiannon? întreabă doamna doctor.

Pleoapele mi se închid. Adorm înainte ca ea să primească un răspuns.

Amintirile încep să revină în timp ce dorm și, când mă trezesc iar, știu mai multe. Nu sfârșitul — sincer nu-mi amintesc să fi urcat în mașină, să fi fost cât pe ce să-l calc pe tatăl meu, să fi intrat în stâlpul de telefon. Trebuie să fi fost pulbere. Dar, înainte de asta, îmi amintesc că am fost la petrecere, că am băut tot ce mi s-a oferit și m-am simțit mai bine din cauza asta. Că am flirtat cu Cameron. Că am mai băut puțin, ca să nu mă mai gândesc. Mă gândisem prea mult.

Sunt ca părinții Danei, sau doamna doctor P — vreau s-o întreb de ce. Nici chiar din interior nu pot să-mi dau seama. Deoarece corpul nu știe să răspundă la asta.

Membrele îmi sunt grele, de lemn. Dar mă ridic în capul oaselor, sprijinindu-mă în mâini. Mă dau cu greu jos din pat. Trebuie să găsesc un calculator sau un telefon.

Când ajung la ușă, constat că e încuiată. Ar trebui să existe o cheie, dar cineva a luat-o.

Sunt captivă în propria-mi cameră.

Acum că ei știu că-mi amintesc măcar puțin, mă lasă să fierb în sucul propriei mele vinovății.

Iar partea cea mai rea e că treaba asta are efect.

Am rămas fără apă. Strig că mai vreau apă. Într-un minut, mama este la ușă cu un pahar. Se pare că a plâns. E distrusă. Mi-am distrus mama.

— Poftim, spune ea.

— Pot să ies? întreb. Trebuie să caut pe calculator niște chestii pentru școală.

Ea clatină din cap.

— Poate mai târziu. După cină. Deocamdată, doamna doctor ar vrea să notezi tot ce simți.

Pleacă și încuie ușa în urma ei. Găsesc o bucată de hârtie și un pix.

Ce simt este neajutorare, scriu.

Dar pe urmă mă opresc. Pentru că nu scriu ce simte Dana. Scriu ce simt eu.

Durerea de cap și greața se atenuează. Deși, de fiecare dată când mi-o imaginez pe Rhiannon singură în cabană, iar mi-e rău.

I-am promis. Deși cunoșteam riscul, i-am promis.

Iar acum îi dovedesc că e prea riscant să-mi respect promisiunile.

Îi dovedesc că n-am să fiu în stare să mă descurc.

Mama Danei îmi aduce prânzul pe o tavă, de parcă aș fi invalidă. Îi mulțumesc. Iar apoi găsesc cuvintele pe care ar fi trebuit să le găsesc de la început.

— Îmi pare rău, îi spun. Îmi pare foarte, foarte rău.

Ea dă din cap, dar îmi dau seama că nu e destul.

Trebuie să-i mai fi spus de prea multe ori „Îmi pare rău". La un moment dat — poate aseară — trebuie să fi încetat să mai creadă asta.

Când o întreb unde e tata, îmi spune că e cu mașina la reparat.

Părinții mei hotărăsc că mâine trebuie să mă duc la școală și că atunci voi fi nevoită să-mi îndrept greșelile față de prietenii mei. Îmi spun că pot să folosesc calculatorul pentru teme, dar stau în spatele meu în timp ce născocesc lucruri de studiat.

Să-i trimit un e-mail lui Rhiannon iese din discuție.

Și ei nu dau semne că îmi vor înapoia telefonul.

Amintirile despre evenimentele din seara precedentă nu mai revin. Îmi petrec restul serii uitându-mă în gol și am senzația că golul se uită la mine.

Ziua 6022

Planul meu e să mă trezesc devreme — pe la șase — și să-i trimit un e-mail lui Rhiannon, în care să-i explic tot. Mă aștept ca ea să fi renunțat să mă mai aștepte după o vreme.

Dar planul îmi este zădărnicit când sunt trezit cu o zgâlțâitură, cu puțin înainte de cinci.

— E timpul să te scoli, Michael.

E mama — mama lui Michael — și, spre deosebire de mama Danei, glasul ei sună de parcă s-ar scuza.

Îmi imaginez că e timpul să merg la antrenament la înot, sau că am altceva de făcut înainte de școală. Dar când mă dau jos din pat, mă lovesc cu piciorul de un geamantan.

O aud pe mama în cealaltă cameră, trezindu-le pe surorile mele.

— E timpul să plecăm în Hawaii! spune ea voioasă.

Hawaii.

Accesez și descopăr că, da, plecăm în dimineața asta spre Hawaii. Sora mai mare a lui Michael se mărită acolo, iar familia lui Michael s-a hotărât să-şi ia o vacanță de o săptămână.

Numai că pentru mine nu va fi o săptămână. Deoarece, pentru a mă întoarce, ar trebui să mă trezesc în corpul unui băiat de șaisprezece ani care se duce acasă în Maryland în acea zi. Asta ar putea dura săptămâni. Luni.

S-ar putea nici să nu se întâmple.

În niciun caz nu pot să merg.

Garderoba lui Michael este alcătuită în mare parte din tricouri heavy metal. Îmi pun unul și jeanșii.

Trec pe hol pe lângă una dintre surorile mele, care îmi spune ceva, dar gândul îmi este în altă parte. Încă nu știu ce să fac.

Michael nu are permis de conducere și nu cred că ar avea rost să fur una dintre mașinile părinților lui. Nunta surorii lui este abia vineri, așa că măcar nu pun în pericol prezența lui acolo. Dar pe cine înșel eu?

Chiar dacă nunta ar fi în seara asta, tot nu m-aș urca în avionul ăla.

Știu că am să-l bag pe Michael într-un mare bucluc. Îmi cer scuze față de el în timp ce scriu un bilet pe care îl las pe masa din bucătărie.

Nu pot să merg astăzi. Îmi pare tare rău. Am să mă întorc diseară. Duceți-vă fără mine. Am să ajung acolo cumva până joi.

În timp ce toată lumea e la etaj, ies pe ușa din spate.

Aș putea să chem un taxi, dar mă tem că părinții lui vor suna la companiile de taxi locale să întrebe dacă au luat de curând vreun adolescent rocker. Sunt la cel puțin două ore depărtare de Rhiannon. Iau cel mai apropiat autobuz și îl întreb pe șofer care e cel mai bun mod de a ajunge în orașul lui Rhiannon. El râde și îmi spune:

„Cu mașina". Îi spun că asta nu este o opțiune, iar el îmi spune că probabil va trebui să merg până la Baltimore și apoi să mă întorc iar.

Asta durează în jur de șapte ore.

Când ajung, după ce am mers pe jos cam un kilometru şi jumătate din centrul orașului, orele nu s-au terminat încă. Nici de data asta nu mă oprește nimeni, chiar dacă sunt un tip masiv, transpirat, cu părul mare, într-un tricou cu Metallica, ce urcă scările ca o furtună.

Încerc să-mi amintesc programul lui Rhiannon din vremea când eram în mintea ei și îmi aduc vag aminte că ora asta avea sport. Mă uit în sala de sport și văd că e goală. Pasul următor este în mod firesc terenul de sport, care e în spatele școlii. Acolo se desfășoară un meci de softball. Rhiannon e la baza a treia.

Mă vede cu coada ochiului. Îi fac semn cu mâna. Nu e clar dacă mă recunoaște sau nu. Mă simt prea expus, prea în raza vizuală a profesorilor de sport. Așa că mă întorc și mă opresc lângă ușa școlii. Sunt un chiulangiu ca oricare, ieșit într-o pauză de țigară fără țigară.

Rhiannon se duce la unul dintre profesori și îi spune ceva. Profesorul pare înțelegător și pune altă elevă la baza a treia. Rhiannon o ia către școală. Fac un pas înăuntru și o aștept în sala de sport.

— Bună, îi spun când intră.

— Unde naiba ai fost? vine replica ei.

N-am mai văzut-o atât de supărată. E genul de supărare pe care o ai atunci când te simți trădat nu numai de o persoană, ci de întregul univers.

— Am fost încuiat în camera mea, îi spun. A fost îngrozitor. N-am avut nici calculator.

— Te-am așteptat. M-am trezit. Am făcut patul. Am mâncat puțin. Și apoi te-am așteptat. Telefonul meu a sunat și s-a oprit, așa că m-am gândit că e un semn de la tine. Am început să citesc reviste vechi de vânătoare, fiindcă acolo nu aveam altceva de citit. Pe urmă am auzit pași. Când am auzit pe cineva la ușă, am alergat să deschid. Dar nu erai tu. Era un bărbat de optzeci de ani, care trăgea după el un cerb mort. Nu știu care dintre noi a fost mai surprins. Am țipat când l-am văzut. Iar el mai-mai să facă infarct. Nu eram dezbrăcată, dar aproape. Mi-a fost tare rușine. Nici măcar n-a fost drăguț. Mi-a spus că încalc proprietatea. Eu i-am spus că Artie e unchiul meu, dar nu m-a crezut. Cred că singurul lucru care m-a salvat a fost faptul că Artie și eu avem același nume de familie. Iată-mă acolo, în lenjerie intimă, arătându-i cartea de identitate. Avea sânge pe mâini. Și am văzut că veneau și alți bărbați. El a presupus că mașina mea e una dintre mașinile lor... Treaba era că... eu tot credeam că ai să vii. Așa că nu puteam să plec. M-am îmbrăcat și am stat acolo în timp ce ei îi scoteau mațele bietului cerb. Am așteptat și după plecarea lor. Am așteptat până s-a întunecat. Cabana mirosea a sânge, A. Dar am rămas acolo. Și tu nu ai venit.

Îi povestesc despre Dana. Apoi îi spun de Michael și de fuga lui de acasă.

E ceva. Dar nu e destul.

— Cum să facem noi să meargă treaba asta? mă întreabă ea. Cum?

Vreau să existe un răspuns. Vreau să am un răspuns.

— Vino încoace, spun și o iau în brațe, pentru că ăsta e singurul răspuns pe care îl am.

Stăm așa un minut, neștiind niciunul ce urmează. Când ușa sălii se deschide, ne îndepărtăm unul de celălalt.

Dar e prea târziu. Îmi închipui că e unul dintre profesorii de sport, sau altă fată din clasă. Dar pe ușă intră Justin.

— Ce mama dracului? spune el. Ce-i asta?

Rhiannon încearcă să-i explice.

— Justin... începe ea.

Dar el i-o taie.

— Lindsay mi-a dat mesaj că nu te simți bine. Așa că am venit să văd cum îți mai este. Ei bine, cred că te simți foarte bine. Nu vreau să vă întrerup.

— Încetează! spune Rhiannon.

— Să încetez, nenorocito?

Acum vine spre noi.

— Justin, spun.

Se întoarce spre mine.

— Tu nici n-ai voie să vorbești, frate.

Vreau să mai spun ceva, dar el începe să mă lovească cu pumnii. Primul pumn mă nimerește drept în nas. Mă prăbușesc la pământ.

Rhiannon țipă și dă să mă ajute să mă ridic. Justin o trage de braț.

— Am știut întotdeauna că ești o boarfă, spune Justin.

— Încetează! strigă Rhiannon.

Justin îi dă drumul și se întoarce la mine. Începe să dea în mine cu picioarele.

— Ăsta e noul tău iubit? urlă Justin. Îl iubești?

— Nu-l iubesc! urlă Rhiannon. Dar nu te iubesc nici pe tine!

În clipa în care mă lovește iar, îl apuc de picior și-l trag jos. Se prăbușește pe podea. Cred că asta îl va opri, dar el îmi trage o cizmă în bărbie. Îmi zvâcnesc dinții.

În acest moment, fetele de la softball intră în sală. Când văd ce se întâmplă, își acoperă gura cu mâinile. O fată aleargă la Rhiannon să se asigure că e teafără.

Justin se ridică și îmi mai trage un picior, doar ca să vadă toată lumea. Lovitura abia mă atinge și reușesc să mă ridic. Vreau să-l lovesc şi eu, să-l rănesc, dar sincer nu știu cum.

Pe lângă asta, trebuie să plec. Va fi ușor să descopere că nu învăț la școala asta. Și chiar dacă sunt clar învinsul din această luptă, tot pot să sune la poliție și să spună că am intrat fără permisiune în școală și m-am încăierat cu un elev.

Mă duc clătinându-mă la Rhiannon. Prietena ei încearcă să o ferească de mine, dar Rhiannon îi face semn să se dea la o parte.

— Trebuie să plec, îi spun. Ne întâlnim la Starbucks, unde ne-am întâlnit prima dată. Când poți.

Simt o mână pe umăr. Justin mă trage cu fața spre el. Nu vrea să mă lovească pe la spate.

Știu că ar trebui să-l înfrunt. Să-l lovesc, dacă pot. Dar în loc de asta, reușesc să scap din strânsoarea lui și fug.

N-am intenția să o las pe Rhiannon plângând, dar exact asta fac.

Mă întorc în stația de autobuz, apoi chem un taxi dintr-o cabină telefonică din apropiere. Mă costă aproape cincizeci de dolari până la Starbucks. Dacă înainte eram un tip masiv, transpirat, cu părul mare, într-un tricou cu Metallica, acum sunt un tip masiv, transpirat cu părul mare, într-un tricou cu Metallica, bătut, cu vânătăi și sângerând. Comand o cafea fără zahăr și strecor douăzeci de dolari în borcanul pentru bacșiș. Acum mă vor lăsa să stau cât vreau, indiferent cât de groaznic arăt.

Mă aranjez puțin la toaletă. Apoi mă așez și aștept.

Și aștept.

Și aștept.

Ea sosește abia la șase și un pic.

Nu-și cere scuze. Nu explică de ce i-a luat atât de mult. Nici măcar nu vine direct la masa mea. Se oprește mai întâi la tejghea și ia o cafea.

— Chiar am nevoie de asta, spune în timp ce se așază.

Știu că vorbește despre cafea, nu despre altceva.

Eu sunt la a patra cafea și la al doilea biscuit.

— Îți mulțumesc că ai venit, îi spun.

Sună prea formal.

— M-am gândit să nu vin, spune Rhiannon. Dar m-am răzgândit.

Se uită la fața mea, la vânătăile mele.

— Ești bine?

— N-am nimic.

— Adu-mi aminte — cum te cheamă astăzi?

— Michael.

Mă cercetează iar cu privirea.

— Bietul Michael!

— Îmi închipui că nu așa s-a gândit el că o să decurgă ziua.

— Cred și eu!

Am impresia că amândoi ne ferim de adevăratul subiect. Trebuie să-l abordez.

— Acum s-a terminat? Între voi?

— Da. Deci cred că ai obținut ce ai vrut.

— Ăsta e un mod îngrozitor de a pune problema. N-ai vrut și tu asta?

— Ba da. Dar nu așa. Nu așa, în fața tuturor.

Întind mâna s-o mângâi pe față, dar ea se ferește. Las mâna jos.

— Te-ai eliberat de el, îi spun.

Ea clatină din cap. Am spus încă ceva ce nu trebuia.

— Uit că tu nu te pricepi la lucrurile astea, spune. Uit că n-ai experiență, A. Doar pentru că te desparți de cineva, nu înseamnă că te eliberezi de el. Sunt încă legată de Justin într-o sută de feluri diferite. Doar că nu mai ieșim împreună. O să-mi ia ani să mă eliberez de el.

Dar măcar ai început, îmi vine să spun. *Măcar ai tăiat acea primă legătură.* Totuși, nu spun nimic. S-ar putea ca asta să fie ce știe ea, dar nu ce vrea să audă.

— Ar fi trebuit să mă duc în Hawaii? întreb.

Expresia lui Rhiannon se îmblânzește. E o întrebare absurdă, dar ea știe ce vreau să spun.

— Nu. Te vreau aici.

— Cu tine?

— Cu mine. Când poți să fii.

Vreau să-i promit mai mult de atât, dar știu că nu pot.

Verificăm cu telefonul ei zborurile locale spre Hawaii, și cum nu mai pleacă niciun avion într-acolo, mă duce acasă cu mașina.

— Povestește-mi mai multe despre fata care ai fost ieri, mă roagă.

Așa că îi povestesc. Iar când termin și mașina se umple de tristețe, mă hotărăsc să-i povestesc și despre alte zile, alte vieți. Mai fericite. Îi povestesc că mi s-a cântat la culcare, că am văzut elefanți la grădini zoologice și la circ, îi povestesc despre prime sărutări și tentative de prime sărutări în debarale și despre filme de groază. E modul meu de a-i spune că, deși n-am o experiență vastă, am reușit să am o viață.

Ne apropiem tot mai mult de casa lui Michael.

— Vreau să te văd mâine, spun.

— Și eu vreau să te văd, îmi răspunde ea. Dar cred că amândoi știm că nu e vorba doar de a vrea.

— Atunci sper să ne vedem.

— Și eu sper.

Vreau să o sărut de noapte bună, nu de adio. Dar când ajungem, ea nu face nicio încercare să mă sărute. Nu vreau să forțez nota și să fac eu prima mișcare. Și nu vreau s-o rog pe ea să mă sărute, de teamă că o să refuze.

Îi mulțumesc că m-a adus până acasă și ne despărțim. Ce multe lucruri au rămas nespuse!

Nu intru direct în casă. Mă plimb ca să mai treacă timpul. E zece când ajung la ușa din față. Accesez mintea lui Michael ca să aflu unde e ținută cheia de rezervă, dar când o găsesc, ușa se deschide și în prag apare tatăl lui Michael.

La început, nu spune o vorbă. Se uită lung la mine.

— Îmi vine să te bat măr, spune el, dar se pare că cineva mi-a luat-o înainte.

Mama și surorile mele au fost trimise înainte în Hawaii. Tata a rămas să mă aștepte.

Pentru a mă scuza, trebuie să-i dau niște explicații. Inventez una la fel de jalnică precum mă simt eu, și anume că a trebuit să mă duc la un concert, despre care n-am avut cum să-i spun dinainte. Mă simt îngrozitor că îi dau viața peste cap lui Michael în halul ăsta, și probabil amărăciunea îmi răzbate din glas, pentru că tatăl lui

Michael e mult mai puțin ostil decât ar avea tot dreptul să fie. Dar nici vorbă să fi scăpat. Taxa pentru schimbarea biletelor se va reține din alocația mea pe anul viitor, iar când ajungem în Hawaii, s-ar putea să fiu pedepsit și să n-am voie să fac nimic care nu e legat de nuntă. O să mă simt vinovat pentru asta tot restul vieții. Singurul lucru salvator e că sunt bilete disponibile pentru ziua următoare.

În seara aceea, creez o amintire cu cel mai grozav concert rock la care va merge vreodată Michael. E singurul dar pentru el care îmi vine în minte.

Ziua 6023

Chiar înainte de a deschide ochii, îmi place Vic. Din punct de vedere biologic, fată, dar de genul masculin. Trăiește în limitele definirii propriului său adevăr, exact ca mine. Știe ce vrea să fie. Cei mai mulți tineri de vârsta noastră sunt nevoiți să facă asta. Pentru ei, lucrurile sunt ușoare. Dacă vrei să trăiești în limitele definirii propriului adevăr, trebuie să alegi să treci prin procesul dureros, dar și reconfortant al găsirii lui.

Se pare că va fi o zi aglomerată pentru Vic. Are test la istorie și la matematică. Are și repetiție cu trupa, lucru pe care îl așteaptă cu nerăbdare. Mai e și întâlnirea cu o fată pe nume Dawn.

Mă scol. Mă îmbrac. Îmi iau cheile și mă urc în mașină.

Dar când ajung în locul în care ar trebui să cotesc spre școală, merg înainte.

Până la Rhiannon sunt trei ore de mers cu mașina. I-am trimis un e-mail să o anunț că eu și Vic venim. Nu i-am dat timp să răspundă sau să spună nu.

Pe drum, accesez fragmente din trecutul lui Vic. Există puține lucruri mai grele decât acela de a te naște în corpul nepotrivit. Și eu a trebuit să mă lupt cu asta când eram în creștere, dar numai o zi. Înainte să devin atât de adaptabil, atât de tolerant față de modul în care funcționează viața mea, m-am împotrivit unora dintre tranziții. Îmi plăcea mult să am părul lung și mă supăram când mă trezeam și constatam că părul meu lung dispăruse. Erau zile în care mă simțeam fată și zile în care mă simțeam băiat, și zilele acelea nu corespundeau întotdeauna cu trupul în care eram. Încă îi credeam pe toți când îmi spuneau că trebuie să fiu una sau cealaltă. Nimeni nu-mi spunea altceva, iar eu eram prea mic pentru a gândi singur. Mai aveam încă până să învăț că, atunci când e vorba de sex, sunt ambele și niciunul.

Este îngrozitor să fii trădat de corpul tău. Și te izolează de lume, pentru că simți că nu poți să vorbești despre asta. Simți că este ceva între tine și corp, o bătălie pe care n-ai s-o câștigi niciodată... și totuși o duci zi de zi, și asta te obosește. Chiar dacă încerci s-o ignori, consumul de energie necesară pentru a o ignora te va epuiza.

Vic a avut noroc cu părinții care i s-au dat. Lor nu le păsa că el voia să poarte jeanși în loc de fuste, sau să se joace cu camioane în loc de păpuși. Abia când s-a făcut mai mare și a intrat în adolescență, asta le-a dat de gândit părinților lui. Știau că fiicei lor îi plac fetele. Dar a fost nevoie să treacă un timp până ca el să recunoască deschis — chiar și față de sine — că le plăcea ca băiat. Că era menit să fie băiat, sau cel puțin să trăiască precum un băiat, să trăiască în ceața dintre o fată băiețoasă și un băiat efeminat.

Tatăl lui, un om liniștit, l-a înțeles și l-a susținut într-un mod discret. Mama lui a luat lucrurile mai în serios. Respecta dorința lui Vic de a fi ce simțea nevoia să fie dar, în același timp, îi era greu să accepte că în loc de o fiică, are un fiu. Unii dintre prietenii lui Vic au înțeles, chiar și la treisprezece și paisprezece ani. Alții s-au speriat — mai mult fetele. Pentru băieți, Vic fusese întotdeauna prietenul omniprezent, asexual.

Dawn a existat dintotdeauna în fundal. După grădiniță, au mers la școală împreună, prietenoși unul cu celălalt, dar fără să devină cu adevărat prieteni. Când au intrat la liceu, Vic umbla cu adolescenții care scriau cu furie poezii în caietele lor și le lăsau să zacă acolo, în timp ce Dawn era cu adolescenții care își trimiteau poeziile unor reviste literare, în clipa în care erau terminate. Nu aveau nimic în comun. Vic nici n-ar fi observat-o pe Dawn, nici nu s-a gândit că ar exista posibilitatea unei relații dacă Dawn nu l-ar fi remarcat prima.

Dar Dawn l-a remarcat. El era piesa de la periferie spre care ochii ei se abăteau întotdeauna. Când se culca și închidea ochii, adormea cu gândul la el. Nu știa de cine era atrasă — de fata băiețoasă, de băiatul efeminat —, dar în cele din urmă, a hotărât că asta chiar nu contează. Era atrasă de Vic. Iar Vic habar n-avea că ea exista. Nu în acest fel.

În cele din urmă, după cum i-a povestit Dawn lui Vic mai târziu, treaba a devenit de nesuportat. Aveau o mulțime de prieteni comuni care ar fi putut să execute misiunea de recunoaștere, dar Dawn a fost de părere că, dacă era să riște, voia să riște direct. Așa că într-o zi când l-a văzut pe Vic plecând la un 7-Eleven cu alți câțiva băieți, a sărit în mașină și s-a luat după ei. Așa cum sperase, Vic

s-a hotărât să piardă vremea în față în timp ce prietenii lui umblau pe intervale. Dawn s-a dus la el și l-a salutat. La început, Vic nu a înțeles de ce Dawn vorbea cu el, sau de ce părea atât de emoționată, dar încetul cu încetul, și-a dat seama ce se întâmpla și a vrut și el să se întâmple. Când clopoțelul de la ușa din față a semnalat ieșirea prietenilor lui, el le-a făcut semn să plece și a rămas cu Dawn, care nici nu-și amintea să fi pretins că are nevoie de ceva din magazin. Dawn ar fi vorbit ore întregi acolo; Vic a fost cel care a propus să meargă la o cafea, și totul a pornit de acolo.

De atunci au existat suișuri și coborâșuri, dar esența a rămas aceeaşi: când Dawn se uita la Vic, îl vedea exact așa cum voia el să fie văzut. În vreme ce părinții lui Vic îl vedeau drept cine era înainte, iar mulți prieteni și străini îl vedeau drept cine nu mai voia să fie, Dawn îl vedea numai pe el. Ea nu-l vedea ca pe ceva indecis. Vedea o persoană foarte distinctă, foarte clară.

În timp ce analizam aceste amintiri, în timp ce îmbinam această poveste, eram plin de recunoștință și de dor — eu, nu Vic. Asta vreau de la Rhiannon. Asta vreau să-i dăruiesc lui Rhiannon.

Dar cum să fac să mă vadă distinct, dacă sunt un corp pe care nu-l va vedea niciodată cu adevărat, într-o viață pe care niciodată nu va putea să o înțeleagă cu adevărat?

Ajung înainte de pauza de prânz și parchez în locul meu obișnuit.

Deja știu în ce sală de clasă e Rhiannon. Aștept în fața ușii, să sune de ieșire. Când sună, ea e în mijlocul unui grup și vorbește cu prietena ei Rebecca. Nu mă vede; nici măcar nu ridică privirea. Așa că trebuie să mă țin

după ea, neștiind dacă sunt stafia trecutului, prezentului sau viitorului ei. În cele din urmă, ea și Rebecca o iau în direcții diferite și pot să vorbesc cu ea singură.

— Bună, spun.

Ezită o clipă înainte de a se întoarce. Dar apoi se întoarce și mă recunoaște.

— Bună, spune ea. Iată-te. De ce nu mă miră?

Nu este chiar primirea la care speram, dar e o primire pe care o înțeleg.

— Luăm masa împreună? întreb.

— Sigur, spune ea. Dar pe urmă chiar trebuie să mă întorc.

Îi spun că e în regulă.

Mergem în tăcere. Când nu sunt concentrat asupra lui Rhiannon, sesizez că lumea se uită la ea altfel. Unii aprobator, dar mai mulți dezaprobator.

— Evident că acum sunt o târfă de rockeriță, spune ea. Conform unor surse, m-am culcat chiar și cu membrii trupei Metallica. Într-un fel e amuzant, dar și neamuzant.

Mă examinează.

— Tu, totuși, ești ceva total diferit. Nici nu știu cu cine am azi de a face.

— Mă cheamă Vic. Biologic sunt fată, dar genul meu e masculin.

Rhiannon oftează.

— Nici măcar nu știu ce înseamnă asta.

Dau să-i explic, dar mă oprește.

— Să așteptăm până ieșim din perimetrul școlii, bine? Ce-ar fi să mergi în urma mea o vreme? Cred că asta ar ușura situația.

N-am de ales decât să mă conformez.

Ne ducem la un restaurant mic unde vârsta medie a consumatorilor este nouăzeci și patru de ani și sosul de mere pare să fie cel mai popular punct din meniu. Nu e chiar un local frecventat de liceeni.

După ce ne așezăm și comandăm, o rog să-mi spună mai multe despre urmările zilei precedente.

— Nu pot să spun că Justin este chiar atât de supărat, începe ea. Și nu duce lipsă de fete care vor să îl aline. E jalnic. Rebecca a fost nemaipomenită. Sincer, ar trebui să existe o ocupație numită PR în domeniul prieteniei — Rebecca ar fi as la asta. A răspândit și versiunea mea.

— Adică?

— Păi, că Justin e o jigodie și că eu și rockerul nu făceam altceva decât să stăm de vorbă.

Prima parte e de necontestat, dar partea a doua chiar și mie îmi sună neconvingător.

— Îmi pare rău că s-a întâmplat așa, spun.

— Putea să fie mai rău. Și trebuie să încetăm să ne mai scuzăm unul față de celălalt. Nu se poate ca fiecare propoziție să înceapă cu „Îmi pare rău".

În glasul ei e multă resemnare, dar nu îmi dau seama cu ce s-a resemnat de fapt.

— Așadar ești o fată care e băiat, spune ea.

— Ceva de genul ăsta.

Simt că nu vrea să intre în subiectul ăsta.

— Și cât ai făcut pe drum?

— Trei ore.

— Și peste ce ai sărit?

— Peste două teste. Și o întâlnire cu iubita mea.

— Crezi că e corect?

Mă blochez o secundă.

— Ce vrei să spui? întreb.

— Uite ce e, spune Rhiannon, mă bucur că ai venit tocmai până aici. Zău că mă bucur. Dar n-am prea dormit azi-noapte și sunt al naibii de irascibilă, iar azi-dimineață când am primit e-mailul tău, m-am gândit: *Toată povestea asta chiar e corectă?* Nu față de mine sau de tine, ci față de aceste... persoane ale căror vieți le răpești.

— Rhiannon, întotdeauna am grijă...

— Știu. Și știu că e vorba doar de o zi. Dar dacă azi trebuie să se întâmple ceva total neașteptat? Dacă iubita lui îi pregătește o mare petrecere surpriză? Dacă partenera lui de laborator nu trece clasa pentru că el nu e acolo să o ajute? Dacă... nu știu. Dacă are loc un mare accident și el ar trebui să fie în apropiere ca să salveze un bebeluș?

— Știu, îi spun. Dar dacă eu sunt cel căruia trebuie să i se întâmple ceva? Dacă eu trebuie să fiu aici, iar dacă nu sunt, lumea o va lua în direcția greșită? Într-un mod imperceptibil, dar important.

— Dar n-ar trebui să pui mai presus viața lui... sau, mă rog, a ei, nu știu cum să mă exprim.

— De ce?

— Pentru că tu ești doar musafir.

Știu că e adevărat, dar e șocant să o aud spunând asta. Ea se grăbește să nuanțeze ceea ce sună a acuzație.

— Nu spun că tu ești mai puțin important. Știi că nu e așa. Acum, ești persoana pe care o iubesc cel mai mult din lumea asta.

— Serios?

— Cum adică, *serios*?

— Ieri ai spus că nu mă iubești.

Știe exact la ce mă refer.

— Vorbeam despre rocker, nu despre tine.

Dintr-odată, conversația asta nu mai pare atât de rea pe cât credeam.

Ne sosește mâncarea, dar Rhiannon abia se atinge de porția ei.

— Și eu te iubesc, să știi, spun.

— Știu, spune ea.

Dar nu pare mai fericită.

— O să trecem peste asta, zic. Fiecare relație are la început o parte grea. Asta e partea noastră grea. Nu e ca la un puzzle unde piesele se îmbină perfect, imediat. La relații, trebuie să modelezi piesele la fiecare capăt înainte să se îmbine perfect.

— Iar piesa ta își schimbă forma în fiecare zi, spune ea.

— Doar fizic.

— Știu.

În sfârșit, mănâncă un cartof prăjit.

— Știu, zău. Cred că trebuie să mai lucrez la piesa mea. Se petrec prea multe. Iar faptul că ești aici... pune capac.

— Am să plec, spun. După masă.

— Nu e vorba că vreau să pleci. Doar că am nevoie să pleci.

— Înțeleg, spun.

Și chiar înțeleg.

— Bun, spune ea și zâmbește. Acum, povestește-mi despre întâlnirea asta la care te duci diseară. Dacă eu n-am să fiu cu tine, vreau să știu cine o să fie.

Îi trimit un mesaj pe telefon lui Dawn ca să-i spun că nu sunt la școală, dar întâlnirea rămâne valabilă. O să ne întâlnim la cină, după ce termină antrenamentul la hochei.

Ajung acasă la Vic când s-ar întoarce el în mod obișnuit de la școală. Intrat în camera mea, simt obișnuitul

neastâmpăr care precede o întâlnire amoroasă. Văd că Vic are în debaraua pentru haine o mare varietate de cravate, ceea ce mă face să cred că îi place să poarte cravate. Așa că încropesc o ținută dichisită — poate chiar prea dichisită, dar dacă ce am accesat despre Dawn e adevărat, știu că o va aprecia.

Cum mai am ore bune până la întâlnire, intru pe calculator. N-am niciun e-mail de la Rhiannon, dar de la Nathan am opt, pe care nu le citesc. Apoi intru pe lista cu melodii a lui Vic, și ascult câteva dintre cântecele pe care le-a ascultat cel mai mult. De multe ori așa găsesc muzică nouă.

În cele din urmă, cel puțin înainte de șase, ies pe ușă. E aproape ciudat cu câtă nerăbdare aștept asta. Vreau să fac parte din ceva care merge, indiferent de provocare.

Dawn nu e dezamăgită. Îi place mult cum arată Vic. E plină de vești despre ziua de azi, și plină de întrebări despre ce am pus la cale. Asta e o zonă delicată — nu vreau să fiu prins mai târziu cu minciuna, așa că îi spun pur și simplu că am simțit brusc nevoia să-mi iau o zi liberă. Fără teste, fără holuri, doar să mă duc cu mașina undeva unde nu am mai fost, dar să nu întârzii la întâlnirea cu ea. Ea e total de acord cu această decizie, și nici măcar nu mă întreabă de ce n-am invitat-o și pe ea. Sper că așa își va aminti Vic această zi.

Trebuie să accesez la foc rapid ca să urmăresc toate punctele de referință ale lui Dawn. Amintirile lui Vic despre ea sunt absolut corecte — ea îl vede foarte exact, minunat, cu nonșalanță. Îl înțelege, dar păstrează pentru ea asta.

Știu că situația lor e diferită de a noastră. Știu că eu nu sunt Vic, tot așa cum Rhiannon nu e Dawn. Dar o parte din mine vrea să facă analogia. O parte din mine vrea ca

noi să depășim situația în același fel. O parte din mine vrea ca iubirea noastră să fie tot atât de rezistentă, de puternică.

Și Vic, și Dawn au mașină, dar, la cererea lui Dawn, Vic o urmează acasă, doar ca s-o conducă până la ușă și să-și poată lua cum se cuvine la revedere, printr-un sărut. Mi se pare drăguț și accept, urcând mână în mână cu Dawn treptele din față. Nu știu dacă părinții ei sunt acasă, dar dacă ei nu-i pasă, nu-mi pasă nici mie. Ajungem la ușa cu plasă pentru țânțari și rămânem o clipă acolo, ca un cuplu de tineri îndrăgostiți din anii 1950. Apoi Dawn se apleacă și mă sărută pătimaș, iar eu îi răspund la fel. Ea mă împinge înapoi în întuneric și ne sărutăm cu atâta patimă, încât îmi pierd mintea, sau o pierd pe a lui Vic, astfel încât sunt total în propria-mi minte, și o sărut și din gură îmi iese cuvântul *Rhiannon*. La început cred că Dawn nu a auzit, dar ea se trage înapoi o secundă și mă întreabă ce am spus, iar eu îi spun că e ca și cântecul — nu știe cântecul? — și că mereu m-am întrebat ce înseamnă cuvântul ăsta, iar Dawn spune că habar n-are despre ce cântec vorbesc, dar nu contează, s-a obișnuit deja cu ciudățeniile mele, iar eu îi spun că am să i-l pun mai târziu, dar între timp se întâmplă asta și asta și asta și suntem acoperiți de frunze și cravata mea se agață de o creangă, dar totul e atât de plin de viață, încât nu ne deranjează. Nu ne deranjează nimic.

În seara aceea găsesc un e-mail de la Rhiannon.

A,

Ziua de azi a fost dificilă, dar cred că asta din cauză că este o perioadă foarte grea. Nu e vorba despre

tine, și nu e vorba despre iubire. E vorba că totul se năruie dintr-odată. Cred că știi ce vreau să spun.

Să încercăm din nou. Dar nu la școală. Cred că asta e prea mult pentru mine. Să ne întâlnim după. Undeva unde nu există urme din viața mea. Doar noi doi.

Mi-e greu să-mi imaginez cum, dar vreau ca aceste piese să se potrivească.

Cu dragoste,

R

Ziua 6024

Dimineața următoare nu mă trezește ceasul. Sunt trezit de o mamă — mama cuiva, mama mea — care stă la marginea patului, uitându-se la mine. Îmi dau seama că îi pare rău că mă trezește, dar acea tristețe e o parte neînsemnată dintr-o tristețe mult mai mare. Mă atinge ușor pe picior.

— E timpul să te trezești, spune ea încet, de parcă ar vrea ca trecerea de la somn la trezie să fie cât mai ușoară. Ți-am atârnat hainele pe ușa de la debara. Plecăm în aproximativ patruzeci și cinci de minute. Tatăl tău este... foarte tulburat. Toți suntem. Doar că pentru el este deosebit de dureros, așa că... dă-i timp să-și revină, bine?

În timp ce ea vorbește cu mine, nu mă pot concentra să-mi dau seama cine sunt sau ce se petrece, dar după ce ea pleacă și văd costumul negru atârnat pe ușa de la debara, fac legătura.

A murit bunicul și sunt pe cale să merg la prima înmormântare din viața mea.

Îi spun mamei că am uitat să le zic prietenilor să mă acopere la teme și intru pe calculator să o anunț pe

Rhiannon că e puțin probabil să pot să o văd azi. Din cât îmi dau seama, până la slujbă mai sunt cel puțin două ore. Dar nu vom rămâne la noapte acolo.

Tata a stat în camera părinților mei cea mai mare parte a dimineții, dar în clipa în care îi trimit mesajul lui Rhiannon, iese. Nu arată doar tulburat — pare orb. În ochii lui e multă durere ce pare că emană din toate părțile corpului său. La gât îi atârnă strâmb o cravată, slab înnodată.

— Marc, îmi spune el. *Marc*!

Ăsta e numele meu și, venind acum de pe buzele lui, sună atât ca o incantație, cât și ca un strigăt de neîncredere. Nu știu cum să reacționez.

Mama lui Marc intră repede.

— Oh, scumpule, spune ea, luându-l o clipă în brațe pe soțul ei, apoi se trage înapoi să-i îndrepte cravata.

După aceea se întoarce spre mine și mă întreabă dacă sunt gata de plecare.

Șterg istoricul, închid calculatorul și îi spun că mai trebuie doar să-mi pun pantofii.

În mașină, în drum spre înmormântare, nu vorbim mai deloc. La radio se transmit știrile, dar, după a treia repetare, nu cred că vreunul dintre noi mai ascultă. În schimb, îmi imaginez că mama și tatăl lui Marc fac același lucru pe care îl fac eu — accesez amintiri despre bunicul lui Marc.

Cele mai multe amintiri sunt fără cuvinte. Amintiri mute despre ore de stat împreună în bărci de pescuit, așteptând să se smucească firul undiței. Îl văd stând în capul mesei de Ziua Recunoștinței, tăind curcanul de parcă ar fi fost dreptul lui câștigat prin naștere să o facă.

Când eram mai mic, m-a dus la grădina zoologică — tot ce îmi amintesc este competența din glasul lui când mi-a vorbit despre lei și urși. Leii și urșii nu-i țin minte, ci doar ce mi-a spus el despre ei.

Iată moartea bunicii, înainte să știu cu adevărat ce înseamnă moartea. Ea e fantoma din fundalul tuturor acestor amintiri, dar sunt sigur că în mintea părinților mei este mult mai proeminentă. Acum gândurile mele se întorc spre ultimele luni. Văd trupul împuținat al bunicului meu, stinghereala dintre noi când am crescut mai înalt decât el, iar el părea să se retragă în el, în vârstă. Moartea lui a fost totuși o surpriză — știam că vine, dar nu în acea zi. Mama a fost cea care a răspuns la telefon. Nu a fost nevoie să-i aud cuvintele ca să știu că s-a întâmplat ceva. S-a dus cu mașina la birou la tata să-i spună. Eu nu am fost acolo. Nu am văzut.

Tata e cel care pare acum că s-a micșorat. Ca și cum atunci când ne moare cineva apropiat, am face pe moment schimb de locuri cu acea persoană, chiar în clipa dinainte. Iar când trecem peste asta, chiar îi trăim viața invers, de la moarte la viață, de la boală la sănătate.

Peștii din toate lacurile și râurile din apropiere sunt azi în siguranță, pentru că parcă toți pescarii din statul Maryland sunt aici la înmormântare. Se văd puține costume, iar cravate și mai puține. Este aici și familia mea extinsă — veri care plâng, mătuși înlăcrimate, unchi stoici. Tata pare să fie cel mai afectat și toată lumea îi prezintă condoleanțe. Mama și cu mine stăm lângă el, încadrându-l, și primim salutări din cap și bătăi pe umăr.

Mă simt impostor. Sunt atent la tot, încercând să înregistrez cât de multe pot pentru amintirile lui Marc,

pentru că știu că o să vrea să fi fost aici, o să vrea să își amintească asta.

Când intrăm în capelă, nu sunt pregătit să-l văd pe bunicul lui Marc în sicriul deschis, chiar acolo înaintea mea. Suntem în rândul din față și nu pot să-mi iau ochii de la el. Așa arată un corp fără nimic înăuntru. Dacă aș putea să ies din Marc o clipă — dacă el nu s-ar întoarce înăuntru — așa ar arăta. Nu e deloc ca atunci când dormi, oricât de mult s-au străduit cei de la pompele funebre să pară că e ca și somnul.

Bunicul lui Marc a crescut în acest oraș și a fost toată viața lui membru al acestei congregații. Sunt de spus multe lucruri pline de emoție. Până și predicatorul pare mișcat — e foarte obișnuit să rostească vorbele ce se cuvin rostite, dar nu pentru cineva de care nu-i pasă. Tatăl lui Marc se ridică să vorbească și corpul pare că e în război cu frazele lui — de fiecare dată când spune o frază, respirația i se oprește și umerii i se zguduie. Mama lui Marc se duce lângă el. Se pare că el o s-o roage să citească ea cuvântarea, dar apoi el se răzgândește și renunță la foaie. Vorbește liber. Deapănă amintiri și, deși pe alocuri sunt incoerente sau vagi, sunt lucrurile care îi vin în minte când se gândește la tatăl său. În jurul lui, congregația râde și plânge și dă din cap.

Lacrimile îmi șiroiesc pe față. La început nu înțeleg asta, pentru că nici nu-l cunosc pe omul despre care se vorbește — nu cunosc pe nimeni din încăperea asta. Nu fac parte din asta... și de aceea plâng. Pentru că nu fac parte din asta și nu voi face parte niciodată din ceva de genul ăsta. Știu de ceva timp treaba asta, dar poți să știi ceva de mulți ani fără să te afecteze cu adevărat. Nu voi

avea niciodată o familie care să mă jelească. Niciodată oamenii nu vor avea inima grea din cauza morții mele, cum o au din cauza morții bunicului lui Marc. N-am să las dâra de amintiri pe care a lăsat-o el. Nimeni nu mă va fi cunoscut vreodată și nici nu va ști ce am făcut. Dacă mor, nimeni nu va remarca, nu se va ține niciun priveghi, nu va fi nicio înmormântare. Dacă mor, nimeni în afară de Rhiannon nu va ști vreodată că am fost aici.

Plâng pentru că sunt invidios pe bunicul lui Marc, pentru că sunt invidios pe oricine îi poate face pe alții să le pese atât.

Plâng chiar și după ce tata a terminat de vorbit. Când părinții mei se întorc în stranã, se așază de-o parte și de alta a mea, alinându-mă.

Mai plâng puțin, știind foarte bine că Marc își va aminti de aceste lacrimi ca fiind pentru bunicul lui, că nu își va aminti deloc că am fost aici.

Ce ritual ciudat să bagi corpul în pământ! Sunt prezent când îl coboară în groapă. Sunt prezent când ne rostim rugăciunile. Îmi iau locul la coadă când se aruncă țărână peste sicriu.

Nu se va mai întâmpla niciodată ca atâția oameni să se gândească la el în același timp. Deși nu l-am cunoscut, aș vrea să fi fost aici să vadă asta.

După aceea ne întoarcem acasă la el. Destul de curând, aici se vor sorta lucruri și se vor împărți, însă acum e decorul de muzeu pentru etalarea durerii. Se spun povești — uneori exact aceleași povești în camere diferite. Pe mulți dintre oamenii de aici nu îi cunosc și nu din cauza vreunui viciu de accesare, ci din cauză că

în viața bunicului lui Marc au existat mai mulți oameni decât a putut nepotul său să cuprindă cu mintea.

După mâncare, și povești și consolări, se bea un pahar, iar apoi lumea pleacă acasă. Mama lui Marc nu a băut niciun strop, așa că ea e la volan când ne întoarcem acasă pe întuneric. Nu-mi dau seama dacă tatăl lui Marc doarme sau e cufundat în gânduri.

— A fost o zi grea, murmură mama lui Marc.

Apoi ascultăm știrile, care se repetă la intervale de jumătate de oră, până când în sfârșit ajungem acasă.

Încerc să pretind că asta e viața mea. Încerc să mă prefac că ăștia sunt părinții mei. Dar încercările mele eșuează, pentru că știu bine că nu e așa.

Ziua 6025

Dimineața următoare mi-e greu să ridic capul de pe pernă, mi-e greu să-mi ridic brațele de lângă corp, mi-e greu să-mi ridic corpul din pat.

Asta deoarece cântăresc, probabil, cel puțin o sută cincizeci de kilograme.

Am mai fost corpolent, dar niciodată atât de corpolent. Este de parcă mi s-ar fi legat de membre și de trunchi saci cu carne. Trebuie să depun un mare efort ca să fac ceva. Din cauză că această corpolență nu e dată de mușchi. Nu sunt fundaș în echipa de fotbal american. Nu, sunt gras. Sunt o matahală care nu se poate mișca.

Când în sfârșit mă uit în jur și înăuntru, nu sunt foarte încântat de ceea ce văd. Finn Taylor s-a izolat de lume; obezitatea i se trage de la neglijență și lene, o indolență care ar fi patologică dacă n-ar avea în ea puțină meticulozitate. Deși sunt sigur că dacă accesez destul de adânc am să dau de o sursă de omenie, tot ce văd la suprafață este echivalentul emoțional al unei râgâituri.

Mă târăsc cu greu până la duș, unde scot din buricul lui Finn un ghem de scame cât o labă de pisică. Orice

mișcare îmi cere un mare efort. Trebuie să fi fost o vreme când pentru Finn a devenit prea epuizant să facă ceva și s-a dat bătut.

Nici n-au trecut cinci minute de când am ieșit de sub duș și transpir.

Nu vreau ca Rhiannon să mă vadă așa. dar trebuie să o văd — nu pot să anulez întâlnirea a doua zi la rând, mai ales că între noi lucrurile sunt atât de încurcate.

O previn. Îi spun într-un e-mail că azi sunt uriaș. Dar tot vreau s-o văd după școală. Astăzi sunt aproape de Clover Bookstore, așa că îi propun să ne întâlnim acolo.

Mă rog să vină.

În memoria lui Finn nu există nimic care să mă facă să cred că s-ar supăra dacă ar lipsi de la școală, dar mă duc totuși.

Din cauza mărimii acestui corp, trebuie să mă concentrez mult mai mult ca de obicei. Chiar și lucrurile mărunte — piciorul pe pedala de accelerație, spațiul pe care trebuie să-l las în jurul meu pe holuri — necesită un mare efort de a mă adapta la condiții.

Și mai sunt privirile îndreptate spre mine, priviri pline de un dezgust fățiș. Nu doar ale altor elevi. Ale profesorilor. Ale străinilor. Criticile curg din belșug. E posibil ca ei să reacționeze la ființa care s-a lăsat Finn să devină. Dar în dezgustul lor există și ceva mai direct, ceva mai defensiv. Eu sunt ce se tem ei să devină.

Azi m-am îmbrăcat în negru, pentru că am auzit des spunându-se că negrul slăbește. Dar în loc de asta, sunt o sferă de întuneric care se rostogolește pe holuri.

Singura pauză e cea de la prânz, în care Finn e cu cei mai buni prieteni ai lui, Ralph și Dylan. Sunt prieteni buni din clasa a treia. Râd de proporțiile lui Finn, dar e limpede că de fapt nu le pasă. Ar râde de el și dacă ar fi slab.

Simt că în preajma lor pot să mă relaxez.

După școală mă duc acasă să mai fac un duș și să mă schimb. În timp ce mă șterg, mă întreb dacă aș putea să plantez o amintire traumatizantă în creierul lui Finn, ceva atât de șocant, încât să-l oprească să mai mănânce așa de mult. Apoi mă îngrozesc că m-am putut măcar gândi la așa ceva. Îmi reamintesc că nu e treaba mea să-i spun lui Finn ce să facă.

Îmi pun cele mai bune haine ale lui Finn — o cămașă XXXL cu guler răsfrânt și niște jeanși mărimea 46 — ca să mă întâlnesc cu Rhiannon. Încerc chiar și o cravată, dar arată caraghios pe burdihanul meu.

Scaunele din cafeneaua de la bibliotecă se clatină sub mine, așa că mă hotărăsc să mă plimb pe intervaluri, dar sunt prea înguste și tot dărâm cărți de pe rafturi. În cele din urmă, o aștept afară, în față.

Mă reperează imediat — nici nu m-ar putea rata. Mă recunoaște, dar nu e deosebit de fericită.

— Bună, spun.

— Da, bună.

Stăm pur și simplu acolo.

— Ce este? întreb.

— Mă uit și eu la tine, atât.

— Nu te uita la ambalaj. Uită-te la ce e înăuntru.

— Ți-e ușor să spui asta. Eu nu mă schimb niciodată, nu-i așa?

Da și nu, mă gândesc. Corpul ei este același. Dar de multe ori am impresia că mă întâlnesc cu o Rhiannon ușor diferită. De parcă fiecare stare de spirit ar prezenta o variație.

— Să mergem, spun.

— Unde?

— Păi, am fost la ocean și pe munte și în pădure. Așa că m-am gândit că de data asta să... cinăm și să mergem la un film.

Asta îi smulge un zâmbet.

— Propunerea ta sună, în mod suspect, a întâlnire amoroasă, spune ea.

— Am să-ți cumpăr chiar și flori, dacă vrei.

— Dă-i înainte, mă provoacă ea. Cumpără-mi flori.

Rhiannon este singura fată din sala de cinematograf care are pe scaunul de lângă ea o duzină de trandafiri. E și singura fată al cărei însoțitor se revarsă din scaunul lui într-al ei. Încerc să fac treaba asta să fie mai puțin jenantă, petrecându-mi brațul pe după ea. Dar apoi sunt conștient de transpirația mea, de senzația pe care trebuie să o dea brațul meu gras pe ceafa ei. Sunt conștient și de respirația mea, care e cam șuierătoare dacă expir prea mult. După ce avanpremiera se termină, mă mut cu un scaun mai încolo. Dar apoi îmi pun mâna pe locul dintre noi, iar ea o ia. Stăm așa cel puțin zece minute, până când ea pretinde că o mănâncă palma și își retrage mâna.

Am ales un loc frumos pentru cină, dar asta nu garantează că va fi o cină plăcută.

Ea se tot uită lung la mine — se uită la Finn.

— Ce e? întreb în cele din urmă.

— Nu pot să te văd în interior, asta e. De obicei, pot. Dar nu în seara asta.

Într-un fel, lucrul ăsta e flatant. Dar felul în care spune e descurajant.

— Îți garantez că sunt aici.

— Știu. Doar că nu simt nimic. Când te văd așa, nu simt. Nu pot.

— E în regulă. Motivul pentru care nu mă vezi înăuntru este că el e foarte deosebit de mine. Nu simți nimic pentru că eu nu sunt așa. Așa că, într-un fel, e logic.

— Bănuiesc că e, spune ea, luând puțin sparanghel.

Nu pare convinsă. Și simt că deja am pierdut dacă am ajuns la faza de convingere.

Nu e ca o întâlnire amoroasă. Nu e ca prietenie. E ca ceva care a căzut de pe sârmă, dar nu a atins încă plasa.

Mașinile noastre sunt tot la librărie, așa că ne întoarcem acolo. În loc să țină trandafirii la piept, ea îi ține atârnați pe lângă ea, de parcă s-ar putea ca în orice clipă să fie nevoită să-i folosească pe post de bâtă.

— Ce se petrece? o întreb.

— Doar o seară în care sunt prost-dispusă, cred.

Duce trandafirii la nas, îi miroase.

— Avem voie să avem astfel de seri, așa-i? Mai ales ținând seama de...

— Da. Mai ales.

Dacă aș fi în alt corp, ăsta ar fi momentul în care m-aș apleca și aș săruta-o. Dacă aș fi în alt corp, acel sărut

ar putea să transforme seara. Dacă aș fi în alt corp, ea m-ar vedea înăuntru. Ar vedea ce vrea să vadă.

Dar acum e dificil.

Duce trandafirii la nasul meu. Inspir parfumul.

— Îți mulțumesc pentru flori, spune ea.

Asta în loc de rămâi cu bine.

Ziua 6026

Mă simt vinovat de cât de ușurat sunt dimineața următoare că am dimensiuni normale. Mă simt vinovat pentru că îmi dau seama că în timp ce înainte nu îmi păsa ce gândesc alții despre mine, sau cum mă văd alții, acum sunt conștient de asta, acum îmi dau cu părerea alături de ei, acum mă văd cu ochii lui Rhiannon. Cred că asta mă face să fiu mai mult ca ceilalți, dar am impresia că se și pierde ceva.

Lisa Marshall seamănă mult cu Rebecca, prietena lui Rhiannon — păr negru, drept, câțiva pistrui din loc în loc, ochi albaștri. Nu e o fată după care ai întoarce capul dacă ai vedea-o pe stradă, dar sigur ai observa-o dacă ar sta lângă tine în clasă.

Azi Rhiannon nu o să aibă nimic împotriva mea, mă gândesc. Apoi mă simt vinovat că am gândit asta.

Găsesc pe calculator un e-mail de la Rhiannon. Începe așa:

Astăzi chiar vreau să te văd.

Și mă gândesc: *Asta e bine*. Dar apoi, citesc mai departe.

Trebuie să stăm de vorbă.

Și nu știu ce să mai cred.

Ziua a devenit un joc al așteptării, o numărătoare inversă, chiar dacă nu știu ce aștept. Ceasul mă aduce mai aproape. Temerile mele îmi fac inima să bată mai tare.

Prietenii Lisei nu o să scoată multe de la ea astăzi.

Rhiannon mi-a spus să ne întâlnim într-un parc de lângă școala ei. Întrucât azi sunt fată, consider că ăsta e terenul neutru sigur. Nimeni dintre cei care or să ne vadă împreună nu o să presupună ceva urât. Se crede deja că rockerii de sex masculin sunt genul ei.

Ajung devreme, așa că mă așez pe o bancă și citesc un roman de-al lui Alice Hoffman, oprindu-mă când și când să mă uit la un alergător care trece pe lângă mine. Cititul mă absoarbe atât de tare, încât nu-mi dau seama că Rhiannon e aici, până când se așază lângă mine.

Nu pot să nu zâmbesc când văd că ea este.

— Bună, spun.

— Bună, răspunde ea.

Înainte să apuce să-mi spună ce vrea să-mi spună, o întreb despre ce a făcut azi, o întreb despre școală, o întreb despre vreme — orice numai să evit subiectul legat de noi doi. Dar asta ține doar vreo zece minute.

— A, spune ea. Trebuie să-ți spun niște lucruri.

Știu că propoziția asta e rareori urmată de lucruri bune. Dar tot mai sper.

Deși a spus *lucruri*, deși a insinuat că sunt mai multe, nu doar unul, totul se reduce la următoarea propoziție a ei.

— Nu cred că pot să fac asta.

Aștept doar o clipă.

— Nu crezi că poți să o faci, sau *nu vrei* să o faci?

— Vreau. Zău că vreau. Dar cum, A? Pur și simplu nu văd cum ar fi posibil.

— Ce vrei să zici?

— În fiecare zi ești altă persoană. Și pur și simplu nu pot să iubesc în mod egal fiecare persoană care ești. Știu că dedesubt ești tu. Știu că e doar un ambalaj. Dar nu pot, A. Am încercat. Și nu pot. Vreau... vreau să fiu persoana care poate să facă asta... dar nu pot. Și nu e vorba doar de asta. Tocmai m-am despărțit de Justin — am nevoie de timp să procesez asta și să uit. Și sunt o mulțime de lucruri pe care tu și cu mine nu le putem face. Nu o să umblăm niciodată cu prietenii mei. Nici măcar n-am să pot să le vorbesc prietenilor mei despre tine, și asta mă scoate din minți. N-ai să-mi cunoști niciodată părinții. N-am să pot niciodată să mă culc noaptea alături de tine și dimineața să mă trezesc tot lângă tine. Niciodată. Și am încercat să mă conving că lucrurile astea nu contează. Zău că am încercat, dar n-am avut argumente. Și nu pot s-o țin întruna așa, când știu care e răspunsul adevărat.

Aici ar fi trebuit să-i spun *Am să mă schimb*. Aici ar fi trebuit să o asigur că lucrurile pot fi altfel, să-i arăt că e cu putință. Dar singurul lucru pe care pot să-l fac e să-i împărtășesc cea mai ascunsă fantezie a mea, cea pe care am fost prea sfios să o împărtășesc.

— Nu e cu putință, îi spun. Crezi că eu n-am avut aceleași discuții aprinse cu mine însumi, aceleași gânduri?

Am încercat să-mi imaginez cum putem să avem un viitor împreună. Cred că o cale ca eu să nu călătoresc prea departe ar fi să locuim într-un oraș mare. Adică, ar fi în apropiere mai multe corpuri de vârsta potrivită și cu toate că nu știu cum trec de la un corp la următorul, sunt sigur că distanța pe care o parcurg depinde de câte posibilități există. Așa că dacă am locui în New York, probabil că n-aș mai pleca niciodată. Există atâția oameni din care să alegi. Așa că ne-am putea vedea tot timpul, am putea fi împreună. Știu că e o nebunie. Știu că nu poți să pleci de acasă în orice clipă. Dar, până la urmă, am putea face asta. Nu mă voi putea trezi niciodată alături de tine, dar voi putea să fiu cu tine tot timpul. N-ar fi o viață normală — știu asta. Dar va fi o viață. O viață împreună.

Dar ea clatină din cap. Ochii îi sunt umezi de lacrimi. Atât îi trebuie fanteziei mele să facă poc. Atât îi trebuie fanteziei mele să devină încă un vis prostesc.

— Asta nu se va întâmpla niciodată, spune ea încetișor. Aș vrea să pot să cred asta, dar nu pot.

— Dar, Rhiannon...

— Vreau să știi că dacă ai fi fost un băiat oarecare — dacă ai fi fost același băiat în fiecare zi, dacă interiorul ar fi fost exteriorul — ar fi existat o mare posibilitate să te iubesc veșnic. Aici nu e vorba despre esența ta — sper că știi asta. Dar restul e prea dificil. S-ar putea să existe fete care pot să facă față acestui lucru. Sper că există. Dar eu nu fac parte dintre ele. Pur și simplu nu pot să fac asta.

Acum, mie îmi dau lacrimile.

— Și-atunci... ce? Gata? Punem punct?

— Vreau să fim unul în viața celuilalt. Dar nu îmi poți cere să mă tot abat de la viața mea. Simt nevoia să fiu cu prietenele mele, A. Simt nevoia să mă duc la școală și la

baluri de liceu și să fac toate lucrurile pe care trebuie să le fac. Sunt recunoscătoare — sincer recunoscătoare — că nu mai sunt cu Justin. Dar nu pot renunța la celelalte lucruri.

Sunt mirat de propria-mi amărăciune.

— Nu poți să faci asta pentru mine așa cum fac eu asta pentru tine?

— Nu pot. Îmi pare rău, dar nu pot.

Suntem afară, dar zidurile ne înconjoară. Suntem pe teren solid, dar pământul tocmai a fugit de sub picioare.

— Rhiannon... spun.

Dar cuvintele se opresc acolo. Nu-mi mai vine nimic în minte de spus. Mi s-au terminat argumentele.

Ea se apleacă și mă sărută pe obraz.

— Trebuie să plec, spune ea. Nu pentru totdeauna, ci deocamdată. Mai vorbim peste câteva zile. Dacă ai să te gândești bine la asta, ai să ajungi la aceeași concluzie. Și atunci nu o să fie la fel de rău. Atunci vom putea să rezolvăm asta împreună și să ne dăm seama ce urmează. Vreau să urmeze ceva. Nu poate fi doar...

— Iubire?

— O relație. Întâlniri. Ce vrei tu.

Se ridică.

— O să mai vorbim, mă asigură ea.

— O să mai vorbim, repet eu.

Sună sec.

Ea nu vrea s-o lase așa. Vrea să rămână până când am să dau semne că sunt bine, că am supraviețuit acestui moment.

— Te iubesc, Rhiannon, spun.

— Și eu te iubesc.

— Nu asta-i întrebarea, spune ea.

Dar nu e nici răspunsul.

Am vrut ca iubirea să învingă tot. Dar iubirea nu poate să învingă nimic. Ea nu poate să facă nimic de una singură.

Se bazează pe noi. Să învingem în numele ei.

Ajung acasă și mama Lisei pregătește cina. Miroase nemaipomenit, dar nu mă pot închipui stând la masă și făcând conversație. Nu mă pot imagina rezistând următoarele câteva ore fără să țip.

Îi spun că nu mă simt bine și mă duc sus.

Mă încui în camera Lisei și simt că așa am să fiu mereu. Încuiat într-o cameră. Prins în capcană cu mine însumi.

Ziua 6027

Dimineața următoare mă trezesc cu o gleznă fracturată. Din fericire, am fractura de ceva timp și cârjele sunt lângă patul meu.

Nu mă pot abține — îmi verific e-mailul. Dar niciun cuvânt de la Rhiannon. Mă simt singur. Complet singur. Apoi îmi dau seama că mai există pe lume o persoană care știe vag cine sunt. Verific să văd dacă mi-a mai scris în ultima vreme.

Și chiar mi-a scris. Am acum douăzeci de mesaje necitite de la Nathan, fiecare mai disperat decât precedentul, sfârșind cu:

Tot ce îți cer este o explicație. După aceea am să te las în pace. Pur și simplu trebuie să știu.

Îi răspund.

Bine. Unde ne întâlnim?

Cu glezna fracturată, Kasey nu poate să șofeze. Și întrucât Nathan încă mai are neplăceri din cauza plimbării

cu mașina furată, nici el n-are voie să folosească mașina. Așa că trebuie să ne ducă părinții noștri până la locul respectiv și să ne lase acolo. Părinții mei presupun că e vorba despre o întâlnire.

Problema e că Nathan se așteaptă să fiu un băiat pe nume Andrew, pentru că ultima dată asta i-am spus că sunt. Dar dacă am să-i spun adevărul, faptul că astăzi sunt Kasey mă va ajuta să exemplific ce am de zis.

Ne întâlnim la un restaurant mexican de lângă casa lui. Am vrut un loc public, dar și un loc în care părinții noștri să ne poată lăsa fără să ridice din sprâncene. Îl văs intrând, și parcă și el s-a îmbrăcat pentru un rendez-vous. Deși nu e spilcuit, sigur își dă silința să arate bine. Ridic o cârjă și îi fac semn; știe că am cârje, dar nu și că sunt fată. Am lăsat asta pentru exemplificare.

Pare foarte derutat în timp ce vine spre mine.

— Nathan, ia loc, îi spun când ajunge la mine.

— Tu ești... Andrew?

— Pot să-ți explic. Stai jos.

Simțind tensiunea, chelnerul vine repede și ne prezintă specialitățile. Ne umple paharele cu apă. Comandăm băuturi. Apoi suntem forțați să vorbim unul cu celălalt.

— Ești fată, spune Nathan.

Îmi vine să râd. Îl sperie mult mai mult gândul că a fost posedat de o fată, nu de un băiat. De parcă chiar ar conta asta.

— Uneori, spun.

Ceea ce îl derutează și mai mult.

— *Cine ești?* întreabă el.

— Am să-ți spun. Îți promit. Dar să comandăm, mai întâi.

În realitate, nu am încredere în el, dar îi spun că am, ca mod de a inspira încredere reciprocă. Știu că îmi asum un risc, dar nu-mi vine în minte niciun alt mod de a-i reda pacea interioară.

— O singură persoană mai știe asta, încep eu.

Și apoi îi povestesc ce sunt. Îi spun cum lucrează asta. Îi spun din nou ce s-a întâmplat în ziua în care am fost în corpul lui. Îi spun că știu că nu se va mai întâmpla.

Știu că, spre deosebire de Rhiannon, el nu se va îndoi de mine. Pentru că explicația mea pentru el e corectă. Se potrivește cu ce a trăit el. E ceea ce a bănuit mereu. Pentru că, într-un fel, l-am pregătit să-și amintească asta. Nu știu de ce, dar atunci când mintea mea și mintea lui au născocit „povestea" noastră, am lăsat o gaură în ea. Acum eu umplu acea gaură.

Când termin, Nathan nu știe ce să spună.

— Așadar... ăă... deci... cum să spun... mâine nu ai să fii ea?

— Nu.

— Și ea va... ?

— Ea va avea altă amintire despre ziua de azi. Își va aminti probabil că a avut un rendez-vous cu un băiat, dar că nu a ieșit nimic. Nu își va aminti că ai fost tu acel băiat. Va avea o idee vagă despre o persoană, așa că dacă părinții ei o vor întreba mâine cum a mers, nu va fi surprinsă de întrebare. Nici nu va ști că n-a fost aici.

— Atunci eu de ce am știut?

— Poate pentru că te-am părăsit foarte repede. Poate n-am pregătit o amintire potrivită. Sau poate, într-un fel, am vrut să mă găsești. Nu știu.

Mâncarea noastră, care a sosit în timp ce vorbeam, rămâne în mare parte neatinsă pe masă.

— Treaba asta e colosală, spune Nathan.

— Să nu spui nimănui, îi reamintesc. Am încredere în tine.

— Știu, știu.

Dă din cap absent și începe să mănânce.

— Rămâne între noi, adaugă el.

La sfârșitul mesei, Nathan îmi spune că i-a ajutat să discute cu mine și să știe adevărul. Mă întreabă și dacă ne putem întâlni iar a doua zi, doar ca să vadă cu ochii lui schimbarea. Îi spun că nu îi garantez, dar am să încerc.

Părinții noștri vin să ne ia. În drum spre casă, mama lui Kasey mă întreabă cum a mers.

— Bine... cred, îi spun.

E singurul lucru sincer pe care i-l spun pe tot parcursul drumului.

Ziua 6028

Ziua următoare, e sâmbătă, mă trezesc drept Ainsley Mills. Alergică la gluten, cu teamă de păianjeni, mândra posesoare a trei terrieri scoțieni, dintre care doi dorm în pat cu ea.

În circumstanțe obișnuite, aș zice că ziua asta o să fie o zi obișnuită.

Nathan îmi trimite un e-mail în care îmi spune că vrea să ne întâlnim și că, dacă am mașină, pot să vin acasă la el. Părinții lui sunt plecați, așa că el n-are mașină.

N-am niciun e-mail de la Rhiannon, prin urmare mă duc la Nathan.

Ainsley le spune părinților ei că se duce la cumpărături cu niște prietene. Ei nu pun la îndoială vorbele. Îi dau cheile de la mașina mamei ei și îi spun să nu se întoarcă prea târziu. Vor ca ea să aibă grijă de surioara ei, începând cu ora cinci.

E doar unsprezece. Ainsley îi asigură că se va întoarce cu mult înainte de cinci.

Nathan locuiește la doar cincisprezece minute depărtare. Îmi închipui că nu va trebui să stau prea mult la el. Va trebui doar să-i dovedesc că sunt aceeași persoană ca ieri. Apoi, gata — nu cred că mai e ceva să-i demonstrez. Restul depinde de el.

Pare surprins când deschide ușa și mă vede. Cred că de fapt nu a crezut că o să fie adevărat, iar acum este. Pare emoționat, și pun asta pe seama faptului că sunt aici, în casa lui. O recunosc, dar deja începuse să se amestece cu toate celelalte case în care am locuit. Dacă mă lăsa pe holul principal cu toate ușile închise, nu cred că aș putea spune care ușă de la ce cameră este.

Nathan mă duce în camera de zi — aici sunt conduși musafirii, și chiar dacă am fost el timp de o zi, tot musafir sunt.

— Așadar, chiar ești tu, spune el. Într-un alt corp.

Dau din cap și mă așez pe canapea.

— Vrei ceva de băut? întreabă el.

Îi spun că vreau apă. Nu-i spun că am de gând să plec repede și că probabil n-am să am nevoie de apă.

Când el se duce să o aducă, studiez niște portrete de familie expuse la vedere. În toate Nathan arată stingherit... exact ca tatăl lui. Numai mama lui zâmbește larg.

Îl aud pe Nathan întorcându-se și nu ridic privirea. De aceea tresar când un glas care nu e al lui Nathan spune:

— Mă bucur mult că am ocazia să te cunosc.

E un bărbat cu păr argintiu și costum gri. Poartă cravată, dar e slăbită la gât, pentru el nu e oră pentru ținută oficială. Mă ridic, dar în corpul micuț al lui Ainsley, n-am cum să fac cunoștință cu el ochi în ochi.

— Te rog, nu e nevoie să te ridici, spune reverendul Poole. Să stăm jos.

Închide ușa după el, apoi alege un fotoliu care e între mine și ușă. E probabil de două ori cât Ainsley, așa că m-ar putea opri dacă ar vrea. Întrebarea este dacă într-adevăr ar vrea. Faptul că instinctul meu e să mă mir de lucrurile astea e un indiciu că s-ar putea să am motive să mă alarmez.

Mă hotărăsc să fiu dur.

— E sâmbătă, spun. N-ar trebui să fiți la biserică?

El zâmbește.

— Am lucruri mai importante aici.

Așa trebuie să fi fost când Scufița Roșie s-a întâlnit cu lupul cel mare și rău. Trebuie să fi fost atât curioasă, cât și îngrozită.

— Ce vreți? întreb.

El se așază picior peste picior.

— Ei bine, Nathan mi-a spus o poveste extrem de interesantă și mă întreb dacă chiar e adevărată.

N-are rost să neg.

— Nathan nu trebuia să spună nimănui! zic tare, sperând că Nathan mă aude.

— Cum în ultima lună l-ai lăsat pe Nathan în suspensie, am încercat să-i dau eu răspunsuri. E firesc să n-aibă încredere în mine când i se spune așa ceva.

Pool are un punct de vedere. Asta e clar. Doar că încă nu știu care este.

— Nu sunt diavolul, spun. Nu sunt un demon. Nu sunt niciunul dintre lucrurile care vreți să fiu. Sunt doar o persoană. O persoană care împrumută pentru o zi viața altor oameni.

— Dar nu vezi diavolul la lucru?

Clatin din cap.

— Nu. Nu e niciun diavol în Nathan. Nu e niciun diavol în această fată. Sunt numai eu.

— Vezi tu, aici greșești, spune Poole. Da, tu ești în aceste corpuri. Dar ce e înăuntrul tău, prietene? De ce crezi că ești așa cum ești? N-ai impresia că asta ar putea fi lucrarea diavolului?

Vorbesc calm.

— Ce fac eu nu e lucrarea diavolului.

La asta, Poole chiar râde.

— Liniștește-te, Andrew. Liniștește-te. Tu și cu mine suntem de aceeași parte.

Mă ridic.

— Bun. Atunci lăsați-mă să plec.

Dau să plec, dar, după cum am anticipat, mă împiedică. O împinge pe Ainsley înapoi spre canapea.

— Nu așa repede, spune el. N-am terminat.

— De aceeași parte, înțeleg.

Rânjetul dispare. Și, preț de o clipă, văd ceva în ochii lui. Nu știu ce e, dar mă paralizează.

— Te cunosc mult mai bine decât crezi tu, spune Poole. Crezi că treaba asta e un accident? Crezi că sunt doar un fanatic religios venit să îți exorcizeze demonii? Te-ai întrebat vreodată de ce fac o listă completă cu astfel de lucruri, ce caut? Răspunsul ești tu, Andrew. Și alții ca tine.

A terminat. Era și cazul.

— Nu există alții ca mine, îi spun.

Ochii lui mă fulgeră iar.

— Ba există, Andrew. Doar pentru că ești altfel, nu înseamnă că ești *unic*.

Nu știu ce spune. Nu vreau să știu ce spune.

— Uită-te la mine! îmi poruncește el.

Mă uit. Mă uit în ochii ăia, și știu. Știu ce spune.

— Treaba uimitoare e că tot n-ai învățat cum să faci să dureze mai mult de o singură zi, îmi spune el. Habar n-ai ce putere deții.

Mă îndepărtez cu spatele de el.

— Nu ești reverendul Poole, spun, neputând să evit tremurul din glasul lui Ainsley.

— Astăzi sunt. Ieri am fost. Mâine — cine știe? Trebuie să hotărăsc ce mi se potrivește mai bine. N-am vrut să ratez *asta*.

Mă duce dincolo de altă fereastră. Dar imediat știu că nu-mi place ce e acolo.

— Există moduri mai bune de a-ți trăi viața, continuă el. Pot să-ți arăt.

În ochii lui e apreciere, da. Dar și amenințare. Și mai e ceva — o rugăminte stăruitoare. Aproape ca și cum reverendul Poole ar fi încă undeva înăuntru, încercând să mă avertizeze.

— Pleacă de lângă mine! spun, ridicându-mă.

El pare amuzat.

— Nu te ating. Stau aici și port o conversație.

— Pleacă de lângă mine! spun mai tare și încep să trag de cămașă, rupându-mi nasturii, care zboară în toate părțile.

— Ce...

— PLEACĂ DE LÂNGĂ MINE! țip, și în țipătul ăla e un hohot de plâns, iar în hohotul ăla e un strigăt de ajutor și, după cum am sperat, Nathan îl aude, Nathan ascultă, și ușa se deschide cu zgomot și apare el, tocmai la timp să mă vadă țipând și plângând, cu cămașa sfâșiată, Poole stând acum în picioare, având în ochi o privire criminală.

Pariez totul pe bunul simț pe care l-am văzut la Nathan când eram în corpul lui, și cu toate că e îngrozit, bunul lui simț iese la suprafață, pentru că în loc să fugă sau să închidă ușa sau să asculte ce are de spus Poole, Nathan urlă „Ce faci?" și ține ușa deschisă ca eu să fug și îl împiedică pe reverend — sau pe cine o fi în el — să mă prindă în timp ce ies în fugă pe ușa din față și mă urc în mașină. Nathan își adună forțele ca să-l oprească pe Poole și câștig astfel niște secunde cruciale, așa că atunci când Poole ajunge pe peluză, cheia mea e deja în contact.

— Nu are rost să fugi! răcnește Poole. Mai târziu ai să vrei să mă găsești! Toți ceilalți au făcut-o!

Tremurând, deschid radioul și muzica îi acoperă urletele.

Nu vreau să îl cred. Vreau să cred că e un actor, un șarlatan, un impostor.

Dar când m-am uitat atent la el, am văzut pe altcineva înăuntru. L-am recunoscut la fel cum m-a recunoscut Rhiannon pe mine.

Numai că acolo am văzut și pericol.

Am văzut pe cineva care nu joacă după aceleași reguli.

Nici n-am plecat bine, că îmi și doresc să mai fi rămas câteva minute, să-l fi lăsat să mai vorbească puțin. Am mai multe întrebări decât am avut înainte și s-ar putea ca el să aibă răspunsurile.

Dar dacă aș mai fi rămas doar câteva minute, nu știu dacă aș mai fi putut pleca. Și aș fi condamnat-o pe Ainsley la aceeași luptă ca a lui Nathan, dacă nu mai rea. Nu știu ce-ar fi făcut Poole cu ea — ce am fi făcut *noi* cu ea — dacă aș fi rămas.

Poate el a mințit. Trebuie să-mi spun mereu că poate a mințit.

Nu sunt singurul.

Mintea mea nu este în stare să cuprindă faptul că ar putea exista și alții. Ei ar putea să fie la aceeași școală cu mine, în aceeași cameră cu mine, în aceeași familie. Dar pentru că ne ținem secretul atât de bine ascuns, n-ai cum să știi.

Îmi amintesc de băiatul din Montana a cărui poveste semăna atât de bine cu a mea. A fost adevărată? Sau a fost doar o capcană întinsă de Poole?

Există și alții.

Asta poate schimba totul.

Sau nu poate schimba nimic.

În timp ce mă întorc acasă la Ainsley, îmi dau seama că asta e alegerea mea.

Ziua 6029

Ziua următoare Darryl Drake este foarte distrat.

Îl conduc prin școală și, când e cazul, îi spun ce trebuie să facă. Dar prietenii lui tot comentează că e pierdut în spațiu. La antrenamentul de atletism de pistă, antrenorul îl dojenește în mod repetat pentru lipsa de concentrare.

— Ce ai pe suflet? îl întreabă Sasha, iubita lui, când o duce acasă cu mașina.

— Cred că astăzi nu prea sunt aici, îi spune el. Dar mă întorc mâine.

După-amiaza și seara mi le petrec la calculator. Ambii părinți ai lui Darryl sunt la serviciu, iar fratele lui e la colegiu, așa că toată casa e la dispoziția mea.

Povestea mea e la loc de frunte pe pagina de internet a lui Poole — o relatare denaturată a ceea ce i-am spus lui Nathan, cu niște erori care provin fie din faptul că Nathan ascunde ceva, fie din aceea că Poole mă provoacă.

Ieșind de pe site-ul lui, aflu tot ce pot despre reverendul Poole, dar nu mare lucru. Nu pare să fi vorbit deschis despre posedarea demonică până la povestea lui Nathan. Mă uit la fotografiile dinainte și de după, încercând să-mi

dau seama dacă există vreo diferență. În fotografii, arată la fel, doar că ele nu-i redau fidel ochii.

Citesc toate poveștile de pe site, încercând să mă regăsesc în ele, încercând să găsesc alți oameni ca mine. Sunt doi din Montana — iarăși Montana! Și alții care ar putea să fie la fel, dacă ce a insinuat Poole e adevărat, și anume că limita de o singură zi e numai pentru nou-veniți și că poate fi cumva depășită.

E ceea ce vreau, desigur. Să rămân într-un singur corp. Să duc o singură viață.

Dar, totodată, nu e ceea ce vreau. Pentru că nu știu ce s-ar întâmpla cu persoana în al cărei corp aș rămâne. Ar înceta să existe într-o clipită? Sau sufletul inițial ar fi atunci exilat și condamnat să țopăie din corp în corp — în esență, rolurile ar fi inversate? Nu-mi închipui ceva mai trist decât să fi avut odată un singur corp, iar apoi, dintr-odată, să nu poți să rămâi în niciunul mai mult de o zi. Eu, cel puțin, am avut alinarea de a nu cunoaște altceva. M-aș fi distrus dacă chiar ar fi trebuit să renunț la ceva înainte de a duce această existență de călător.

Dacă n-ar mai fi nimeni implicat, ar fi o alegere ușoară.

Primesc un e-mail de la Nathan, în care îmi spune că îi pare foarte rău pentru ce s-a întâmplat ieri. Spune că s-a gândit că reverendul Poole m-ar putea ajuta. Acum nu mai e sigur de nimic.

Îi răspund spunându-i că nu e vina lui și că trebuie să se îndepărteze de reverendul Poole și să încerce să se întoarcă la viața lui normală.

Îi mai spun și că asta e ultima dată când îi trimit un e-mail. Nu-i spun că asta e din cauză că n-am încredere în el. Îmi închipui că va face singur legătura.

Când termin, trimit corespondența noastră la noua mea adresă de e-mail. Iar apoi îmi închid contul. Cât ai pocni din degete, s-a zis cu câțiva ani din viața mea. Singura legătură s-a rupt. E o prostie să fiu nostalgic din cauza unei adrese de e-mail, dar sunt. Nu sunt multe piese în trecutul meu, așa că trebuie să jelesc puțin când una se desprinde.

În acea seară, primesc un e-mail de la Rhiannon.

Ce faci?

R

Atât.

Vreau să-i povestesc tot ce s-a întâmplat în ultimele patruzeci și opt de ore. Vreau să aștern în fața ei ultimele două zile ca să văd cum reacționează, ca să văd dacă înțelege ce înseamnă ele pentru mine. Vreau ajutorul ei. Vreau sfatul ei. Vreau să mă liniștească.

Dar nu cred că ea vrea asta. Și nu vreau să-i spun decât dacă și ea și-o dorește. Așa că îi răspund:

Au fost două zile grele. S-ar putea să nu fiu singura persoană așa. Mi-e greu să mă gândesc la asta.

A

Mai sunt câteva ore până la miezul nopții, dar ea nu mai dă niciun semn de viață.

Ziua 6030

Mă trezesc la doar două orașe depărtare de ea, în brațele altcuiva.

Am grijă să nu o trezesc pe fata care mă îmbrățișează. Părul ei galben ca puful de pui îi acoperă ochii. Simt pe spate bătăile inimii ei. O cheamă Amelia și azi-noapte s-a furișat pe fereastra mea să fie cu mine.

Eu mă numesc Zara — sau cel puțin ăsta e numele pe care mi l-am ales singură. M-am născut Clementine, și mi-a plăcut mult numele ăla până am împlinit zece ani. Atunci am început să-mi tot schimb numele. Zara fiind cel la care am rămas. Z a fost întotdeauna litera mea preferată, iar douăzeci și șase numărul meu norocos.

Amelia se foiește sub cearceafuri.

— Cât e ceasul? întreabă ea, buimacă.

— Șapte, îi spun.

În loc să se ridice, se înghesuie în mine.

— Vrei să fii drăguță să vezi pe unde e mama ta? Aș prefera să nu plec pe unde am venit. Coordonarea mea de dimineață e mult mai nesigură decât cea de noapte, și întotdeauna sunt mult mai inspirată când mă apropii de fete.

— Bine, spun și, în semn de mulțumire, mă sărută pe umărul gol.

Tandrețea dintre doi oameni poate face aerul gingaș, camera gingașă, timpul însuși gingaș. Când mă dau jos din pat și îmi pun pe mine o cămașă cu câteva numere mai mare, totul în jurul meu are temperatura fericirii. Nimic din noaptea precedentă nu s-a disipat. M-am trezit în confortul creat de ele.

Mă duc pe hol în vârful picioarelor și ascult la ușa mamei. O aud cum respiră în somn, așa că suntem în siguranță. Când mă întorc în camera mea, Amelia e tot în pat, cu cearceaful dat la o parte. E în tricou și chiloți. Am sentimentul că Zara n-ar lăsa să treacă acest moment fără să se bage în pat lângă ea, dar simt că nu pot să fac asta în locul ei.

— Doarme, raportez eu.

— Atunci, putem să facem un duș?

— Cred că da.

— Vrei să faci tu prima duș, a doua, sau să facem duș amândouă?

— Poți să te duci tu prima.

Se dă jos din pat și, în drum spre ușă, se oprește să mă sărute. Își bagă mâna pe sub cămașa mea prea mare și nu rezist. Cad în capcană și o sărut puțintel mai lung.

— Ești sigură? întreabă ea.

— Du-te tu prima, îi spun.

Iar apoi, exact cum ar face Zara, îi simt lipsa când a părăsit camera.

Vreau să fi fost Rhiannon în locul ei.

Se furișează din casă în timp ce eu sunt la duș. Apoi, douăzeci de minute mai târziu, este iar la ușă, să mă ia la

școală. Mama, care între timp s-a trezit, e în bucătărie și zâmbește când o vede pe Amelia venind pe cărare.

Mă întreb cât de mult știe.

Petrecem cea mai mare parte a zilei împreună la școală, dar într-un fel care ne limitează interacțiunile cu alții. Mai curând, le integrăm pe prietenele noastre în ce avem între noi. Existăm și ca persoane separate, și ca pereche, și ca părți ale unor grupuri. Și totul e în regulă.

Nu mi-o pot scoate pe Rhiannon din minte. Îmi amintesc că mi-a spus că prietenele ei n-au să mă cunoască niciodată. Că nimeni altcineva nu o să mă cunoască vreodată. Că întotdeauna vom fi numai noi și atât.

Încep să-mi dau seama ce înseamnă asta și ce trist ar fi.

Deja sunt puțin trist, și asta nici nu se întâmplă.

La ora a șaptea ea are oră de studiu în bibliotecă, în timp ce eu am sport. Când ne întâlnim după aceea, ea îmi arată cărțile pe care le-a luat pentru mine, fiindcă s-a gândit că mi-ar plăcea să le citesc.

O voi cunoaște vreodată pe Rhiannon așa de bine?

După școală, ea are antrenament la baschet. De obicei o aștept prin preajmă, ocupându-mă de teme. Însă mă face să-mi fie prea dor de Rhiannon. Trebuie să iau măsuri în privința asta. O întreb dacă poate să-mi împrumute mașina să fac niște comisioane.

Îmi dă cheile, fără să pună întrebări.

Îmi ia douăzeci de minute să ajung la școala lui Rhiannon. Parchez pe locul meu obișnuit, deoarece majoritatea

mașinilor o ia în cealaltă direcție. Apoi găsesc un loc să mă așez și să pândesc ușa, sperând că ea nu a plecat deja.

N-am de gând să vorbesc cu ea. N-am de gând să o iau de la capăt. Vreau doar să o văd.

La cinci minute după sosirea mea, apare ea. Vorbește cu Rebecca și cu încă două prietene. Nu aud ce spun, dar toate sunt implicate în conversație.

De aici, nu arată ca cineva care a pierdut de curând ceva. Viața ei pare să se desfășoare normal. Există un moment — un moment scurt — când ridică privirea și se uită în jur. În acel moment, nu-mi vine să cred că se uită după mine. Dar nu pot să spun ce se întâmplă în momentul următor pentru că mă întorc repede și mă uit la altceva. Nu vreau să-mi vadă ochii.

Dacă pentru ea asta e „după", atunci trebuie să existe „după" și pentru mine.

Pe drumul de întoarcere la Amelia, mă opresc la un Target. Zara îi știe toate mâncărurile preferate și cele mai multe dintre ele sunt gustări.

Mă aprovizionez și, înainte să mă întorc la școală să o caut, le aranjez pe bord scriindu-i numele. Cred că asta ar vrea Zara să fac.

Nu sunt corect. Am vrut ca Rhiannon să mă vadă acolo. Chiar și atunci când m-am uitat în altă parte, am vrut ca ea să vină la mine și să se poarte cu mine cum s-ar purta Amelia cu Zara după trei zile de despărțire.

Știu că asta nu o să se întâmple niciodată și constatarea mă orbește.

Amelia este încântată de aranjamentul de pe bord și insistă să mă ia la cină. Sun acasă și îi spun mamei, care nu are nimic împotrivă.

Simt că Amelia își dă seama că sunt doar pe jumătate aici, dar mă lasă să fiu pe jumătate în altă parte, pentru că acolo simt nevoia să fiu. La cină, ea umple tăcerea povestindu-mi întâmplări de peste zi, unele adevărate și unele complet imaginare. Mă pune să ghicesc care sunt adevărate și care nu.

Suntem împreună doar de șapte luni. Totuși, ținând seama de numărul de amintiri adunate de Zara, pare mult timp.

Asta e ceea ce vreau, mă gândesc.

Și apoi, nu mă pot abține să adaug, *asta e ceea ce nu pot să am.*

— Pot să te întreb ceva? îi spun Ameliei.

— Sigur. Ce?

— Dacă m-aș trezi în fiecare zi în alt corp — dacă nu ai ști cum am să arăt mâine — mai m-ai iubi?

Nu e șocată și nici nu se poartă ca și cum întrebarea i s-ar părea ciudată.

— Chiar dacă ai fi verde și ai avea barbă și un apendice masculin între picioare, chiar dacă ai avea sprâncene portocalii și o aluniță care ți-ar acoperi tot obrazul și un nas care m-ar împunge în ochi de fiecare dată când te sărut, chiar dacă ai avea trei sute cincizeci de kilograme și părul de la subraț cât un Doberman, tot te-aș iubi.

— Și eu la fel, îi spun.

E foarte ușor de spus, pentru că nu e nevoie să fie adevărat.

Înainte să ne despărțim, mă sărută cu toată puterea. Încerc să o sărut și eu cu toată ființa.

Asta e nota frumoasă, nu mă pot abține să gândesc.

Dar exact ca un sunet, de îndată ce nota atinge aerul, ea începe să se stingă.

Când intru în casă, mama Zarei îi spune:

— Să știi că poți să o inviți pe Amelia la noi.

Îi spun că știu. Apoi mă duc în grabă în camera mea, pentru că e prea mult. Atâta fericire nu face decât să mă întristeze. Închid ușa și încep să plâng în hohote. Rhiannon are dreptate. Știu asta. Nu pot să am niciodată lucrurile astea.

Nici nu-mi verific e-mailul. Nu vreau să știu dacă mi-a scris sau nu.

Amelia mă sună să-mi spună noapte bună. Trebuie să las să intre căsuța vocală, trebuie să mă străduiesc să intru cât mai bine în pielea Zarei, înainte să răspund.

— Îmi pare rău, îi spun când o sun. Vorbeam cu mama. Spune că trebuie să vii pe aici mai des.

— Se referă la fereastra dormitorului sau la ușa din față?

— La ușa din față.

— Ei bine, s-ar părea că acum pe umărul nostru stă o păsărică numită *progres*.

Casc, apoi mă scuz pentru asta.

— Nu e nevoie să te scuzi, somnoroaso. Să mă visezi puțin și pe mine, bine?

— Bine.

— Te iubesc, spune ea.

— Te iubesc, spun.

Iar apoi închidem, pentru că, după asta, nu e nevoie să mai spunem ceva.

Vreau să-i dau Zarei viața înapoi. Chiar dacă socotesc că merit ceva ca asta, nu o merit pe socoteala ei.

Își va aminti tot, hotărăsc eu. Nu nemulțumirea mea, ci satisfacția care a cauzat-o.

Ziua 6031

Mă trezesc cu febră, dureri, cu o stare foarte proastă.

Mama lui July intră să vadă ce face. Spune că aseară părea să se simtă bine.

E boală sau durere sufletească?

Nu îmi dau seama.

Termometrul spune că am temperatură normală, dar în mod clar starea mea nu-i normală.

Ziua 6032

Un e-mail de la Rhiannon. În sfârșit.

Vreau să te văd, dar nu știu dacă ar trebui să facem asta. Vreau să știu ce se petrece, dar mă tem că asta n-ar face decât să repornească totul. Te iubesc — chiar te iubesc — dar mă tem să dau prea multă importanță acestei iubiri. Pentru că ai să mă părăsești mereu, A. Nu putem nega asta. Ai să mă părăsești mereu.

R

Nu știu ce să răspund la asta. În schimb, încerc să mă cufund în a fi Howie Middleton. Se ceartă cu iubita lui în pauza de prânz — ea îi reproșează că o neglijează. Howie nu are multe de spus despre asta. De fapt, nu scoate o vorbă, ceea ce nu face decât s-o înfurie și mai tare.

Trebuie să plec, mă gândesc. Dacă există lucruri pe care nu le voi avea niciodată aici, există și lucruri pe care nu le voi găsi niciodată aici. Lucruri pe care s-ar putea să am nevoie să le găsesc.

Ziua 6033

Dimineața următoare mă trezesc drept Alexander Lin. Deșteptătorul lui sună, cântând o melodie care chiar îmi place. Asta face ca trezitul să fie mult mai ușor.

Îmi place și camera lui. O mulțime de cărți pe rafturi, unele având cotorul ros de la recitit. Într-un colț sunt trei chitare, una electrică, al cărei amplificator a rămas în priză de aseară. În alt colț e o canapea de culoare verde-gălbui, și îmi dau seama imediat că ăsta e un loc în care prietenii lui vin neinvitați să doarmă, că asta e casa lor departe de casă. Peste tot are lipite bilețele cu diverse citate pe ele. Deasupra calculatorului e ceva din George Bernard Shaw: *Dansul este expresia perpendiculară a unei dorințe orizontale*. Unele dintre bilețele sunt cu scrisul lui, dar altele au fost scrise de prieteni. *Eu sunt morsa. Sunt un nimeni — tu cine ești? Fie ca toți visătorii să trezească națiunea.*

Chiar și înainte să ajung să-l cunosc, Alexander Lin m-a făcut să zâmbesc.

Părinții lui se bucură să-l vadă. Am senzația că întotdeauna se bucură să-l vadă.

— Ești sigur că ai să te descurci în weekend? întreabă mama lui.

Apoi deschide frigiderul, care parcă ar fi fost aprovizionat pentru cel puțin o lună.

— Cred că ai destul aici, dar dacă îți trebuie ceva, folosește banii din plic.

Simt că îmi scapă ceva, ceva ce ar trebui să fac. Accesez și descopăr că mâine e aniversarea soților Lin. Pleacă într-o excursie aniversară. Iar darul lui Alexander pentru ei este sus în camera lui.

— O secundă, spun.

Alerg la etaj și îl găsesc în dulapul lui — o pungă împodobită cu bilețele autocolante, fiecare plin cu ceva ce i-au spus părinții lui de-a lungul anilor, de la *A e de la avion* până la *Nu uita niciodată să-ți ascunzi punctul slab.* Și ăsta e doar ambalajul. Când le duc domnului și doamnei Lin punga, ei o deschid și găsesc zece ore de muzică, precum și fursecurile pe care le-a făcut pentru ei Alexander.

Alexander e îmbrățișat de tatăl și mama lui în semn de mulțumire.

Și dulapul lui Alexander e acoperit cu citate scrise pe bilețele autocolante, într-un curcubeu de scrisuri de mână. Cel mai bun prieten al lui, Mickey, vine la el și îi oferă o jumătate de brioșă — jumătatea de jos, pentru că lui Mickey îi place numai partea de sus. Înțeleg că asta e rutina lor de dimineață.

Mickey se apucă să-mi vorbească despre Greg, un băiat de care se pare că e îndrăgostit nebunește de secole — *secole* însemnând cel puțin trei săptămâni. Simt dorința perversă de a-i povesti lui Mickey despre Rhiannon, care e la doar două orașe depărtare. Accesez și aflu că, în

momentul ăsta, nu are nicio pasiune pentru cineva, dar dacă ar avea, persoana respectivă ar fi de genul feminin. Mickey nu e prea curios în privința asta. În scurt timp li se alătură alți prieteni și discuția se îndreaptă către o Întrecere a Formațiilor care urmează să aibă loc. Se pare că Alexander cântă în cel puțin trei deschideri, la fel ca trupa lui Mickey.

Pe măsură ce ziua avansează, nu pot să nu mă gândesc că Alexander e genul de persoană care încerc eu să fiu. Dar o parte din ceea ce face ca personalitatea lui să funcționeze este capacitatea lui de a sta prin preajmă, de a fi necontenit alături de oameni. Prietenii lui se bazează pe el și el se bazează pe ei — acel echilibru simplu pe care sunt clădite atâtea vieți.

Mă hotărăsc să am grijă ca lucrul acesta să fie adevărat. Îmi scot din minte ora de matematică și mă racordez în schimb la amintirile lui Alexander. Felul în care îl accesez e ca și cum aș deschide o sută de televizoare odată, așa că văd multe laturi ale lui în același timp. Amintiri frumoase. Amintiri neplăcute.

Prietena lui, Cara, îi spune că e gravidă. Nu el e tatăl, dar ea are încredere în el mai mult decât are încredere în tată. Tatăl lui nu vrea ca el să petreacă așa de mult timp cântând la chitară, îi spune că muzica e o profesie fără viitor. Bea a treia cutie de Red Bull, încercând la patru dimineața să termine o lucrare, pentru că a fost în oraș cu prietenii până la unu. Se cațără pe scara unei căsuțe construite într-un copac. Pică examenul pentru permisul de conducere, și își stăpânește lacrimile când instructorul îi spune. E singur în camera lui, cântând iar și iar aceeași melodie la o chitară acustică. Ginny Dilles se desparte de el, spunând că asta e doar din cauză că îl place ca prieten,

când adevărul este că îl place mai mult pe Brandon Rogers. Strecoară niște bani în portofelul lui Mickey în timp ce acesta nu e atent, pentru ca, mai târziu, Mickey să-și poată achita partea din nota de plată. De Halloween e costumat în Omul de Tinichea. Mama lui s-a ars la mână la aragaz și el nu știe ce să facă. În prima dimineață în care are permis de conducere se duce la ocean să vadă răsăritul soarelui. E singurul de acolo.

Mă opresc aici. Mă opresc la asta. Mă retrag clătinându-mă în mine. Nu știu dacă pot să fac asta.

Nu pot să nu mă gândesc la oferta tentantă a lui Poole: dacă aș putea să rămân în viața asta, aș vrea? De fiecare dată când îmi pun întrebarea asta, sunt aruncat înapoi din viața lui Alexander în viața mea. Îmi vin idei, și odată ce prind rădăcină, nu mai pot să scap de ele.

Dacă într-adevăr ar exista un mod de a rămâne?

Fiecare persoană e o posibilitate. Sentimentalii incurabili simt cel mai acut asta, dar chiar și pentru alții, singurul mod de a nu se da bătuți este să vadă fiecare persoană ca pe-o posibilitate. Cu cât îl văd mai mult pe acel Alexander în care lumea se reflectă, cu atât mai mult el pare o posibilitate. Posibilitatea lui se sprijină pe lucrurile care înseamnă cel mai mult pentru mine. Bunătate. Creativitate. Implicare în lume. Implicare în posibilitățile oamenilor din jurul lui.

Ziua este aproape pe jumătate terminată. Mi-a rămas puțin timp să mă gândesc ce să fac cu posibilitățile lui Alexander.

Ceasul ticăie întotdeauna. Sunt dăți când nu îl auzi și sunt dăți când îl auzi.

Îi trimit un e-mail lui Nathan și îi cer adresa de e-mail a lui Poole. Primesc un răspuns rapid. Îi trimit lui Poole câteva întrebări simple.

Primesc încă un răspuns rapid.

Îi trimit un e-mail lui Rhiannon și îi spun că am să trec pe acolo în după-amiaza asta.

Îi spun că e ceva important.

Ea îmi spune că va fi acolo.

Alexander e nevoit să-i spună lui Mickey că nu poate să ajungă la repetiția trupei după școală.

— Un rendez-vous fierbinte? întreabă Mickey în glumă.

Alexander zâmbește strengărește și o lasă încurcată.

Rhiannon mă așteaptă la librărie. Ăsta a devenit locul nostru.

Mă recunoaște când intru pe ușă. Ochii ei mă urmăresc în timp ce mă apropii. Ea nu zâmbește, dar eu da. Sunt recunoscător că o văd.

— Bună, spun.

— Bună, spune ea.

Vrea să fie aici, dar nu crede că e o idee bună. Și ea e recunoscătoare, însă e sigură că această recunoștință se va transforma în regret.

— Am o idee, îi spun.

— Ce idee?

— Să ne prefacem că asta e prima dată când ne întâlnim. Să ne prefacem că tu ai venit aici să cumperi o carte și eu m-am întâlnit întâmplător nas în nas cu tine. Am legat o conversație. Te plac. Mă placi. Acum stăm la o cafea. Tu nu știi că eu sunt în fiecare zi în alt corp. Eu nu

știu de fostul tău iubit sau de altceva. Suntem doar doi oameni care se întâlnesc prima dată.

— Dar de ce?

— Ca să ne putem bucura de după-amiaza asta. Ca să nu trebuiască să vorbim despre altceva. Ca să fim doar unul cu celălalt și să ne bucurăm de asta.

— Nu văd rostul...

— Fără trecut. Fără viitor. Doar prezent. Te rog.

Ea pare neîncrezătoare. Își reazemă bărbia în pumn și se uită la mine. În sfârșit, se hotărăște.

— Mă bucur mult să te cunosc, spune ea.

Nu înțelege încă, dar intră în joc.

Zâmbesc.

— Și eu mă bucur mult să te cunosc. Unde mergem?

— Hotărăște tu, spune ea. Care-i locul tău preferat?

Îl accesez pe Alexander și răspunsul e chiar acolo. De parcă mi l-ar înmâna el.

Zâmbetul meu se lărgește.

— Știu exact locul, spun. Dar mai întâi va trebui să cumpărăm mâncare.

Deoarece asta e prima dată când ne întâlnim, nu trebuie să-i spun despre Nathan sau despre Poole sau despre altceva ce s-a întâmplat sau e pe cale să se întâmple. Trecutul și viitorul sunt complicate. Prezentul e simplu. Și acea simplitate este dată de sentimentul că suntem doar eu și ea.

Deși avem nevoie de doar câteva lucruri, luăm un cărucior de cumpărături și mergem pe fiecare interval al magazinului. După puțin timp, Rhiannon se urcă pe partea din față a căruciorului, iar eu, din spate, îl împing cât pot de repede.

Stabilim o regulă. Fiecare interval trebuie să aibă o poveste. Așa că, pe intervalul cu hrană pentru animale de casă, aflu mai multe despre Swizzle, iepurașul răutăcios. Pe intervalul cu produse proaspete, îi povestesc despre ziua în care am fost într-o tabără de vară și am participat la un joc în care trebuia să tragem de un pepene uns cu grăsime și m-am ales cu trei copci după ce pepenele a țâșnit din brațele tuturor și a aterizat în ochiul meu — primul caz de agresiune comisă de un pepene, pe care l-a văzut spitalul. Pe intervalul cu cereale, am făcut schimb de autobiografii sub forma cerealelor pe care le-am mâncat de-a lungul anilor, încercând să fixăm cu exactitate anul în care cerealele care albăstreau laptele n-au mai fost grozave și au devenit scârboase.

În cele din urmă, avem destulă mâncare pentru un ospăț vegetarian.

— Ar trebui să o sun pe mama ca să-i spun că mănânc la Rebecca, zice Rhiannon, scoțându-și telefonul.

— Spune-i că rămâi peste noapte acolo.

Ea se oprește.

— Serios?

— Serios.

Dar ea nu sună.

— Nu sunt sigură că e o idee bună.

— Ai încredere în mine, spun. Știu ce fac.

— Știi ce simt.

— Știu. Totuși, vreau să ai încredere în mine. N-am să-ți fac rău. Niciodată nu îți voi face rău.

O sună pe mama ei și îi spune că e la Rebecca. Apoi o sună pe Rebecca și își pune la punct alibiul. Rebecca o întreabă ce se petrece. Rhiannon spune că îi va povesti mai târziu.

— Îi vei spune că te-ai întâlnit cu un băiat, spun, după ce închide.

— Un băiat pe care tocmai l-am cunoscut?

— Da, spun, un băiat pe care tocmai l-ai cunoscut.

Ne întoarcem acasă la Alexander. Abia e loc în frigider pentru alimentele pe care le-am cumpărat.

— De ce ne-am deranjat? întreabă Rhiannon.

— Pentru că azi-dimineață n-am observat ce e aici înăuntru. Și am vrut să mă asigur că avem exact ce dorim.

— Știi să gătești?

— Nu prea. Tu?

— Nu prea.

— Cred că ne vom descurca. Dar, mai întâi, vreau să-ți arăt ceva.

Îi place dormitorul lui Alexander la fel de mult ca mie. Se cufundă în cititul biletelor, apoi își trece degetul pe cotorul cărților. Pe față i se citește încântarea.

Apoi se întoarce spre mine, și realitatea nu poate fi negată: suntem într-un dormitor și există un pat. Dar nu de asta am adus-o aici.

— E timpul să cinăm, spun.

Apoi o iau de mână și ieșim împreună.

În timp ce gătim, aerul e plin de muzică. Ne mișcăm la unison, ne mișcăm în tandem. N-am mai făcut asta împreună, dar ne stabilim ritmul, diviziunea muncii. Nu pot să nu mă gândesc că așa ar putea să fie mereu. Părinții mei sunt plecați și iubita mea a venit la mine să mă ajute să pregătesc cina. Iat-o tăind legumele, neatentă la ținuta ei, neatentă la părul ei răvășit, neobservând nici

că mă uit la ea cu atât de multă iubire. Chiar în afara bulei noastre de mărimea bucătăriei, noaptea cântă. Văd noaptea pe fereastră și văd și reflecția lui Rhiannon trasată pe ea. Totul e la locul potrivit și inima mea vrea să facă acest lucru să fie real, chiar dacă, în același timp, ceva întunecat trage de el.

E trecut de nouă când terminăm.

— Să pun masa? întreabă Rhiannon, arătând spre sufragerie.

— Nu. Te duc în locul meu preferat, ai uitat?

Găsesc două tăvi și așez pe ele mâncarea. Găsesc chiar și o duzină de sfeșnice să le iau cu mine. Apoi o conduc pe Rhiannon pe ușa din spate.

— Unde mergem? întreabă ea odată ce suntem în curte.

— Ridică privirea, îi spun.

La început, nu o vede — singura lumină vine de la bucătărie, curgând spre noi ca amurgul din altă lume. Apoi, când ochii mi se adaptează, o zărește.

— E frumos, spune ea despre copacul în care e căsuța lui Alexander, a cărei scară e la picioarele noastre.

— Există un sistem de scripeți pentru tăvi, spun. Am să mă duc sus să-l cobor.

Înșfac două lumânări și urc repede scara. Interiorul căsuței se potrivește destul de bine cu amintirile lui Alexander. E atât spațiu de repetiții, cât și căsuță în copac, cu altă chitară în colț și un caiet plin cu texte și muzică. Deși aș putea să aprind becul de sus, mă bazez pe lumânări. Trimit apoi jos micul lift și ridic pe rând tăvile. De îndată ce a doua tavă a ajuns cu bine sus, urcă și Rhiannon.

— E grozav, nu-i așa? întreb în timp ce ea se uită în jur.

— Da.

— E numai a lui. Părinții lui nu urcă aici.

— Îmi place mult.

Nu e nicio masă, nici scaune, așa că stăm pe podea, cu picioarele încrucișate și mâncăm față în față, la lumina lumânărilor. Nu ne grăbim — savurăm momentul. Mai aprind niște lumânări, desfătându-mă cu priveliștea ei. Aici nu avem nevoie de lună sau soare. Ea e frumoasă în propria noastră lumină.

— Ce e? întreabă ea.

Mă aplec și o sărut. Doar o dată.

— Asta, spun.

Ea e prima și singura mea dragoste. Cei mai mulți oameni știu că prima lor dragoste nu va rămâne și unica. Dar pentru mine ea e și prima și singura. Asta va fi singura șansă pe care mi-o dau. Asta nu se va mai întâmpla niciodată.

Aici nu sunt ceasuri, dar sunt conștient de minute, de ore. Chiar și lumânările conspiră, scurtându-se pe măsură ce timpul se scurtează.

Vreau ca asta să fie prima dată când ne întâlnim. Vreau să fim doi adolescenți la prima lor întâlnire. Și a treia.

Dar există alte lucruri pe care trebuie să le spun, alte lucruri pe care trebuie să le fac.

Când terminăm, ea împinge tăvile la o parte. Micșorează distanța dintre noi. Mă gândesc că o să mă sărute, dar în loc de asta ea bagă mâna în buzunar. Scoate un pix. Apoi desenează pe un bilețel autocolant o inimă, îl dezlipește și îl pune pe inima mea.

— Gata, spune ea.

Mă uit la el. Mă uit la ea.

— Trebuie să-ți spun ceva, zic.

Vreau să spun că trebuie să-i spun totul.

Îi povestesc despre Nathan. Îi povestesc despre Poole. Îi spun că s-ar putea să nu fiu singurul. Îi spun că s-ar putea să existe un mod de a rămâne mai mult într-un corp. S-ar putea să existe o cale de a nu pleca.

Lumânările se consumă. Îmi ia prea mult să spun ce am de spus. E aproape unsprezece când termin.

— Așadar, poți să rămâi? întreabă ea.

— Da, răspund. Și nu.

Când prima dragoste se sfârșește, cei mai mulți oameni știu că vor veni și altele. N-au terminat cu iubirea. Iubirea nu a terminat cu ei. Nu va fi niciodată la fel ca prima, dar va fi mai bună în diferite feluri.

Eu nu am o astfel de consolare. De asta mă agăț din răsputeri. De asta e atât de greu.

— S-ar putea să existe o cale de a rămâne, îi spun. Dar nu pot. N-am să pot niciodată să rămân.

Crimă. Când totul se reduce la asta, ar fi o crimă să rămân. Nicio iubire nu poate cântări mai mult decât asta.

Rhiannon se îndepărtează de mine. Se ridică. Se năpustește asupra mea.

— Nu poți să faci asta! strigă ea. Nu poți să vii pe nepusă masă, să-mi oferi toate astea și pe urmă să spui că nu poate să meargă! Asta-i o cruzime, A. O cruzime!

— Știu, spun. De asta e o primă întâlnire. De asta e prima dată când ne întâlnim.

— Cum poți să spui asta? Cum poți să ștergi cu buretele restul?

Mă ridic. Mă duc la ea. O iau în brațe. La început se opune. Vrea să se desprindă. Dar apoi cedează.

— E un băiat bun, spun în șoaptă.

Nu vreau să fac asta, dar trebuie s-o fac. Continui:

— S-ar putea chiar să fie un băiat grozav. Iar astăzi este ziua când v-ați întâlnit prima dată, când v-ați cunoscut. Astăzi e prima voastră întâlnire. O să-și amintească faptul că a fost la librărie. O să-și amintească prima dată când te-a văzut, și că a fost atras de tine, nu doar fiindcă ești frumoasă, ci și fiindcă ți-a văzut forța. A văzut ce mult vrei să faci parte din lume. Își va aminti că a vorbit cu tine, și că a fost ușor, a fost minunat. Își va aminti că nu a vrut să se termine și că te-a întrebat dacă vrei să faci și altceva. Își va aminti că te-a invitat în locul lui preferat. Își va aminti de magazin și de poveștile de pe intervale, de prima dată când ți-a arătat camera lui — toate astea vor fi acolo și eu nu va trebui să schimb nimic. Pulsul lui e pulsația inimii mele. Pulsul e același. Știu că te va înțelege. Aveți același gen de inimă.

— Dar cu tine cum rămâne? întreabă Rhiannon, tot cu glasul frânt.

— Vei găsi la el lucrurile pe care le găsești la mine, îi spun. Fără complicații.

— Nu pot să trec așa de la unul la altul.

— Știu. Va trebui să-ți dovedească, zi de zi, că e demn de tine. Iar dacă nu, asta e. Dar eu cred că îți va dovedi.

— De ce faci asta?

— Pentru că trebuie să plec, Rhiannon. De data asta, cu adevărat. Am mers prea departe. Există lucruri pe care

trebuie să le descopăr. Și nu pot să mă tot amestec în viața ta. Tu ai nevoie de mai mult de atât.

— Așadar, ăsta e un adio?

— E un adio spus unor lucruri. Și un salut adresat altora.

Vreau ca el să-și aducă aminte cum e s-o ții în brațe. Vreau ca el să-și aducă aminte cum e să împarți lumea cu ea. Vreau ca el, undeva înăuntru, să-și amintească ce mult o iubesc. Și vreau să învețe să o iubească în felul lui, fără nicio legătură cu mine.

A trebuit să-l întreb pe Poole dacă într-adevăr e posibil. A trebuit să-l întreb dacă într-adevăr poate să mă învețe.

M-a asigurat că poate. Mi-a spus că putem lucra împreună.

Fără ezitare. Fără avertizare. Fără să ia in considerare viețile pe care le-am distruge.

Atunci am știut sigur că trebuie să fug.

Ea mă ia în brațe. Mă ține atât de strâns, nu vrea să-mi dea drumul.

— Te iubesc, îi spun. Cum n-am mai iubit pe nimeni.

— Mereu spui asta, zice ea. Dar nu-ți dai seama că și pentru mine e la fel? Nici eu n-am mai iubit așa pe nimeni.

— Dar vei iubi, îi spun. Vei iubi din nou.

Dacă te uiți în centrul universului, vezi acolo o răceală. O indiferență. În definitiv, universului nu-i pasă de noi. Timpului nu-i pasă de noi.

De asta trebuie să ne pese unul de celălalt.

Minutele trec. Miezul nopții se apropie.

— Vreau să adorm lângă tine, șoptesc.

Asta e ultima mea dorință.

Ea dă din cap, e de acord.

Plecăm din căsuța din copac, alergăm repede prin noapte să ajungem înapoi la lumina casei, la muzica pe care am lăsat-o în urmă. 11:13. 11:14. Ne ducem în dormitor și ne scoatem pantofii. 11:15. 11:16. Ea se bagă în pat și eu sting lumina. Mă strecor și eu în pat, lângă ea.

Mă întind pe spate și ea se ghemuiește lângă mine. Îmi aduc aminte de o plajă, de un ocean.

Sunt atâtea de spus, dar n-are rost să le spunem. Le știm deja.

Ea întinde mâna spre obrazul meu, îmi întoarce capul. Mă sărută. Ne sărutăm minute în șir.

— Vreau să-ți amintești asta mâine, spune ea.

Somnul se apropie.

— Îmi voi aminti totul, îi spun.

— Și eu la fel, promite ea.

Nu voi avea niciodată o fotografie a ei pe care s-o port peste tot, în buzunar. Nu voi avea niciodată o scrisoare cu scrisul ei sau o agendă cu tot ce-am făcut noi. Nu voi împărți niciodată un apartament cu ea în metropolă. Nu voi ști niciodată dacă ascultăm același cântec în același timp. Nu vom îmbătrâni împreună. Nu voi fi persoana pe care o sună când dă de necaz. Nu voi fi persoana pe care o sun când am povești de spus. Niciodată nu voi putea să păstrez nimic din ce mi-a dăruit.

Mă uit la ea în timp ce adoarme lângă mine. Mă uit la ea în timp ce respiră. Mă uit la ea în timp ce intră în împărăția viselor.

Această amintire.

Voi avea numai asta.
Voi avea întotdeauna asta.

Și el își va aminti asta. Va simți asta. Va ști că a fost o după-amiază perfectă.
Se va trezi lângă ea și se va simți norocos.

Timpul trece. Universul se întinde. Desprind inima desenată pe biletul autocolant și o mut pe corpul ei. O văd stând acolo.
Închid ochii. Spun adio. Adorm.

Ziua 6034

Mă trezesc după două ore, în corpul unei fete pe nume Katie.

Katie nu știe, dar azi o să plece departe de aici. Va fi o schimbare totală a rutinei ei, o schimbare totală a modului în care ar trebui să i se desfășoare viața. Dar are timp din belșug să se deprindă cu asta. Pe parcursul vieții ei, această zi va fi o anomalie ușoară, abia perceptibilă.

Dar pentru mine, va marca o cotitură. Pentru mine, este începutul unui prezent care are atât un trecut, cât și un viitor.

Pentru prima dată în viața mea, fug.

Tipar: Artprint
office@artprint.ro

David Levithan (n. 1972) este un autor prolific și editor de literatură pentru adolescenți. Prima sa carte, Boy Meets Boy, a apărut în 2003 și a fost urmată de numeroase romane și volume de povestiri. A scris, împreună cu John Green, Will Grayson, Will Grayson, un roman care, încă de la apariție, a fost declarat un bestseller New York Times.
Într-un interviu, David Levithan declară că „a fi editor îi place la fel de mult ca a fi scriitor".

În Zi după zi, scriu din punctul de vedere al unui personaj care nu e nici bărbat, nici femeie. Care nu aparține niciunei rase, niciunei religii. **A** a crescut fără prieteni, fără familie. **A** este doar un suflet.

DAVID LEVITHAN

DAVID

LEVITHAN

YOUNG 14+

Un adolescent care-și spune, simplu, **A**, se trezește în fiecare dimineață într-un alt trup, trăind o altă viață. Niciodată nu e prevenit în legătură cu locul unde se va afla sau persoana în trupul căreia va fi. **A** s-a împăcat cu situația lui și chiar și-a stabilit câteva reguli „de supraviețuire": Niciodată să nu se atașeze prea tare. Să evite să fie remarcat. Să nu se implice.

Totul până într-o zi când se trezește în corpul lui Justin și o cunoaște pe iubita acestuia, Rhiannon. Regulile sale stricte nu se mai aplică. Pentru că, în sfârșit, a găsit pe cineva alături de care vrea să rămână pentru totdeauna, zi după zi.

O poveste fascinantă, ce lansează o provocare: putem iubi cu adevărat pe cineva menit să ia altă înfățișare în fiecare zi?

www.edituratrei.ro

ISBN 978-973-707-932-9

9 789737 079329

TREI